

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	[red. af Hans Vilhelm Riber]
Titel Title:	<u>Poesier.</u>
Bindbetegnelse Volume Statement:	Vol. 1-2
Udgivet år og sted Publication time and place:	København : Johan Frederik Schultz, 1785-1790
Fysiske størrelse Physical extent:	3 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

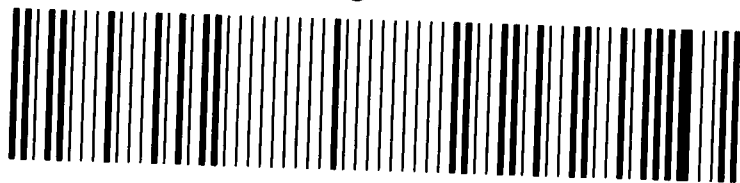
UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 8°

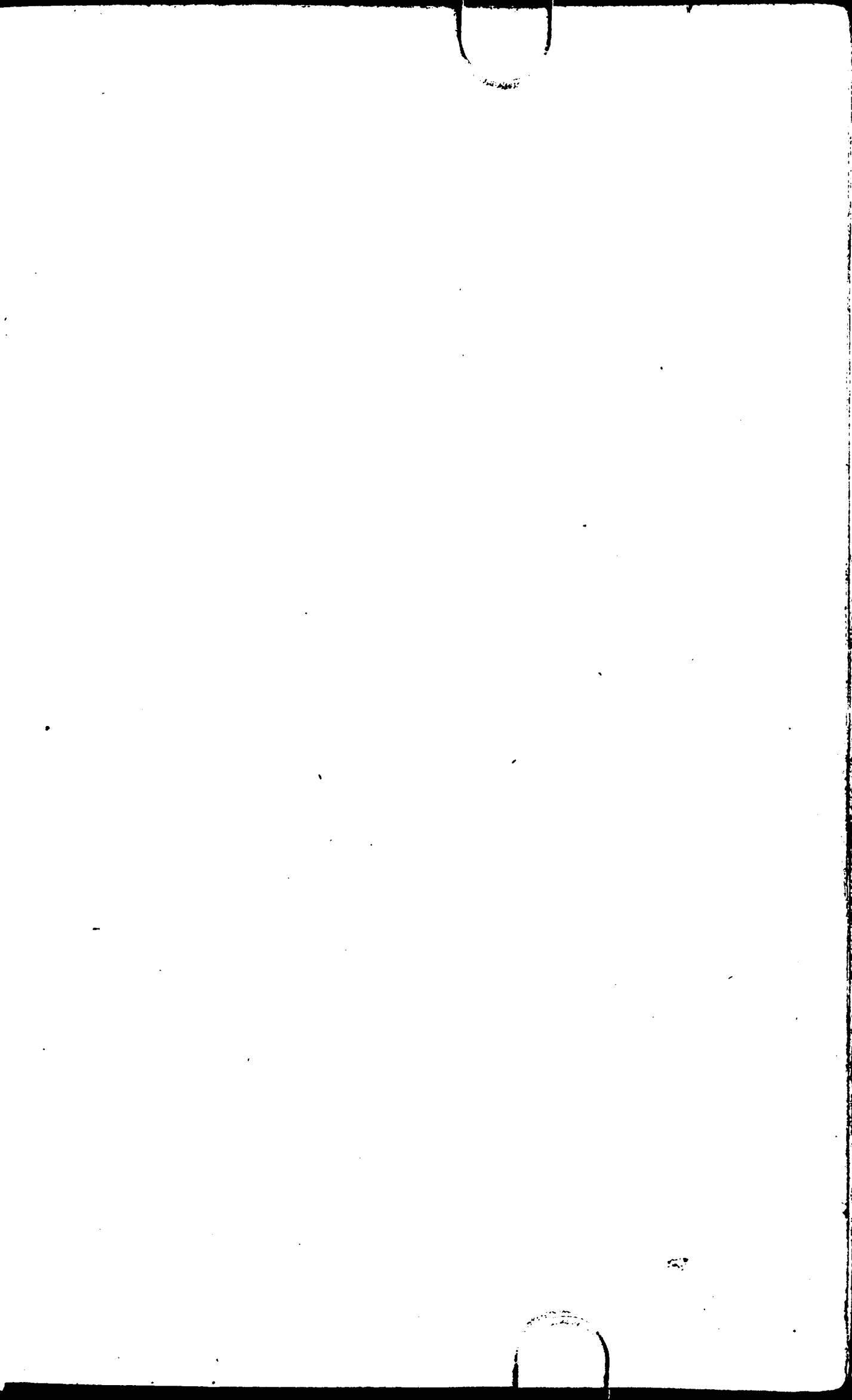

1 1 53 0 8 00669 8

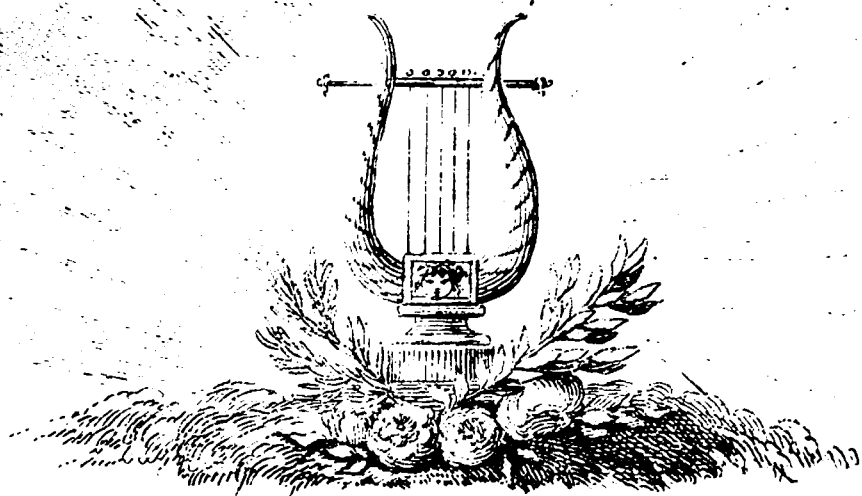

33, - 110.

W e s t i e r .

Første Samling.

Kjøbenhavn,
paa Johan Frederik Schultzes Forlag.
1785.

Da jeg var lille.

Der var en Tid, da jeg var meget lille;
Min heele Krop var kun en Alen lang;
Godt, naar jeg denne tænker, Taarer trille,
Dg derfor tænker jeg den mangen Gang.

Jeg spoged' i min sømme Moders Arme,
Dg sad til Hest paa bedste Faders Knæ,
Dg fiendte Mismod, Uroe, Grublen, Harmen,
Saa lidt som Penge, Gæst og Galathee.

Da syntes mig, vor Jord var meget mindre;
 Men og tillige meget mindre frem;
 Da saae jeg Stierne som Prikker tindre,
 Og ønskede Binger for at fange dem.

Da saae jeg Maanen ned paa Den glide,
 Og tænkte: gid jeg var paa Den der!
 Saa kunde jeg dog rigtig saae at vide
 Hvoraf, hvor stor, hvor rund, hvor kien den er!

Da saae jeg undrende Guds Soel at dale
 Lidt efter lidt i Havets gyldne Skied,
 Og glad og henrykt saae den atter male
 Om Morgenen den fjerne Biergtop rød,

Og tænkte paa den naadige Gud Fader,
 Som skabte mig og denne smukke Soel,
 Og alle disse Skabnings Myriader,
 Som vrimle fra hans Hænder Pol til Pol.

Med barnlig Andagt bad min unge Læbe
 Den Bøn, min fromme Moder lærte mig:
 O gode Gud! o! lad mig altid stræbe
 At blive viis, og god, og lyde dig!

Saa bad jeg for min Fader, for min Moder,
 Og for min Søster, og den heele Bne,
 Og for ukiendte Konge, og den Stodder,
 Som gi' mig krum og sukkende forbi.

O gode Gud! du skuer alt! du kiender
 Min Siel, og alle mine Tanker veed!
 End beder jeg; Men af! som Synder brænder
 Min Andagt ei med den Uskyldighed!

B a g g e s e n.

En Klubsang.

Niels Lembæk var en Hædermand i Norge,
 Sit Lands Belgiorer, Lærer, Ven,
 Som for sit Navn behøved' ei at borge
 Et Sted i Rangforordningen.
 Han glimred' ei ved Hæhed's Glæde,
 Og ei ved Krigens Laurbærkrands.
 Hans Minde skal velsignet staae
 Saa længe Plov og Harv kan gaae.

En fyrig Drift bandt tidlig Lembæk's Hjerte
 Til sine tappre Fædres Land;
 Han længtes med en utaalmodig Smerte
 At vorde det en gavnlige Mand,
 At aagre med sit Pund og Tid,
 Ved uberømt og stille Flid.
 Hans Minde skal velsignet staae,
 Saa længe Plov og Harv kan gaae.

Stor for hans Mand blant alle Næringsstænder

Var den, som i sin Pandes Svæed,

Fremloffer Brød med Arbeidsvante Hænder,

Og gjør sin Stats Lykkelighed.

Thi uden Brød hvad er et Land?

Var Mundheld hos den Høge Mand.

Hans Minde skal velsignet staae,

Saa længe Plov og Harv kan gaae.

Ein Videnskab han nu af alle Kræfter

Udbredte i sin valgte Kreds;

En Bøndes Navn var det, han traged' efter;

Han sølte det, og var tilfreds.

Han sølte al den Værdighed,

Som boer i tavs Arbeidsomhed.

Hans Minde skal velsignet staae,

Saa længe Plov og Harv kan gaae.

Fra Vrilds Tid hist Gaarde ligge øde,
 Og sukke efter Dyrkers Haand.
 Kun Tidfel, Krat og Eng er deres Grøde.
 De overtale Lemba's Vand.
 Velan! bliv min, bliv nyttig Jord!
 Lød venlig Patriotens Ord.
 Hans Minde skal velsignet staae,
 Saa længe Plov og Harv kan gaae.

Estraf Ualen og de vilde Dyr maae flytte
 Fra deres gamle Boepæl ud.
 For Meeneſter den halvnedfaldne Hytte
 Paa nye indretter Lemba's Bud.
 Hans Bink gjør Eng og Ager reen
 Fra heele Dyffer møesgraet Steen.
 Hans Minde skal velsignet staae,
 Saa længe Plov og Harv kan gaae.

Til Markskiel forviiste maae de hegne

Med stolte Mure om hans Jord;

Han rydder, saaer og planter allevegne,

Dg alting tribes, alting groer.

Det varer kun en stakket Tid,

Saa triumferer K e m b a k s Glib.

Hans Minde skal velsignet staae,

Saa længe Plov og Harv kan gaae.

Den hele Egn hans Kunst paa nye opmaler;

Knap kiender han den selv igien.

Men hvilken Røst! hvor hans Exempel taler,

Dg vækker Ugerdyrkeren!

Eit sande Vel, hver Naboer troer,

Er blot at følge K e m b a k s Spoer.

Hans Minde skal velsignet staae,

Saalænge Plov og Harv kan gaae.

Mon Lembæk's Flid til egen Bindings higer?

O! hvad er Guld for sig en Siæl?

Han prøvet Dyd og Stræbsomhed beriger;

Selv har han Dof i Brodres Vel.

Han skienkte Norge mangen Mand

Bed sig i Drift og Næringsstand.

Hans Minde skal velsignet staae,

Saa længe Plov og Harv kan gaae.

Landmanden ei en større Tre fiender

Udi Niels Lembæk's hele Egn,

End den at faae af hans agtbare Hænder

Et Brev og Plovens Sølvtegn;

Thi Lembæk sanddrue Tegn det gialdt

For hvad det burde overalt.

Hans Minde skal velsignet staae,

Saa længe Plov og Harv kan gaae.

Sin Yndlings-Tid han og i Landsbrevbiser.

Befang for Klippens muntre Son ;

Han Agerbrug og Stræbsomhed anpriser

Enfoldig, yndig, varm og sien.

Gid hver, som bær en Digters Navn,

Som Lembæk, sang til Folkegavn !

Hans Minde skal velsignet staae,

Saa længe Plov og Harv kan gaae.

Men Treen, som han stolt undveeg i Live,

Forsølger ham med Marmorroes.

Vi Brødre og hans Minde ville give

Et velmeent Hæderstæd hos os.

Den største Mand har ingen Glam

Af det, vor Klub besynger ham.

Niels Lembæks Noes skal evig staae,

Saa længe Plov og Harv kan gaae.

E t o r m.

Claus og Ole.

En Fortælling.

En Heltesang om Claus og Ole! —
 Brunladne Nektar i enhver politisk Skole,
 Du gode gamle Ol var Skyld deri,
 At Berten selv gif ikke frie,
 Men fik en Kindhest og en reben Kiøle.

To Venner, som den lange Vinters Tid
 Med Snaaf og gammelst Ol i Maanjes Kiølder korted',
 Og som ved Statskunst snart, og snart ved smudsig Bid
 Erstatte, hvad dem i Klogskab korted',
 Og hver, skiont ofte fuld, dog aldrig nyped' Strid.
 Min Musa sang, hvorledes frigerst Tid
 Eligt Pythist Venskab for en Tid forandred';
 Samt med hvad Heltemoed de efter Slaget vandred'

Til Raadstue-Riælden at sove ud
Den Hidsighed, forvoldt af Plets Gud.

Visen, som man veed', gior wangen Riældermand
 Til et Dræfel, der bestemmer Staters Skiebne,
 Naar fra sin Lænestoel med udræft Haand
 Han byder Ruffer snart mod Tyrker sig at væbne
 Snart dommer, hoo der vinde bør et Slag,
 Og snart i Polen de Fortrængtes Sag
 Med øllet Beemod ivrig tager an —
 Visen faldt i Clause's Haand.
 Han dræf, og læste, dræf igien, og med en Glæde
 Ved Benders Nederlag sig reiste fra sit Sæde,
 Og talte med en Fynd, jeg ei udtrykke kan.
 Han med Victoria sin Tale sluttede,
 Som hiin den store Mand fra en Balkon udbroste,
 Imens en tapper Pøbel kiolte
 Sin Hævn paa ubevæbnede.
 Men Ole, som i fordum Tid
 Var Krigsmand og stod Post, og sommetids til Pølen,
 Dog ei for Plyndren eller Stiælen,

Men

Men kun for gammelt Olb det overdrevne Bid,
 For Grovhed mod sin Hovedsmand —
 For Resten havde han det allerbeste Hierte,
 Gaa sagde Verten, og svor ved den onde Aand,
 Han aldrig borgede hvad han fortarte!
 Og hvo vel nu paa Ole flage kan?
 Af Wind Ole pirredes herved;
 Gaa han usordeelagtig domte
 Om Clause's Frydestrig, skient alle ham berømte
 For en retskaffen Kristen Midkiarhed.
 Han fandt da ikke Lyst i dette Nederlag;
 Thi, sagde han, Broer Claus, holt, var du Tyrken,
 Du glædtes ei ved dette grumme Slag.
 Ei er det Noes, naar mod en Svag
 Den Stærkere misbruger Styrken.
 Det var en smuk Sentent's, og hvo vil nægte det?
 Men at forsvare! og en Tyrk at ynke!
 En Fiende af den hele Kristenhed,
 Som ei af Søndag-Aften veed,
 Ei drikker Brændeviin, ei gammel Ol vil smage,
 Som aldrig skjøttede de skionne Helligdage,

Ja gar foragter Mortens-Aften med!
 At ynte sige Skarn! Die Broder Ole!
 Hvis ei, saa vil enhver som Riætter dømme dig.
 Saa talte Berken, og heel viselig
 Bad ham ei paa Fornuft og Verdens Wiisdom stole,
 Thi see til Mester Grib med den stolblaae Næse,
 Som Fanden til og fra sig kunde læse,
 Snart giennem Vindue, og snart igiennem Dør;
 Han Anne Hæres Rat tvang til at gjøre Smør,
 Dog fra den fule Mand, selv Huden af en Slagter,
 Ja, det som end vil sige meer:
 I ærlig Dobbelt han med huule Terninger
 Sued Fanden for en Siel af en forædt Forpagter. —
 Nu gaar han uden Brød, den Staffel!
 Og, Broder Ole! veed du vel hvorfor?
 Han var de Lærde lidt for klog, min Broer!
 Hvad hialp hans Klogskab ham? nu er han et Spektakel
 Han drifter lidt endnu; men hvad det værste er,
 Han tigge maae, og kan ei mane meer.
 Saa gaar det, naar for høit man vil med Grublen stige,
 Man gjør kun heele Verden vreed,

Og Satan vinder kun derved,
 Thi sommes Klogskab er en Støtte for hans Rige.
 En anden Gang, naar jeg har lyst dertil,
 Jeg eder og fortælle vil:
 Hvordan den onde Aand, eengang for Fladstrands Synder
 Den plaged' ynkelig, flædt som en laget Flynder.

Tav's Gysen fulgte paa god Monses lærde Tale.
 Han selv med slue Smil smaagotted' sig derved;
 Og Ole Vægter, som i Skuret tidt krøb ned,
 Og var der nu, blev bleeg og skialv ved dette Under.
 Hans vægterlige Krop blev snart nu kold, nu heed,
 Og meer han græd end sang: Nu skrider Dagen under.
 Som naar i glade Sommers Dage
 En Tordenskye sig reiser bag et Bierg;
 Først, kan man troe, ei større end en Dværg,
 Og gulbrun som en Fleskepandefage;
 Saa man i grønne Dal langt fra den ikke seer.
 Man synger, spøger, drifter, leer,
 Og nu min lille Dværg, bruun som en Pandefage,
 En iisgraae Kiempe er,

Og bræler gyselig i huule Tordener.
 Nu ingen Hyrde spørger meer :
 Og , det man uden mig kan sagtens vide ;
 Hver pakker sig , saasnart han kan , tilside :
 Saaledes Bredens Ild i Clause's Mavegrunde
 Det gode gamle Ol til høien Damp mon syde ;
 Og som man seer hos Bryggerne
 At Dampen stiger op til Loftene ,
 Saa streg og Olets Damp til Hiernens Pulterkammer ,
 Og Bertens Tale var som Olie ,
 Der nægte Clause's redelige Flammer.
 Nu brød den ud , dog ei saa stærk som Torden ruller ,
 I et af Eeder og af Skieldsbord blandet Bulder :
 Og Talen endtes med et vældigt Næsedrag ;
 Saa der gik med det halve Tag ;
 Og man har sagt for vist , at Oles Næse
 Stod aldrig siden meer saa rigtig paa sin Post ,
 Og at Nvisen han ei meere kunde læse
 Saa tydelig som før , hvorfor han dog var roest.
 Som naar to Bierge sig ved rasend' Strøm løsrive
 Og Næsestyvere hinanden give

Saa Ilden gnistrer rundt omkring,
 Og somme grine ved den underlige Ting;
 Saa Ole, som ei Stors Visdom kiendte
 Af Havn og Hæsedragets Smerte brændte,
 Forglemte sig og Ven og Vært og Pl og Børd,
 Og med en Kiempes Styrke foer
 Med vældig knyttet Haand, batse midt i Clausens Pande.
 Her laae en nedtraadt Hat, hist en forknuset Kande.
 Hver søgte nu at kinde sig;
 Thi alle frygtede for disse Heltes Brede,
 Og tænkte viselig, at man i Slagets Heede
 Paa en Uskyldig læt kan og forgribe sig.
 Man horte Graad og Skrig af Vertens Kone;
 Hun klagede som en medlidende Matrone
 Det dyre Venstabs Brud. — Mis miavede derved,
 Og traadt af Oles Fod heel uforfigtig,
 Forglemmende, hvad han var Hunset pligtig.
 Han Moers Toffel giennembeed.
 Saa gierne Mons vil hende trøste,
 Saa kan han ei, thi nu han seer
 At Slaget alt for tyrkiskt er;

Thi Heltene meer Ol end Blod udøste.
 Alt tvende Kruse er ei meer ;
 Og Lyset sprutter blant de øllede Ruiner ,
 Hvori det faldet er.
 Han reiser først sit Lys , som somme Wiise ,
 Der føre Orden ind blandt Mennesker ,
 Og skabe fleer Uordener
 Med deres Praas , som de for Solens Klarhed prise.
 Saa stod vor Bertes Praas og sprutted' Etnas-Guister ,
 Imens han selv , (et uhørt Heltemoed,)
 Iblandt Ruinerne af Krus , blandt Ol og Blod ,
 Den tappre Oles Haand af Clausens Haartop vrister.
 Men Ole , der , af Hævn , som Heklas Indvold brændte ,
 Sin Ven , den tykke Mons , ei meere fiendte ,
 Men tog ham muelig for en Tønde.
 Man siger : man ei seer saa vist i Vredens Brønde ;
 Ja nogle siqe og : at man i mangt et Raad
 Knap nok med Titte-Glas den lærde Præses liender ;
 Thi han skal ligne snart et Rødvins-Fad ,
 Hvorpaa , Gud veed hvordan ! er kommet Been og Hænder.
 Ja der skal være dem , hvis Uafsyn Fanden blænder ,

Der sige kun: Paryk, ei Hoved paa ham sad.
 Saa, skönt den tykke Mouses Dem
 Var et DrakelsSprog i alle Tvistigheder,
 Og han den sikreste Fortolker og Veileder,
 Naar Aftenposten og de mørke Taler kom;
 Ja man vil sige, han har fyldt det heele Rom)
 Med Baglast i hiin Baad for lærde Stridigheder;)

Dog maatte han et Stød af Ole tage.
 Men den, som vil til Irens Tempel drage,
 Ei frymper sig, om han een Gang faldt ned,
 Og folbytterede derved.

Han gaaer nu modig frem, bevæbnet med en Kande,
 Fyldt af den Nektar: Drik, som tit i Oles Pande
 En Glædes Pirren foraarsagede;

Han hørte gysende, hvor Ole hvinede;
 Han aabnede sin Mund; — den arme Mand
 Fik knap begyndt et O, som Ole skulde sige,
 Før Ole brat, med bagvendt Haand,
 Paa knap begyndte O en Circumflex ham sendte,
 Saa vores Vært, som Græffen ikke kiendte,
 Forvandler lige brat Omega til et A,

Inod Grammatica.

Vor Vært sig saaret nu af Slaget giver
 Med sin Accent, og see! han regnes skal
 Iblant de Patriots Tal,
 Der Pressen faae for den velmeente Iver.
 Men som et svagt Partie bør altid see
 At faae sig Allierede;
 Han i sin Nød sig da erindrede
 Om hine staalgraae Sangere,
 Hvis ynkkelige Braal om Matten tit opvækker
 Den Sovende,
 Og mangen uebøgt Lyv ved Pibens End forskrækker.
 Vor Vært indbyder tvende staalgraae Benner,
 Med pigget Stav — og siger grædende:
 (Eh! hvo kan vel ved Pretæver see?)
 Seer til, graaehielmtæ Mænd at finde Byens Svende.
 Hvo skulde troe, de Ord forskrække Heltene?
 De søge Gaden med en heel Hæmee af Eeder,
 Som Ole ynkelig udsnøblede.

Com Edderkoppen seer to feede Fluer
 At dansse paa et Vindue,

Og sniker dem i Bøven snart at see,
 Og smager deres Blod i det han dem beskuer, —
 Na rørte de hans Bæv, der hænge de —
 Og hurtig hen til dem han iiler,
 Og dersom Edderkoppen smiler,
 Han binder dem vist smilende.
 Saa Bægterne; — enhver sin Helt angriber,
 Og, under Harmonie af Naboer: Brødrer Piber,
 Dem føre til et rummeligt Logis,
 Som de, ifald de vil, kan sove i,
 For Seng og Varme ganske frie.

"Vi gaae!" var Ole's Ord, ,, hvor Skiebuen lyder.
 Men stil det Helteblod, som af mit Mafyn flyder.
 Og tænke, o staalgraac Mand! en ublid Skiebne dig
 Kan give Rappen paa, som ofte hænder sig;
 Ei er det Selvfab død, som stieler Bægterstiger,
 Og svag i Sevnen er din Stav med hoasse Pigger.

Ham horte Bægteren med grum Koldfindighed,
 Og smilte vægterlig derved:

Hør Kammerat, hold Mund, og spot med dine Liige!
 Din Snaak vil ikke meget sige;
 Jeg fører dig Broerliit til det bestemte Sted,
 Og om du Diævels var, saa skal du dandse med.
 Da talte Claus: min tapre Ven, Broer Ole!
 Vi gaae som Helte. Skjul din Næse med din Kiøle;
 Thi Rald er skadelig. Jeg kulde med min Haand
 Selv hielppe dig; tilgiv jeg ikke kan.
 Ved slig heel trøstelig og vel indrettet Salen,
 De tumlede alt iud i Raadstuesalen.
 Nu aabner sig den frygtelige Dør
 Med en veemodig Klang, og hæftig Knagen.
 Mærk Huulen er, ei saae den mindste Glimt af Dagen,
 Og Helte gysse maae, som ikke saae den før,
 Nu synke de i Huulen ned,
 Og Dørren lukkes sukkende derved. —

J en Vens Stambog, som reiste til
Fyen.

Held følge dig, min Ven! hvorhen du vandrer;
 Vær, hvor du kommer, stedse lykkelig!
 Og, skient du Luft og Opholdssted forandrer,
 Saa bliv dig selv dog for bestandig lig.

Saa synter Himlen med dig, hvor du reiser;
 Et ædelt Hierte skaber selv sin Fryd!
 Det Land, hvor nøgne Jib-Koloffer kneiser,
 Omdannes til et Paradiis ved Dyd.

Og meget mere Fyen, som allerede
 Er i sig selv et halv Elaraffenland!
 Hvor man kan blive deilig tykke, seede
 Med Halvten af din Godhed og Forstand.

Men, naar du sidder nu enaang i Siden,
Og gøtter dig ved opfyldt Pligt og Erød,
Og, som jeg haaber snart vil see, ved Siden
Af elskte Kone — bliv kun ikke rød!

Du har vel og, som andre Folk, en Hige;
Hvis ikke, faaer du ganske sikkert een; —
Lad da, min * * ! Tanken stundom stige
Op over Bøst og Spraaee, til din Ven!

Baggesen.

Til Climene.

Naar jeg dig seer, Climene, o! da beder
 Din Elsker: gid jeg lutter Dye var!
 Og, naar du synger Elskovs Saligheder:
 Gid Siel og Krop var kun et Prepar!

Naar Duften af den Ambra, dig omgiver,
 Mig aander hen i en veltystig Død;
 Da denne Bøn min allerførste bliver:
 Gid jeg med Næse overalt var fød!

Og naar jeg, slynget tæt i dine Arme,
 Med Bryst mod Bryst til Himlen løstes op;
 Da ønsker jeg med Cyprisorisk Varme:
 O! gid mit heele Jeg var lutter Krop!

Og da, naar dine Læber mig hendyffe
 Med Kys i Kys i en Elyff Blund;
 Da beder jeg, for ganske dig at kysse:
 O! gid, min heele Krop var lutter Mund!

Kom! lad mig see dig, høre dig, Elimene!
 Duft om mig! favn mig! kys mig altid her
 Paa eengang; o! saa beder jeg allene:
 Sid jeg maac altid blive den jeg er!

Baggesen.

En Driftesang.

Hvis jeg var riig, saa raabe alle Munde;

Dg saa forstod dog kun at nytte det.

En Kunst, som alle og enhver vil kunde,

Den kan de fleste gierne meget flet.

„ Hvis jeg var riig, med Gey jeg vilde fiore,

„ Dg blev Baron, om ikke Excellens,

„ Da skulde Da mig Reverenzer giere“ —

Dg lee Dig nd ved hver en Reveren.

„ Hvis jeg var riig, der ikke skulde være

„ Et Slot som mit, i Florenz eller Rom.“

Hvad hialp det Dig? jeg onsker intet mere,

Naar kun min Wiin, en Ven og jeg har Rum.

„ Hvis

„ Hvis jeg var riig, jeg blæste Staden noget,
 „ Og købte mig en prægtig Herregaard.“

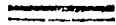
Hr. Ven! det var en Lykke for Din Foged,
 Som blev din Eftermand om nogle Aar.

Hver har sin Drm. Som Drager nogle ruge
 Paa det, som andre mundt kaste hen.

Om jeg var riig, jeg vidste det at bruge,
 At være viis, og mine Brødres Ven.

Jeg lod mig da udsøgte Vine komme
 Fra hver en Egn, hvor gode Druer groer,
 Og store Flasker, som blev aldrig tomme,
 Stod skofkeviis omkring mit gjæstfrie Bord.

Hver munter Tyr velkommen skulde være,
 Og muntreere gaae fra min Gjæstefal;
 Den sergende indbød jeg did at lære,
 At Verden dog ei var en Jammerdal.

Da skulde Speg og munter Sang oplive
De fulde Glas, og Vensteb troene der.
Mit Huus da skulde Glædens Tempel blive;
Jeg Esculap imod Bekymringer.

O! vilde mig den blinde Gud bønhøre,
Og giøre mig saa rrig som mangen Nar!
Hvo stionfom ned det Smaaé fik tit det Større;
Kom, vi vil drikke op det Lidt, vi har.

Na h b e k.

Kulimar og Akmabed.

So saude Benner levede

I Monomotopa,

Et Land i Afrika;

Hvor Venfkab, siger man, er langt trofastere

End her blandt Europæerne.

Engang, da begge laae i Sovnens bløde Arme,

Mens Duggen kølende forjog den tykke Varme,

Staaer Kulimar i Skræk op fra sit Hvilested,

Og løber stønnende hen til sin Akmabed.

Han vækker Slaverne, som laae ved Herrens Side;

Det var just paa den Tid, da guldne Drømme glide

I en midnatlig Noe paa Siel og Sandser ned.

Med griber Akmabed sin Pung, og væbner sig,

Og iler til sin Ven: hvad kan bevæge dig

At komme saa i Mattens tavse Mørke?
 Jeg laae just i en herlig Blund;
 Du pleier ogsaa selv ved denne Stund
 I Søvnens Færnetag din matte Krop at styrke.
 Har du maaskee i Spil, tabt al din Eiendom? —
 See her er Guld — maaskee en nedrig Fiende — kom,
 See her er Staal — maaskee at og et eensomt Veie —
 Tag min Slavinde med; hun veulig er og fion;
 Vær kun ei følesløs ved hendes amme Pleie;
 Du vinder hende vist i Bon.
 Nei! svarde Kulimar, tak for dit brave Hierte!
 Jeg trænger ei, men hör! i Søvne syntes mig,
 Jeg saae dig, ei som nu, men bleeg og underlig;
 Og denne føle Drøm er Grunden til min Smerte.

Hvis Kierlighed var stærst? Døm selv, o Læsere!
 Det Spørgsmaal er vel værd, at du det overveier.
 O Inffelige Du, som eier
 En Ben af dette Væg, sig er mit Billede
 Da truffet vel, og har ieg sagt

Alt hvad der siges kan om denne søde Pagt?
 En Ven, som græder med dig, naar du græder!
 En Ven, som glæder sig, naar du dig glæder!
 Saa falde Sorgens hvaffe Pile
 Afsmægtige ned fra dit stærke Bryst;
 Saa seer du hele Jorden smile,
 Og haaber vaagende, og drømmer idel Lyst:
 Han følger Dig med Hjertet hvor Du gaaer,
 Han søger i din Siels de skjulte Braaer,
 Og naar han har udgrundet, at du trænger,
 Saa gaaer han dig imod, og sparer dig den Skam:
 At aabne dine Saar for ham.
 Han siger: mit er dit, kom sorg nu ikke længer!
 En Drøm, et Ord, et Binf, den mindste Bagatel,
 Naar det angaaer hans Ven, er vigtig for hans Siel!

Og du N e h b i n d e r, du min Ven i Afrika!
 Med hvem jeg verlede tidt Nei og Ja
 I et fortroligt Venkabs fulde Glæde!
 Tillad mig nu, i Kiebenhavn, at avæde.
 Kun nogle af de Træk, som skildre dig,

Tag denne Sang til Venfabd' Pant af mig,
Ond den endnu fra dit Algierſke Sommersæde;
I Lafontaines Bog er den et Billed.
Vi begge vare dog blandt Afrikanerne.

G. H. Olsen.

I Anledning af den unge
Hermann Henrich Ronemanns Død.

Jeg leies ei til Sang. Min Muse lyder
Ei Mecenaters og Patroners Bud ;
For Guld den aldrig kalder Laster Dyrer ,
Og aldrig Jordens Dievel Jordens Gud.

Neen er min Harpe. Aldrig klang dens Strænge
Bed Leilighed til Bagatellers Priis.
Den rige Daare dee ; men den skal hænge
Laus , uden Fynd om Kiøbenhavn's Forliis.

Men af ! naar Dydens Sen forlader Jorden ;
Naar Godheds , Wiisdoms Ven forlader den ;
Da græder jeg , og Harpens hule Torden
Forkynder , at jeg mistede min Ven.

Alt! i sin Kommes Iyfe Morgentrøbe

En Sæl for dig, mit Fødeland sank ned;
Du tabte, da min unge Christen døde,
Du; thi jeg veed det, tabte meest derved.

Og du, som kender Følelse, hvis Hjerte
Kan bløde ved at høre Brøders Skrig,
O! deel en Faders og en Moders Smerte
Ved en betroet Engels kolde Ligg!

Og græd med mig, som Himlen gav den Bønne,
Hver Dag at see ham kundskabgriddt sin Siæl
Med blomstrende Fuldkommenheder smykke,
Til Fædres Fryd og Fødelandets Held!

O! han er dod! jeg saae hans Siæl, og spaaede:
Du blive døende Forældres Trøst;
Du bliver stor engang i Fredriks Raade,
Og elsket i hver ædel Landsmands Byst.

O! han er død, den ædle, fromme, gode,
 Bort Haab, vor Fryd er Kiust i Gravens Skjad;
 Nu raser Sorgen der hvor Velsøst boede;
 Skraek tordner der, hvor Glædens Hymner lod.

Thi han er død, og kommer ei tilbage;
 Forgieves er hans Moders æmme Skrig;
 Forgieves er hans Faders æmme Klage;
 Omsonst jeg sukker, græder ved hans Lig.

Forgieves stræber zittrende Camene
 Den Trost, hun mangler selv, at stamme ud;
 Dig, Fader! trøster ingen Nælpomene,
 Dig Moder ingen, ingen uden Gud.

Han tog ham. Alt for skion til Stev, han ilte
 Og tog sin Yndling atter i sin Haand,
 Keen som han sprang deraf — og Drengen smilte
 Ved Herrens Bink, og glad udgav sin Haand.

W a g g e n.

Med en Rose til C.

Som Morgenen rødmende brøder
Af Eker fra Biergenes Top;
Saaledes min Rose den skyder
Sig frem af dens bristende Knop.
Hvor god, hvor uskyldig udbreder
Den Glæde og Vellyst til hver!
Kom du, som jeg evig tilbeder,
Dit Billede finder du her!

P. B. Olsen.

Da jeg laae paa et Fjeld i Algier,
og saae ud over Søen.

Min Ven J. Wolf helliget.

Gud, naar jeg er hos dig, saa svinder hele Jorden

For min henrykte Siel;

Som Støvet for et Bær, der, svebt i Skræk og Torden,

Gaaer rundt omkring et Fjeld;

Dg naar jeg sofer dig, naar Helligdommens Aande

Besiæler mig med Fryd,

Med Kraft og Mod i Kamp, med Glæder midt i Vaande,

Dg styrker mig til Dyd;

Da er jeg lykkelig, da bær jeg ingen Lænker ;

Da er jeg stor og frie ;

Mit Hjerte føler Fred , min Siel er høi og tænker

Foruden Sværmerie.

Gud , ene sande Gud , som ene evig glæder

Din tro Tilbedere ,

Dg lønner ham med Liv og Lyst og lutret Hæder

I giennem Seklerne !

Opliv mit fulde Bryst , o Gud , min Gud og Skaber !

Omstraalet af din Glands

Begynder jeg min Sang , vær med mig , og jeg taber

Ei nogen Laurbærkrands ;

Begynder jeg min Sang ! — men hvor skal den begynde

For at looprise dig ?

Paa Himlens hvalte Kreds ? — nei : jeg vil først forkynde !

Tilraaber Jorden mig.

Saa seer jeg paa den Jord, hvis Lyngde er dens Vinger,

Saa seer jeg paa mig selv ;

Hver Aare , hvert et Løb forraader Herrens Finger ,

Og hvisker til mig : Skielv !

Skielv for at synge det , som den Uendelige

Har dannet ved sit Ord !

Hør , skue , og fæl , og lad en vinget Sanger sige

Op fra sit Blomsterbord ,

Og synge om sig selv , og om sin Gud og lærer

Din vellystdrunkne Siel :

Alt han , som skabde den , han bød den og at være

Fortolker af sit Vel .

Hvor stier du hen min Aand ? — Paa Havets selvblaae Baaude

Der kiel din stolte Lyk !

Du saae dem , da du gik fra Fædrefrigets Lande

Til Barbariets Kyst !

Umaalte Ocean, hvo talte dine Draaber
 Med i det hule Skied,
 Af Jordens svære Krop, hvis Søner du tilraaber
 At søge dig om Brød?

Hvo veiede dig af i dit bundløse Leie
 Mod Landet, som du sner,
 Saa dine Dunster ei kan quæle, men maae pleie
 Os giennem Himlens Ether?

Hvo grov dig sikker Etie igiennem Jordens Klarer,
 Til du undfangede
 I Klippesengene de kolde Børn, hvis Taarer
 Mig nys begejstrede?

Saa vorde disse smaae — Hvo bød de stolte Floder
 At bære Dag og Nat
 Taknemmelige frem til der' utømte Moder
 Den evig skyldte Skat,

Hvo lagde Bidsel paa det fraadende Uhyre?

Hvo tvang det's geile Mng?

At det Urolige dog drukner ei en Myre,

Dog sluger ei en Mng,

O du, som førde mig hen over disse Guler,

Du skabde dem og mig! —

Din Himmel var mit Stiold, hvor Døden gaaer og skuler,

Og viser sig og dig.

Hvor Leviathan gaaer i Stormens skumle Furer,

Og finder Kulden sæd,

Og tumler sig, og seer paa Skipperen, som lurar;

Kun seer den ei sin Død.

Der gaae og Skibene imellem Jordens Zoner,

Og danser skummende

Hen over Hvalerne, og skrække Millioner

Med i Afgrundene.

Hvad frekke Krop har først lagt Broe paa disse Helger,

Dg vovet sig derpaa?

Har Elfvov styret den? ja, naar en Elfvet følger,

Da er det sødt at gaae.

Endog paa Vandene, til Geter, til Barbarer,

Dg til Orkanerne!

Til begge Indier og deres brune Skarer,

Dg til Jordpolerne;

Men naar — saa tænkte jeg, og hørde Volgen steie!

Min Siæl var fyldt med Gud,

Mit Hjerte med en Brud,

Dg vaade Bierge sprang forbi mit vaade Pie! —

G. H. Olsen.

Sang til min Ven J. Brodersen.

Et lidet Bord, og tarvelige Rætter,
 En trofast Ven, et godt Glas Wiin,
 En yndig Slut, som glad og kielsen sætter
 Sin Lykke i at kaldes din;
 Er det ei Quintessenzen af
 Al Fryd, som dette Liv os gav?

Skue Jægeren, som rast og modig henter
 En Mad, som krydres ved hvert Fied;
 Han lever ei af Kapitalers Renter,
 Han trives ved sin kielke Sved.
 Guds Jord som en Wildbane er,
 Hvor Brød og Frihed groer for hver.

Og naar du da gaaer frem, med Smil i Piet;
 Gaa Dydens stolte Kongevei,
 Utrængende og med dig selv fornoiet,
 Og naar dit Hjerte sviger ei,
 Da fandt du og en trofast Ven;
 Elsk ferst, du elskes vist igien.

Og naar du med din Ven gaaer om og fuer
 Til Jorden i sin Herlighed;
 Gaa finder du vel ogsaa noale Druer;
 Nyd dem, og styrk dit Mod dermed.
 Estrar kynder Blodet frit og let,
 Og alting synes godt og ret.

Frue Venus er saa underlig en Moder;
 Snart smiler hun, snart er hun streng;
 Og Elskov er saa fuld af svære Moder,
 Og Veien laug til Brudeseng;
 Gaa jeg ei vel afhandle kan
 En Kunst, som brod saa mangen Mand.

Men er du end iblandt de lykkelige,
Som Kierligheden kronet har,
Blandt Kongerne i Amers store Rige:
Sels dem var Skiebne tidt bisar;
Døm da et godt Glas Druelod;
Saa bli'er din Skiebne mild og god.

Du Vinens Gud, Du Sorrigfuldes Fader!
Kom giv os Mod og Rejsomhed!
Naar du os bliid din runde Haand oplader;
Saa regner Fryd og Styrke ned;
Saa troe vi Fader Popes Ord:
At vores er den bedste Jord.

G. H. Olsen.

Vias.

 W i s e.

I gamle Dage, siger man,
 Der levede i Grækenland
 (Et Land, som nye og gamle enig prise)
 Saa mange stolte store Wise.
 Forstaae mig ret! jeg stolte kalder dem,
 Som gaae ubøielige frem
 Paa Verdens tornefulde Bane,
 Som dable fickt enhver forældet daerlig Bane,
 Da søerger Indt den sande Wiisdoms Fane;
 Da store mener jeg, i Flid og i Forstand;
 Thi det var nok til stor i Grækenland;
 (Hos os er stor vel noget andet;
 Thi dette Ord er meget blandet;
 Saa falde Philosopherne
 Et Ord, som taaler meer end een Bemærkelse)
 Blandt disse Wise jeg særdeles priser een,

Dg det er Bias fra Prien.

Eengang da Fienden i sin Brede

Rom Byens Mandskab til at svede,

Gik Bias usforagt omkring,

Dg planted' Mod i de betrængte Skarer,

Dg lærte dem at trodse alle Farer,

At møde Døden selv i raske glade Spring.

Den sande Wiisdom giver Mod,

Dg da først ære vi med Ret en Wiisdoms Dyrker,

Naar han, med oplyst Aand, og med en Ild, som styrker,

Gaaer om blandt Jordens Børn og adler deres Blod.

Men Mod og Mæie var fergieves denne Gang.

Prien erobret blev — og uden Affkeeds-Gang

Tog hjer til Beens og skyndte sig

Med Pif og Hat forførdelig.

For Philosoph gaaer rolig og betragter

De mange underlige Fagter

Af Folk, hvis Hjerter i en sig Betuttelse

Gaae Kæbengang lige ned i Hælene.

„ Hei da! Hr. Philosoph vend om!

„ Ser

„ See til du frelse kan lidt af din Eiendom ;
 „ Da gjør som jeg , og skynd dig saa og kom ! ”
 Saa freeg hver flygtende ; men Philosophen svarer :
 Min Ven ! jeg har i mange Aar
 Erhvervet Skatte , som mig følge hvor jeg gaaer ;
 Dem bærer jeg med mig , og tredser alle Farer ,
 Og alle Støvere , og alle lumste Snarer .
 Saa fngtede Priens Indbyggere ,
 Og Bias med , som smilende
 Beslæger dem og spotter Fienderne .

Men nu , i denne guldne Alder ,
 (Saa kalder jeg en Tid , da hver en Siæl paakalder
 Det glimrende Metal , som gier saa stort Aabalder ,
 Da Viget , Fesninger , og alt for Guldet falder ,)
 Prøv nu at melde dig med sig en Eiendom ,
 Da see , hvor langt du dermed kom !
 Om du end vil som Bias var ,
 Og selv en Bias til paa Nyagen bar
 Har du ei Guld , saa bli'er du kun — en Nar .

G. H. Olsen.

Til S*

paa hans Fødselsdag den 4 Oct. 1782.

Nu lyde festlig glad min Sang,

Dg munter vare Tonens Gang,

Dg Verset listig alide! —

Jeg sad tilforn og tænkte paa,

Hvad Kors og Nød saa mangen maae

Her under Maanen lide.

Dg Tanken løb saa vide om;

Den sandt fuldt nok, ihvor den kom,

Af Kummer, Sorg og Møie.

Da mærk hver Udsigt — noget vandt

Mig da i Ginde, og strax svandt

Hver Taage fra mit Øie.

Thi jeg erindred', Du, min Ven!
 Har bragt et Brevaar igjen
 Saa Inffelig til Ende.

Jeg gratulerer først; — og saa
 Til denne Drom Du villig maae
 Et agtsomt Dre vende.

Som jeg i Nat i Senen laae
 Og sov, jeg drømte, at jeg saae
 Dig spæd i Buggen hvile.
 Du sov saa sødt og tryggelig;
 Eftersaaender saae jeg staae om Dig,
 Og venlig ad Dig smile.

Som Sneen hvid, som Ether blaae
 Var Dragten, den de havde paa;
 De hopped' let og sprunget
 Om Buggen om, og idelig
 De sang, som det og syntes mig,
 Jeg dem saa hørte svinge:

„ Vi ere Skyttsaander, hvís Bløde det er
 „ At tiene og voate de Lange især;
     „ Fra Himlen vi monne hidkomme,
 „ Vi give Dig Gaver, vi ere Dig huld,
 „ Vor Gaver er gieve og mangefuld,
     „ De skulle Dig saare vel fromme.“

Saa sang de alle i Kredsen's Ding;
 Og Kredsen gik om Buggen omkring.

Den første begyndte saaledes:

„ Du ligne Din Fader, Du worde hans Søn!
 „ (Jeg veed, at Alherren mig hører den Bøn)
     „ Hans Aand den over Dig hvile!
 „ Med Kraft, som Din Fader, med Iver og Mod
 „ Ved Bidskab til Ere, og Maalet imod
     „ Paa Banen Du freidig fremile!

„ Du worde Din Moder til Glæde og Trøst,

„ Og som Du opvojer, saa vore den Lyk,

„ Du flæber i moderlig Hjerte!“

Saa sang den anden i Kredsens Ring;

„ Som Kredsen gaar om Buggen omkring,

„ Saa seer og, hvad jeg nu begierde.“

Den tredje talde: „ Sid Sødkende med

„ I Modgang og Modgang maae glæde sig ved

„ Smittefænde Broder at finde

„ I Dig! — og fremdeles saa worde Din Varm

„ Ved Vennernes Elskne deeltagende varm;

„ Du hylde Dig Venstabs Gudinde!“

Om Elskovs Fryd og Elskovs Tvang

En Hand vel ogsaa muntlend' sang,

Det jeg saa ret ei hørte. —

De Haand i Haand gik om i Ring,

Og kvad og dansed' rundt omkring. —

Jeg vaagte; — alt var borte.

N.

Epigram.

See den, med hvem Luciler *) skrive!
Ei, som de ei giendriveð let;
Men, skal man deres Naad giendrive,
Saa maae man — lase det.

R a h b e k.

*) Hor. Sat. 4.

Til Fædrelandet.

D Fædreland, hvad Nidighed
Beholdt du i dit hulde Skød
For den Urolige, som leder
I andres Lande efter Brød?
Naturen gav ham dig til Moder:
Hvad gavner det at flytte Pøder
Paa fremmede Nabredde hen?
De savne deres vante Pleje. —
Hvert Dyr løb bort fra ukendt Fesje,
Og iilde til sit Hiem igien.

Den trætte Hyrde vogter trolika
 Og driver glad sin maatre Hiord ;
 Og kiedes aldrig ved ten Bolia,
 Hvor han for hele Enefe Nar
 Gaae første Gang de blide Dage,
 Hvis Morgensmil ham holdt tilbage
 Ved tiere Fædres Arnested. —
 Med Hunger kryder han de Netter,
 En troe Mandinde for ham sætter ;
 Hans Dag er Fryd, hans Nat er Fred.

Beklag ei en Fiskiegged Kapper,
 Og ei den solbrændte Moor ;
 Hiin fandt mod Kulden varme Kapper
 Der, hvor han fandt sit lette Vord ;
 Og begge sang i skønne Viser
 Om Fester og om Paradiser —
 Vel mangler dem den fine Smag ;
 Men hvor man taler Hiertesproget,
 Hvor Frihed skrevet staaer paa Laget,
 Der smages Livet med hver Dag.

Hvad Orken, eller hvilken Gule
 Er sæl for den, som fødtes der?
 Maae sig den milde Kunst end kiule
 Hvor Dumbhed endnu Ecceptret bær;
 Hvad har dog ei Alfader givet
 For der endog at giøre Sivet
 Sødt for de fødte Bergere?
 Og neppe vil Barbaren bytte
 En Krog udi sin Fædrehtte
 Mod et af Sand:Concierne.

Saa vidste Staberem at dese
 Ud til hvert Land sin Kiærlighed,
 Umgav med Liv og Lyst det Hele,
 Hvor er hans Naades Hvilested?
 Fra Middagsfredsens heede Præuer
 Til did, hvor Druesaften storkner,
 Jeg et Amphiteater seer,
 Forfællig Kiønt, en Herrens Have,
 En Bog, hvori Neutoner stave,
 Skue, Landsmand! nyd et Eden her!

G. H. Olfen.

En Klubsang.

Nærrig slog Stærkoder Dyrker paa Næsen,

Da han saae Jngels vellystige Vord.

Kieltringer! hvad er det for et Væsen?

(Saaledes lode hans truende Ord)

Er dette at leve paa nordisk Manceer?

Ei Kamper, men kiælue Sydboer jeg seer.

Stammer Du ned fra de mægtiae Froder,

Du, som har sig en ukongelig Siæl?

Du gier en god Dag; din trolose Moder

Lod sig vist frænke i Len af en Træl.

Mens Sværdene ruste, Stegvendene gaae;

En ærlig harff Stinke man neppe kan faae.

Med Leires Koning hvo ikke vil rage

I Fugles Indvold, bliver her ikke mæt.

Helte fra Oldtids ukunstlede Dage

Finde her neppe en spiselig Mæt.

De bløde i Sæder, de friske i Krig,

Kong Angel! til Taffels de helst gaae hos Dig.

Saa taled' Wisins haardknokkede Bane,

Kongers og Voldsmands og Ridingers Skrak;

Det var fra Ungdommen blevet hans Bane

At være bitter, uhøflig og fræk.

Den pyntede Hofmand Benaelske fik;

Uf Angest hans Madlyst aldeles forgik.

Hoffpillemanden tog Harpen i Hænder,

Haabende dermed at stille hans Harm;

Men ham Stærkoddet et Stegebeen sender

Midt i hans Pande med drabelig Arm.

En sorgelig Ende den Pysighed fik,

Der vankede Hyleu for Sang og Musik.

Dronningen selv vil med Bægeret prøve

Om ei et Smil var at lokke af ham ;

Om denne barske og suspensde Løve

Skal de ei kunne ved Willu gøres tam.

Hun rækker ham Skaalen ; han slænger den hen

Den Grobian ! og spilder hver Draabe i den.

Skiont han nu syntes forhærdet at være

Mod al Fornøielse uden for Krig ,

Der jeg dog vove min digteriske Ere,

Om nogen af Jer vil vædde med mig.

At Pounce havde gjort ham saa mild som en Kat ,

Naar den i sin Pote en Muus griber fat.

Synet af Klubbens fortroelige Bolle ,

Lugten og Dampen , som stiger deraf ,

Det var alt meer end han kunde udholde ,

Om han fik Hæld til at bryde sin Grav ;

Men nipped' han blot til det rygende Glas ,

Han bad os ved første Vacanz om en Plads.

E t o r m.

Det

Det fortvylede Mord.

Hvad Dødt kan Spil dog ikke forårsage!
 Nys her man et Exempel seet;
 I London eller her, det kommer ud paa eet;
 Thi Tingen kan desværre sig tildrage
 Gaavel i Danmark som i Engelland,
 Paa alle Steder kort, hvor Pokkspas spilles kan.
 Jeg uden Omsvøb altsaa vil
 Fortælle det til Skrak for hver, som elsker Spil.

I Selskab med en Deel anstændige Personer
 Af Fader Adams og af Moder Evad Rian
 Besandt sig en Minervas Søn,
 Hvis Siæl og Krop med Riolen og med Vesten
 Etcetera, hvad han nu havde paa,
 Var netop Overflud til fyrrethve Kroner,

En smuk, elskværdig, ung Person for Næsten,
Men Polkspassist fra Top til Taae.

Thæbordeet bort. Man Spillebordeet henter.
Hans Majestæt Kong Caro, Dronning Coeur,
Prinds Pleq, og allermost Dref Serviteur
Han venlig hilser, og af Glæde straaler
Hans Pie, som en Drankers, naar det seer
Citronsaft, Sukker, Rom og Vand i store Skaaler
At blandes, liig vor Verdens Elementer,
Naar Tiden er ei meer.
Han spiller, det gaar godt, og endnu vældig
Er Glæden i hans Brøst; men at! med et
Bæet paa sin beste Ven, paa Dref Balet!
Han spiller atter, er uheldig.

Hvo med de første taber, siden vinder:
Opmuntrer Haab; men snart og det forsvinder.
O gramme Skiebue er det ret?
Endnu engang perdu paa Dref Balet.

Een efter anden Kronerne borttrille;
 Fortviølet bli'er han ved uheldelig at spille:
 Forbandet! — atter tabt — Que Diable! — intet andet;
 Han taber — Teufel! — intet hjælper det,
 Paa dansk, paa fransk, paa tysk, og altid reent forbandet —
 Endnu engang, fordamt! en Deet paa Tres Valet.
 Ulykken vover, Raferiet siger
 Med den — hvort Kort, hans beste Kort: Ven sviger;
 Dybt synker Modet under Tabets Vægt —
 De tre Kroner gaae, trods Klover: Knægt.
 Halvparten af hans Værd, hans heele Siæl
 Er der hvor Haabet selv sig ikke tør formaste
 De runde flygtende Personer at antaste.
 Uheldelige Kortspils Træl!

Fortviølet Mølighed sig paa hans Kinder maler,
 Ei mindste Diable han udstøder meer;
 Mark som hans Siæl er Diet; men hans Qualer'
 Man bedre nu end forhen seer.

„ Hvad fatted Dem? — hvor? staaer det fra, Broerlille? ”

Man spørger — Hertiligt! svarer han, og leer.

„ Dø!

„ Oh! vi vil gierne holde op at spille!
 „ Epil, Søster! spil et Stykke paa Claveer!“
 Mal a propos, Adagio! dens Toner
 Forstemte reent hans alt forspændte Siel —
 Perdu! hans alt! hans fyrrethve Kroner!
 Perdu hans heele timelige Vel!

Wildt stirrer Piet; tre til fire Gange
 Spadferer han paa Gulvet op og ned,
 Som een der grunder dybt, med gyselige, lange,
 Uregelrette, tunge Fied.

Du holdt man op at spille; men desværre
 For sildig! alt ndruffet er hans Siel
 Til Mord. „ Hvorledes er det fat, min Herre?
 „ Maaſkee befinder De Dem ikke vel?“
 Lidt, Hovedpine, svarer han, kan være
 At den forgaar i Kialingen;
 Jeg gaar et Dieblif, og strax skal ha'e den Vre
 At være her igien.
 Og dermed gif han oven paa. Man troede,

Han vil vel Kiøle sig paa Kammeret ;
 Og man imidlertid Diskursen snoede
 Til noget andet — Lønge var'de det ;
 Men ingen kom igjen. Og nu man mumled'
 Om hvor forsviolet han gik ud ,
 Og man blev heed om Dreene , og tumled'
 Paa Gulvet om ved — Knaldet af et Skud.
 Selskabet stormer op iblandt hinanden
 Til Salen , hvorfra Knaldet lød ;
 De see Geværet slængt paa Gulvet ; tæt ved Manden
 Med brustne Pine , bleeg og stum og død.
 Man føler Puls , man kniber Næse , Hage :
 Omsonst ! en smule Liv paa et og andet Sted
 Til sidst de bange Damer dog opdage.
 Men der er altid Liv i hvad de røre ved.
 Af Gis:Herældre den maae være fød ,
 Som ei , berørt af dem , lidt Segn til Livet giver,
 Med mindre han er overmaade død.
 Omfæder det ham og et Dieblif opliver ;
 Men ak ! han aabner kun sin Mund ,
 Og siger stammende : „ jeg traf dig dog din Hund !“

Imidlertid han stirred' hen et Sted
 Paa Bæggen lige for; det hele Selskab vender
 Sig om, og tænker: hvad betyder det?
 Igiennemskudt man der omsider fiender
 Den ulyksalige — Herr Tref Valct.

Forsag al Spil og Mord; men, om du det ei kan,
 Min læser! da gaae bort — og gjør som han.

B a g g e s e n.

Bernstorffs Minde.

Ei Kongers Smil, som Alvind saarer,
 Ei Misgøden, tung af Armod's Taarer,
 Ei stolte Slavers glatte Ord,
 Ei Marmorgrav, som Stevet glemmer,
 Ei fiobte Varders Jubelstemmer
 Gjør Manden lykkelig og stor.

Men være god som Verdens Fader,
 Hvil Haand for mindste Kyb oplader
 Et Væld af Moring, Enst og Fred;
 Men følge troe Naturens Stemme,
 Og Brodres Vel som sit at fremme
 Er Vel til Hæd, til Evighed.

Saa tænkte du, hvis Gudkebs Minde
 Skal staae til Sætterne forbinde,
 Du Bær u s t o r f f! Bondens sande Ven!
 Den Stet, ham fælles Fader kænkte,
 Og ussel Herkesyge frænkte,
 Du gav ham broderlig igien.

„ Kun over Hierter vil jeg byde, “
 „ Saa lod dit Ord, “ og Lænker bryde,
 „ Som fængsle Flid og Mod og Dyd.
 „ O hviler, Børn, i Friheds Skygge!
 „ Og smager, under kedse trygge
 „ Den gode Landmands rige Fryd! “

Da saae du, Mand! med Faderglæde,
 Den Usles Graad din Haand at væde,
 Som skabte Menneske af Træl,
 Og ærlig Dyd, og mandig Iver,
 Og Fryd, som sidste Slægt opliver:
 Du saae dit Bærf, — og ned dit Hælf.

Dg evig staaer din Hæder prentet
 Med store Træk i Monumentet,
 Som Eftersomhed opreiste dig.
 Til Efterverden skal det raabe:
 „Hvo Bernstorffs Evighed tør haabe,
 „Han elcke Bonden broderlig!“

Dg vi, som Brodres Værd kan skionne,
 Din Daad med Hæderssang vi lenne;
 Fast staaer dit Minde i vort Bryst;
 Dg Borneborn af os skal lære:
 Eels kronet Bøddel ei at ære,
 Men den, hvis Fryd er Brodres Lyst.

D i b e r .

Til Selinde.

Alt see dig uophørlig, søde Pige!

Var Lykke, meer end Løkke nok for mig.

O! gid jeg var dit Speil! til evig Tid tillige

Du da blev seet af mig og jeg af dig.

Baggesen.

Rigdoms Foragt.

Behold du rige Mand dit Muld,
 Jeg elsker vel — men ikke Guld,
 Jeg fylder ei mit Skrin. —
 Din Kierlighed kun foder Had,
 Min derimod gjør Sielen glad:
 En Pige og lidt Wiin.

Et venligt Ans, en liden Kruus
 I Trines Arme ved mit Kruus
 Jeg agter høiere
 End tusend Klumper af din Skat,
 Som vækster baade Dag og Nat
 Sin ugle Eiere.

Omkring dig boer Misundelse,
 Dit Slot er fuldt af Hylere,
 Og ingen elsker dig.

Min Hytte derimod er frie
 Fra Hoind, Dudsab, Hylerie.
 Og ingen hader mig.

Du føler ei Lyfsalighed
 Ved Netters Overfødighed;
 Thi du er altid mæt —
 Din Slummer er vel Sovnen lig
 Men den ei vederavæger dig,
 Thi du er aldrig træt.

Bort da med Guld og Glimmerpragt,
 Jeg det kun anseer med Foragt,
 Og modig det beleer.

Skönt fattig — naar med Munterhed,
 Jeg har lidt Wiin og Triane med,
 Jeg da ei sukker meer.

P. B. Olsen.

Drikkesang.

Mel. En vndig Pize o. s. v.

Det gaaer saa herligt overalt,
 Hvor man sit Die vender;
 Hver anden Verden usfortalt
 Jeg ingen bedre kiender.
 Reis, hvem der vil, med Montgolfier,
 For nye Verdner at bese;
 Mon Vinen der er sødere?
 Man der er bedre Benner?

 Det gaaer saa godt i Verden her.
 Altting en smukt i Orden;
 Soel, Maane, hele Himlens Her
 Spadsjerer rundt om Jorden.
 For ingen Penge kan man see
 Den himmelske Comedie,
 Som føres op af Stiernerne,
 Fra Syden og til Norden.

Det gaaer saa godt her i vort Nord ;
 Her vore smukke Piaer ;
 Og om end Druen ikke groer
 Netop i disse Riger ,
 Har man dog Vend paa hver en Kant ,
 Hvori man seile kan galant
 Til det velsignede Levant ,
 Hvor Bacchus aldrig friger .

Det gaaer saa godt i Byen her ;
 Concerter , Klubber , Baller ,
 Comedier og andet meer
 I deilig Mængde falder .
 Man hopper om fra Dør til Dør ;
 Man gifter sig , og Bager gier ;
 Man puffer , drikker , leer og doer ,
 Naar Død og Doctor falder .

Det gaaer saa godt ved dette Bord ;
 Os ingen Sorger tynge,
 Thi Venſkab fine Arme ſnoer
 Om denne hele Klynge,
 Og Vinen mantrer op vor Siel,
 Vi drikke vore Brødres Hæld
 Med ſkaal paa ſkaal, i Pæl paa Pæl,
 Og glade Viſer ſynge.

Det gaaer saa godt med hver iſer ;
 Jeg glad hver Broder ſkuer
 At bygge ſig en Himmel her
 Af Venſkab, Sang og Druer.
 Gjør paa den ſidſte Flaſke Kaal !
 Jyld Glaſſene til fulde Maal !
 Drik Venſkabs, Sangs og Druers ſkaal !
 ſkaal ! Venſkab, Sang og Druer !

Det gaaer saa faare godt med mig,
Mundt om mig seer jeg Glæde,
Da i mit Bryst den bøger sig
Et stærkt og varigt Sæde.
Min Sang er Glædens sande Lyd;
Mit Bud er Epikurisk Dyd;
Mit Huske: hele Verdens Fryd;
Min Mening: Loffen græde!

W a g g e s e n.

Oprin=

Opriindelse til Menneskenes forskellige
Tilbøieligheder.

En Fortælling efter Voltaire.

Da Japets Søen, engang for længe siden,
 Ved Hielp af Alabast og staaen Jld,
 En Pige havde skabt, hvis Sang og Smil
 Og andet sligt, forførte ham Tiden;
 Saa lærte snart Naturen ham, at kiende
 Hvorfor en Nøe blev til, et cetera;
 Kort sagt: Promethevs gisted' sig med hende,
 Og Frue Pandora blev vor Grandmama.

Fra den Tid Dækkens Speil den Skionne lærte,
 Hvor rødt og trind og hvid og rød hun var,
 Forsøgte hun de Pille, Skionhed har,
 Paa hendes Skabers og Tilbeders Hjerter;
 Og hendes kielne Smil og søde Døst

Fortolke

Fortolked' ham med Troldomsprog de Luer,
 Som flammede for ham i hendes Bryst;
 Men første Frue var som alle Fruer.
 Prometheos sled, for hende at behage,
 Med Suf og Bon og Kuæfald heele Dage;
 Og endelig saa vidt han Tingen drev,
 At første Mand den første Gaurei blev.

Mars først besøgte denne nye Cyprine;
 Hans Guddoms Glands, hans føre Majestat,
 Hans Hielm af Guld, hans frigeriske Mine,
 Alt hjalp ham sin Triumf at gjøre let.

Havguden i sit Slot paa Havets Bund
 Sik ei saa snart om denne Lykke Nyd,
 For han streg op at hente sine Nyd:
 Hvem veeg for Mars, og kæmpte mod Neptun?

Den skienne Phoebus i sit guldne Slot
 Om denne Svag og Svætes ganske got;
 Og hun befandt, det lenned' ei Ilmagen,
 At modstaae Gud for Kunst, Vers og Dagen.

Mercurius var Gud for Rhetoriken,
 Forstod at snakke for sig, fulgte Skikken.

Vulkanus selv forsøgte og sin Lykke
 Gik Karven strax, og Skoser for sin Krykke:
 Men vandt tilsidst ved Overhængen det,
 De øvrige fik uden Dumsøb let.

Til sidst bortkøi Pandoras unge Mar,
 Uvis hvorefter, blev hun fied af Tiden;
 En Moe, som elsker i sin Skionheds Vaar,
 Kan aldrig giøre noget andet siden.
 Men Guderne, de elste saare fort;
 Hun havde mættet dem, og de gik bort:
 Hvorpaa tilsidst hun lod sig nøie med
 En gammel puklet Satyr's Kierlighed.

Vi fødte blev' af denne Tidsfordriv,
 Den Skyld vi tilhobe vores Liv.
 See Grunden her, hvi vore Kræfter, Gaver
 Til hint og det forskiellig Attraae haver!
 Een Mars, og een Neptun til Fader har,

Dg hin en Satyr; saare saa nedstige
Fra Kongen over Dagens gylde Rige.
Vi arved' alle vore Fædres Smag;
Vor Lyf til dit og dat, som deres blev.
Men den Forretning, Frue Pandora drev,
Skant temmelig gemeen, den Dag i Dag
Er hadet overalt paa heele Kloden,
Da i vort Kiøbenhavn heel stærkt i Moden.

Paa min Faders Fødselsdag.

Da første Gang, med svage Trin,
 Jeg frem paa Livets Bane traadde;
 Den Gang jeg saa det falske Skin,
 Som kun om idel Lykke spaaede;
 Den Gang jeg tav, forundret stod
 Og stuede med Lyt de falske Glæder,
 Da vilste Du min spæde Fod,
 Den Vej, som Dydige til varig Lykke leder.

„Gaa!“ sagde Du, „kom, følg din Ven!
 „Ersg vil jeg Dig paa Veien vise;
 „Og Hæld Dig, om Du følger den!
 „Da skal Du evig, evig prise
 „Den Gud, som Mod Dig skienkede
 „Til Daarerne et haanligt Smil at kaste,
 „Hvis Fader-Haand Dig styrkede
 „Til frem med stærke Skridt paa Dydens Vej at haste.“

Saa lod Din faderlige Røst,
 Saa danned' Du mit unge Hierte;
 Da brændte jeg af hellig Lust
 Alt gaae den Vei, som Du mig lærte.
 Hvert Ord blev Love for min Siel;
 Jeg folte Lust at følge Dig opstige
 Udi mit Bryst; da loved' jeg mig selv:
 Ei skal jeg nogentid fra Dydens Vei bortvige!

O! gid jeg kunde vise Dig,
 Hvor høit mit varme Hierte brænder
 Af Kiærlighed til Gud og Dig,
 Og hvor alvorlig Tak jeg sender
 Til Himmelen. — Kiær er den Dag,
 Den glade Dag, som Dig til Verden skænkte.
 O! her min Røst med Velbehag,
 O Gud! og skue den Fryd, Du i min Siel nedsænkte.

Min Fader! jeg vil gøde Trest
Paa denne Dag — og Fred og Glæde
I Di Ditt faderlige Vnøst;
Og ingen Sorg skal den adsprede.
See her, min Fader! tag min Haand!
Jeg lover Dig — ei skal jeg sønderbryde
Et eneste af alle Baand,
Som holde mig til Dyd. — Dig vil jeg sønlig lyde!

Gravskrift.

Her hviler Vindt.
 Gaf Kæser trindt
 Omkring hver Splindt
 Af hans Riste;

Af han har ædt
 Sig meer end mæt,
 Og thē og tæet,
 Hans Corpus viste;

Af han var flog,
 Var intet Drog,
 Hans Ristelaag
 Os klarlig viser;

At han er stor,
I Himlen boer
Blant Englechor,
Staaer i Aaifer.

P. B. Olsen.

Dranker

Dranker = Romanze.

Det handte sig ensang,
At jeg var fyst i Trang
For Penge.

Den Stemme mig indfled
At ende al min Nod,
Og mig at hange.

Jeg i min Lemme greb,
Gav Higen til et Streb
To Styver.

Rixtine heldder han,
Og spørger hende fun,
Troer I, jeg lyver.

Jeg om et Gem nu saae,

Jeg kunde hænge paa;

Hvad skeede!

Dist nok kom mit unverhoft,

Som Lydskæn siger, oft.

Tænk hvilken Glæde!

Med eet jeg bliver vaer

Een Skat, jeg endnu har

Tilbage.

En Glaske Rhinskviin stod

Dag mit Chatol, saa god

Som en vil smage.

Jeg saae den, og jeg svoer:

„ Dig ingen Creditor

„ Skal drikke.

„ Alt andet, smaat og stort,

„ Kan de kun tage bort;

„ Min Rhinskviin ikke.“

Jeg drak et Glas deraf,

Dg dette Løst mig gav

Til mere.

Jeg drak min Chlores Skaal,

Dg alle Benneres Skaal;

End ydermere:

Jeg drak, (hvor god jeg var!)

Hvers Skaal, som hos mig har

Tilgode.

Kort sagt: da Nigen kom,

Var Rhinskviinsfaalen tom,

Jeg vel tilmode.

Hver speile sig i mig,

Dg ingen henge sig!

Jeg lover:

Saa snart du ta'er en Taar,

De Høngegriller gaaer

Paa Limen over.

R*****F.

Selvfabssang i Norge.

Boer jeg paa det høie Fjeld,
 Hvor en Finn skied en Aften med sin Pistle paa Skien,
 Hvor der sprang et Kildevæld,
 Og hvor Nypperne plasked' i Vien,
 Jeg med Sang vil mane frem
 Hver en Skat, som laae skjult udi Klippernes Difter;
 Jeg er glad og riig ved dem,
 Kjøber Vin, og klarerer Udgifter.
 Klippens Top, som Grænen bær,
 Muntre Sjæles Fristad er;
 Verdens Tummel neden for
 Til min Skyhøie Volig ei naer.

Boer jeg i den lave Dal,
 Hvor en Elv løber let gennem skovrige Sletter,
 Hvor Lovhytten er min Sal,
 Hvor den voxende Grøde mig mætter,

Hvor det muntre Faar og Lam
 Tripper om, nipper Lev, og hvor Dreue boge,
 Seer jeg høit ad Modens Kram,
 Og ad Renter, som Rigdom søge.
 Fra min lave rolige Dal
 Seer jeg mange Mægtiges Fald,
 Sidder paa min Tue tryk,
 Og udtømmer en Glædes-Pocal.

Hoer jeg ved den nøgne Strand,
 Daa en Holm, fald af Ceg, mellem rullende Bølger,
 Hvor en Fuglehær paa Vand
 Eild og Brisling og Morten forfølger,
 Draf jeg mig en Fiskebræt,
 Fuld af Stogn, saa min Baad var paa Vej til at synke;
 Naar jeg da er glad og mæt,
 Lad den Sierrige længe nok tænke.
 Een Ret nok paa Noisomheds Bord. —
 Fissen svømme! — det var et Ord!
 Derpaa draf jeg mig et Glas;
 Sang og draf Fiskeriernes Floer.

Sjunger Vieta, og Dal, og Strand!
 Guld af Bierg, Brød af Dal, fuldt af Fiske fra Stranden!
 Lad saa Toffen drikke Vand; --
 Stienfer Wiin udi Glasset til Randen!
 Norges Land er ingen Ørk;
 Glædes fødes, og der udaf selve Naturen.
 Være, hvo som vil, en Tyrk,
 Sidde tørstig, og vranten, og sturen! --
 Vi drak Norges Hæder og Hæld,
 Sang om Dal, om Strand, og om Fjeld.
 Altting blomstre for enhver,
 Som vort Land, og vort Selskab har fier!

5.

Den Algierſke Eroerover.

Uegenyttige Belgierere

Fandt fielden uerkiendtlige.

Beviis er en af de Algierſke Eroere.

Algier, den ſtolte Stad, ſom Kriſtenheden bander,

Algier, hvor tidt Elendigheden lander

I Slavekittelen; Algier opirret har

Den ſtore Ludvig, ſom Europas Rædsel var.

Juſt nylig var den Kunſt opfundet af Renaud:

Fra Belgerne at ſkyrte Kongefæder,

Af plante Bomber paa et ringet Ekrog,

Og tordue ned de hypperſte blandt Stæder;

Og denne nye Kunſt ſkal prøved paa Algier;

Duqvene ſkyrer alt til Fiendernes Deviir,

Hvor den, i maalte halve Buer,

Udflynger Jeru og Mord og dødelige Buer,

Som rase i den Afrikanske Stad,
 Og tænde i hvert Huus nye Heru og evigt Had.
 Modløse hyle Qvinderne,
 Og Døden kryber frem imellem Murene,
 Ledsaaget af Fortvivlelse.
 „Kom lad os sende dem, saa løb en arrig Stemme,
 Til Meglere, de Francke, her er' hiemme,
 Og, for at forte deres Bet,
 Da raader jeg,
 At man dem samtlige strax binder fast
 Til Mundene af vore troe Kanoner,
 Og lader Ruglerne forflytte dem i Hast
 Til deres Landemænds Galloner.“
 Pral Frankerig, ei meer med din Dødsindelse!
 Der gives ogsaa Folk imellem Tyrkerne.

Blandt Hvernens Offere der findes
 En Mand, som før har søgt en Laurbærkrands i Kamp
 For Fødeland; nu skal han, med et Stykke Gamp,
 Af Tyrker i Algier til Saalet bindes.
 Saa underlig er Skiebne's Gang!
 Som Herre i sit Land, og Kaptein af Stang,

Her han og et selv engang en tvælst Træl,
 Da ferges broderlig for denne Fanges Vel.
 Nu er han Slave i sin gamle Slaves Land;
 Da denne er Kaptaen paa den Algieriske Strand,
 Hvor pludselig han ser sin Ven blandt Røg og Luer.

„ Holdt! ” raaber han, og styrter frem og truer,
 Og kiender sin Belgierer strax igjen;
 „ Holdt! slipper ham, som var min Fader, og min Ven;
 Som fordam lindrede min Trældoms bitre Smerte. —
 Han hedder Ehoiseul, og har et gavmildt Hierte! ”
 Omsonst! det blotte Navn af Fransk fordommer ham!
 „ O Konge! spar dig selv og os en evig Skam! ”
 Saa raaber Tyrken grædende og segner
 Med for sin Konges Ræ, hvor Fangen staaer og blegner.
 Og hver en Tyrk iskende med: Varden!
 Men Svaret blev: Spænd ham for en Ranen!

Nu springer Tyrken op i adal Harme,
 Da trykker Offeret tæt til sit varme Bryst.
 „ Kan jeg ei frelse dig, da vil jeg søge Trøst, ”
 Saa freeg han lydt, „ i dine Arme,

Min Choiseul! og døe med dig!

Skud til! — og du min Ven, hold fast ved mig!”

Saa stod de to — En stille Taare flyder

Med paa Monarkens brune Kind;

Nu smeltede hans haarde Sind —

Pral Kristenhed ei meer, at du har eene Dyster!

G. H. Olfen.

Sang i Anledning af Hans Kongelige
 Høihed Kronprindsens
 Confirmation.

Med glade, høie Jubeltoner
 Vi prise Dig, som skænkte Kroner,
 Ei til vor Stræf, men til vort Hæld;
 Som gav os din — den store Være,
 Til Høi om Kongesøiel at være,
 Men og til Værn om Folkets Vel.

Vor Fredrik, Nordens Haab, den lærte:
 At Guders Gud med Faderhierte
 Seer den betrængte Betlers Graad;
 At Muld kun Dadelige blinder;
 Og han kun Trens Krone vinder,
 Som her var stor — ved adel Daad.

Alt lyde denne Himlens Stemme,
 Dens feierrige Magt at fremme,
 Forbandt du ham ved hellig Eed;
 Og Borgerfrihed, rene Sæder,
 Og fjerne Eiders Hæld og Hæder
 Du grundede paa Fredriks Eed.

O! Klarlig for hans Haand den svæve!
 Hans høie, rene Hierte bæve
 Ved Tanken om at bryde den!
 O styrk ham! styrk ham! Gud! vi bede:
 Dit Lys, din Haand hvert Skridt ham lede
 Ald hans, den glatte, Vane hen!

Naar Dglepartet: Vellyst, Smiger
 Sig mordisk til hans Siel hensniger;
 Din Torden knuse dem, o Gud!
 Men lad ham føle Kongeglæde,
 Naar hede Saarer ei tilstræde
 Hans Folk sin Fryd at stamme ud!

Lad os du gav det Kald: at lude,
 De blide, stærke Baand ei brude,
 Svorned os kjerlig Wiisdom bandt!
 Høit groe vor Flid i Fredens Skygge!
 I Kampens Drag vi stride trygge,
 Som vore Fædre stred — og vandt!

Og hver af Nordens ægte Sønner,
 Som glad din Læres Valde Kjenner,
 Skal henrykt sine Seclers Hæd;
 Og stor og festlig skal ham være
 Den Dag, da Iver for dens Ære
 Du præged' dybt i Fredriks Siæl!

R i b e r.

Til dem, der med Montgolfier søge
nye Verden.

Derfor det er sandt, man siger:

Alt een Fugl i Haanden er

Meer end ti i Luften værd,

Denne Verden er den bedste;

Thi her har vi Blid og Piger,

Os det er nok ei saa vist,

Alt I saae det samme hist.

Denne Verden er den bedste!

Ma h b e k.

Ode til Venfkab.

Den gamle Nat opdrog kaotisk Sler,
 Og bag ved det hang, fragalende, en Kjæde
 Af Verdner der, hvor Skuligheden fer,
 I Taage sødt, sad eenfem paa sit Tæde,
 Og Tiden glad dens Forfædte fræ
 Paa lyse Kloder, hist, med hule Skridt, at gaar.

Da lod en Nøst fra den Ufåbte ned.

Stærk var dens Klang, og sad for Himles Himle;
 „ Hvem sender jeg, at sprede Salighed
 „ Rundt i det Svælg, hvor mine Skatte vrimle?
 „ Hvo flyver did? — Gaaktedes Stammen lee. —
 Da blev, o Venfkab! du, til Fryd for Verdner, fød.

Dg, svæbt i Lys, du stai til Kloderne;

Fred var dit Bud, dit Følge Salighed;

Din Flugt, som Zephyr, mild og quægende,

Din blande Harmonie og stille Glæder;

Scrappen f. lte dig — og smelted' hen,

Dz saae sin Salighed at stige ved en Ven.

Paa Stjerners Bei du aak din høie Gang,

Da Dagstjer paa en dunkel Klode glimted',

Dg Lofets Chor dens Fødselsdag besang,

Som de kun svagt, for egne Straaler, skimted;

Du hørde det — og steg til Støvet ned,

Dg Glæder søvede om dine milde Fied.

Strax Dødens Træl ned, ukrænkt, Livets Lyst,

Dz Glimt af Træst brød giennem Kammer's Taarer;

Haab spired' frem i den Forladtes Bryst,

Dg Begedom stød i den Enzes Harer,

Dg Nædflers Mulum for dine Straaler veeg,

Dg lybist' Præ, ved dig, fik elysaisk Præg.

Et Hegn du drog om Thronens salved' Son,

Dg leired Tryghed trindt omkring dens Etytter;

Hin skumre Braae du gjorde lys og lysn,

Hvor Armod grød . forladt, i trange Hytter;

Held blomstrede saavidt din Stands kom;

Den smilende Natr var Frydens Helligdem.

Men da krøb Ondskab ud af skumle Hiem;

Merk var dens Gang, og kiult i giftig Taage;

Lig Tordenen den buldrende f'er fram,

Dg Rædser hvilte paa dens Pindlaage,

Dg, Haand i Haand, med den ikt Vift og Vold;

Dens Sværd var skarpet Had og smilset Logn dens Skjold.

Dg af dens Skied et Udyr hæved' sig,

Beskæft med Blod, bekrandt af røde Flammer;

Krig var dets Navn, dets Throne stræde Lig,

Dets Jubelsang, Medtraadtes Gisp og Jammer;

Dets Harmonie var Lønters hæse Lyd,

Dg Venstabs Undergang dets Løsen og dets Fryd.

Som naar en Storm fra Nordens Huler gaer,
 Da af sin tunge Sney et Uveir flyger,
 Der knusende den glade Sæd nedslaaer,
 Som Haabet alt saer lagt i gyldne Dyrger;
 Saa rev hint Udyr grumt den Throne ned,
 Hvor Du, o Vennekab! sad og herskede i Fred.

Da fløi du, sukende, til ukjendt Egn,
 Hvor stille Nøe udbreder sine Skjægger,
 Hvor Broderblod ei drypper fra det Hegn,
 Som Fliden reiste op og Fred betrygger;
 Glad blev du der modtaget af et Folk,
 Hviß jevne Ærlighed er aabne Hjertes Tolk.

Derfra du tidt en stille Valfart gjør
 Omkring den Kreds, der var dit fordums Sæde;
 Seer blege Sorg at slagre der, hvor før
 Et Tempel var for paradisisk Glæde.
 Seer Dyden, uden Hielp, sig klempe mat
 Mod Lasters Tyrannie, i Nvalers tykke Mat.

Lidt lykkes dig, at stille Mølmet ad,
 Som tung og æstia ruær over Jorden;
 Lidt spæde Haab sin Æsse bæver glad;
 Som Lilien, der blomstrer efter Torden.
 Lidt Dyd faaer Trost — og Ondskab, svøfende,
 Sig selv til Trods — endnu dit blide Speer maae see.

Smil, Himmelske! smil venlig ned til mig!
 Lad mig dit Alsyns Glæuds ufløret ske!
 Og jeg er tryg og glad og lykkelig,
 Selv da, naar Straf og Jæger mig vil true,
 Min Vej er jevn og giennem Døser gaaer,
 Mit sidste Suk dit Tab, naar jeg ved Maalet staaer.

G u t f e l t.

Drilkesang.

Skal den hedde viis, som det ei rorer,
 Der behersker Daarens tomme Sind,
 Mig, fremfor de frys, det Mavn tilhorer;
 Mig er Guldet Muld og Eren Wind.
 Pyffen mig ei Rang, ei Penge gav,
 Jeg er lige glad, jeg leer deraf.

Jeg har seet de Nige blegne, høve,
 Hver Gang Heticerne steg og faldt,
 Skulde jeg i sig en Angest søve,
 Der min Wiadom lidt vel dørt betalt.
 Nei min Skat, min Biin, har stadigt Værd,
 Den er evig god, mig evig kjær.

Skulde jeg mig bulke og credenze
 For at blive til en forren Mand?
 Jeg misander ingen Excellence;
 Han maae mellem Fiender drikke Vand;
 Og jeg sidder her i Vennekreds,
 Bed et godt Glas Wiin, og vel tilfreds.

Bacchus fra de Stores Taffel jages,
 Da man veed, han aabner Hierterne,
 Og der vilde smukke Ting opdages,
 Kunde man i somme Stores see.
 Ene den, hvis Siæl er reen og frie,
 Den tør drikke Wiin — thi drikke vi.

Een Ting fattes kun i vores Glæde;
 Saa bød den al jordisk Glæde Trods:
 Være vore Skionne her tilstædt,
 Skiankede, drak med, og kyske os.
 De erindres skal med bredfuldt Maal,
 Siank, og klink og drik — din Donnas Skaal.

A a h b e k.

Den lykkelige Jøde.

Der tiente en Evend ndi Quarens Qvarteer;
 En Jøde monne han være.

Han aldrig var raget af nogen Barbeer;

Sig selv undte han kun den Ære.

„ Den Styver er spart “

Sagde han „ paa min Bart ,

„ Jeg giver den Skægstraber Ganden ! “

Han havde en Kiortel , var lang og var stiv ,

Paa Vesten usigelig Skide ;

Deri bar min Jøde en Kam og en Kniv ,

Samt lidt til den daglige Føde.

Thi lidt og tidt

Er god Appetit ,

Men Doct'ren kun lidt at fortjene.

Fra Ungdommen af den Siæl var tilvænt
 Paa Skillingen stictis at svare,
 Barmhertig mod andre man aldrig ham fandt;
 Heel snedig han vidste at svare:
 Enhver hører sig!
 Hvad rager det mig?
 Thi Manden var hollandsk i Troen.

Min Jøde ei læser, ei skriver et Ord,
 Fra Morgen til Aftens Ende.
 Han gaaer smaat og skalkrer, og hører sig ser,
 Hvor Gøvlust han sig best kan tilvende.
 Profit, hoor det gaaer!
 I Ordspøget staaer.
 Han sparer' ei heller paa Gangen.

Naar Dagen den hælder, og Natten staaer til,
 Saa tæller han først sine Penge;
 Saa gjør han sin Bøn, og beder, Gud vil,
 Han aldrig dem sævner, som trænge.
 Og Dagen derpaa
 Hans Bønner han saae,
 I tusendfold opfyldt at være.

Saa sover den Siel i Ro og i Fred,
 Og snorker saa Væggene ryste;
 Thi Dagen var endt i hans Ansigtets Svæved;
 Ham Sønnen maae altsaa forlyste.
 Sov sødt, kære Ven!
 Til Du sover hen,
 Og samles med Dine Forsædre!

I flae vel, Kiare! at Jyden var dum,
Men gaae os Gud Jydens Dage!
Som oftest desværre er vores Pung tom,
Naar hans man seer daglig tiltage.
Ulyfselig den Mand,
Som mangler Forstand!
Storst Dodsmer, best Lykke desværre!

Y*****.

De

De uskyldige Spørgsmaal.

Laura.

Hørfer er jeg altid glad,
 Naar jeg seer dig til mig ile?
 Du naar vi skal stilles ad,
 Sukke stige, Daarer trille.
 Sigg mig, siere Wilhelm! sig:
 Gaer det ligesaa med dig?

Wilhelm.

Naar de see en yndig Pige,
 Seer jeg andre glæde sig.
 Du er sion! — men Sukke stige,
 Hver Gang jeg dig seer, hæs mig!
 Sigg mig, sienne Laura! sig:
 Hvor dog det kan komme sig?

Rahbek.

Wilhelms

Wilhelms Svar.

For deres Elionhed de tilbedte blive,
Der, Laura! ei er yndige som da!
Med mindre Aand og Pjaer tidt henrive;
Vi deres Grimhed komme ei ihu.
Et Herte, stort som dit, hvert Herte vinder,
Om du end ei var vittig, ei var smuk.
Du Elionhed, Ynde, Vid og Dyd forbinder.
O Laura! nu forstaaer jeg mine Suk!

R a h b e k.

Nytaars = Puske til Madame Kosing.

Hvis De hos Phoebus kan formaae
 (De kunde gierne, hvis De vilde,
 Da De hait i Naade staae)
 At jeg skal synge, som De spille;
 Jeg skal paa Evaldsk smukke Vers
 Dem til hver Nytaarsdag, Veninde!
 Nu synge Hvor, og nu Skiertz,
 Da stedse Deres Bisald vinde;
 Men da min Haand er nu for svag
 Til siige smukke Ting at siige;
 Mit Puske er kun fert i Dag:
 Gid Dyder giøre lykkelige!

K a h b e k.

Grav=

Til Madame Rosina,
som Melpomene ved Iosefs Urne.

Taus som Kummer i den store Scene,
Naar den saler heelt sit tunge Sagn,
Stod du, Rosina! og selv Melpomene
Saae dig værd sit Navn!

O din Taushed, til mit Hierte talte
Meer veltalende end Klagens Røst!
Og den Beemod, som din Stemme qualte,
Battes i mit Bryst.

Da din Stemme lod i Mulm blant Grave,
Veed din rørte Skald og felde sig.
Sandhed var din Røst og Kunstens Gave
Var Natur hos dig.

Saa, Veninde! skildred' du din Smerte
Bed din Vens, din elskte Lærers Grav!
Sag det Bisald fra hvert ædelt Hjerte,
Som dig Taushed gav!

Thaarup.

Efter

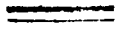
Efter Horaz

Den, hvis Samvittighed Lyder omgierde,
 Ikke til Vaaben og Ulmisse Sværde
 Trænger; hans fredsomme Belte ei taaler
 Ladte Pistoler.

Enten han vandrer gennem Norlands Heeder,
 Midt iblandt Løver, mellem Drage-Bleeder;
 Eller hvor giftige Troldsværme! værze
 Finnien's Bierge.

Bebnet med Dydens de himmelske Vaaben
 Hører han rolig Huronernes Raaben
 Midt i det Land, hvor med tordnende Eluser
 Niagara bruser.

Mig, mens jeg syngende dig, min Dorinde!
 Drukken af Elfvod, omvaanter i Blinde,
 Møder en Ulv ubevæbnet; den frøgter
 Mig, og bortfrøgter,

Skiont et Uhyre, nok saa arunt som hine,
 Skovene nære ved Bredden af Dv i n e.
 Aldrig i Lovernes sandige Rige
 Saae man dets Lige.

Sæt mig, hvor Sommerfoel aldrig opliver,
 Men en evig Taage rædsom omgiver
 Jidstakte Fjeld', fra hvis evige Huler
 Mordvinden fuler!

Sæt mig, hvor Himlens blodrøde Die
 Ewig forbrænder usfrugtbar Høie!
 Der skal jeg dog et Elffium finde
 Hos dig, Dorinde!

B a g g e s e n.

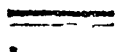

En naadig Frostens Foraarsfang.

Uf det Tydske.

Naar skal den Brændenur Ende faae,
Hvorned min Dente her sig plager?
I denne Ceusombed man maae
Forsmaegte under bittre Klager.
Hun om Natur og Simpelsked
Mig luttet smukke Ting fortæller.
Hvad kommer Mark og Eng mig ved,
Og andre sige Bazateller?

De høse Kroer hoer Aften her
 En nydelig Concert opføre,
 Og Nattergalens Skrælen er
 Heel stilig for mit trædne Pre.
 Og Naa (hvor sauer jeg mit Stør!)
 Forbyde mig paa Gavn at tænke.
 Du galer Nansen, Hundene goer,
 Og rasler stedse med sin Lænke.

Knap har jeg nydt det første Blund,
 Før alle Gaardens Foss er oppe;
 Da høres Støi af Kat og Hund
 Og Stud og Faar og Hingst og Hoppe;
 Og Lante larmer salere;
 Hun ind i Sengen til mig skriger:
 Staae op! følg med, saa skal du see
 Hvor herlig Solen nu opstiger.

Her banker aldrig Caffe, Thee,
 Og endnu mindre Chocolade;
 Upaaklædt, ganske fastende
 Man maae igiennem Duggen vade.
 To hele Timer vreed og træt
 Jeg maae blant Torv og Lidsler rende,
 At Solens hede Straaler ret
 Til en Morinde mig kan brænde.

Vi Klokker tolv til Bordet gaae;
 Man Gæd og Urter for os sætter;
 Suur Mælk og Fisk og Eg vi faae,
 Foruden andre flonns Nætter:
 For Kof, den dumme Klodrian,
 Har aldrig kiendt til lækkre Spiser;
 Naar han sig ret vil arbe' an;
 Deserten bli'er — et Fad Madiser.

Til Moerſkab er her ingen Ting,
Man Triſtrak, Dam og Kort ei ſpiller,
I Gangen ſentrer jeg omkring,
For at fordrive Tid og Griller;
Hvis jeg ei havde Amadis,
Som liden mig deſcunnierte,
Saa var min Dod mig gandske vis,
Af Kiedſomhed jeg ſuart creperte.

Min Tante tit mig ſæbet faaer
Til Bunder hen — til det Canaille;
Til Karle med upudret Haar,
Og Doſer, ſom har ingen Taille;
Iſer naar dette lumpye Pak
Om Helligdage ſpiller Kegler,
Saa ſtinker der af Negtobak,
Saa larve diſſe dumme Flegler.

I Kirken taber jeg nu reent
 Alt mit Humeur — jeg sover — gaber,
 Thi Præsten præker saa gemeent,
 Og Pebelem er Præsters Åber.
 Hvad nytter Stads og Gulduhr her,
 Og Sminkeslor, og Demantsringe?
 Janshaget troer, man samles der,
 Kun for at bede og at synge.

Forbandede Censformighed!
 Naar skal du dog en gang faae Ende?
 O Maj! gid du af Dukkenshed
 Mig snart til Staden vilde sende!
 Hift i det fjerne Blaae — o see
 Hvor stolt den skinnne Nøg sig hæver!
 Og hver Dag nye Tilbedere —
 Ah! hvor mit smine Hierte hæver!

N i b e r.

(Efter

(Efter det Tydske.)

Sig aldrig paa en Nar at lære,
 Han svøer en Eed i Tugt og Ære;
     Den holder han, og bliver dum;
 Langt over Bid og Spøt ophøiet
 Er Herren med sig selv fornøiet;
     Det er hans Privilegium.

Det er omsonst en Mohr at blæge,
 Omsonst en Daare at bevæge,
     Himn bliver sort og denne dum.
 Sig ei med Daaren at afgive,
 Men lee, og Nar ham lade blive;
     Det er vort Privilegium.

Til min Ven

Schubart

paa hans Fødselsdag.

Lange laae min Vand i Dvale,
Daktes ei af Sangens Gud ;
Meer end Phoebus og Castale
Virker nu vort Venkabs Bud.
Men, naar Harper lang Tid hænge,
Veed du selv, hvordan det gaaer ;
Dilgis, af forstemte Strange
Du en lille Lise faaer.

Gid det Var, i Dag begyndes,
 Blive som du er det værd!
 Gid du her, som hidtil, yndes!
 Men behold dog Danmark kjær!
 Nyd kun, nyd i Blomstergaenge
 Dine Dages Foraar her.
 Nyd en Allegrants Sange!
 Dands med Dresdens Grazier!

Men, naar Vaarens Dage vige
 For frugtbare Sommer, Ven!
 Gid en dansk, en yndig Pige
 Dele og forsøde den!
 Nyd din Ven i hendes Arme
 For du dansk bestandig blev!
 Og forglem ei, hvo med Varme
 Var din Ven, og dette skrev!

Dresden 1784.

A h b e k.

Sømands-

Sømands Sang.

Vort Fødeland endnu er riigt
 Paa Mænd, som gjør det Ære;
 Man, ved at øve Borgerpligt,
 I Fred og stor fan være!
 Og hoer, som fremmer Danmarks Hæld,
 Kan kræve Hæder som en Gield.
 Vort Fødeland endnu er riigt
 Paa Mænd, som gjør det Ære.

Men høit blant dem skal Gerner staae;
 Han længe det fortiente;
 I Døkken han os trælle saae,
 Og ofte Døden hente.
 Han saae at, trods vort haarde Slid,
 Det altid tog saa megen Tid.
 Endau vort Fødeland er riigt
 Paa Mænd, som gjør det Ære.

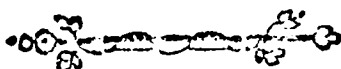
„Her moae jeg hjælpe, om jeg kan!“
 Udbrod han, fuld af Iver,
 Og hoed fan ei en Mand, som han,
 Naar Danmarks Vel ham driver!

Nu trælle Heste, vi er frie,
 Da Gerner brød vort Slaverie;
 Thi Danmark endnu er riigt
 Paa Mand, som gior det Vere.

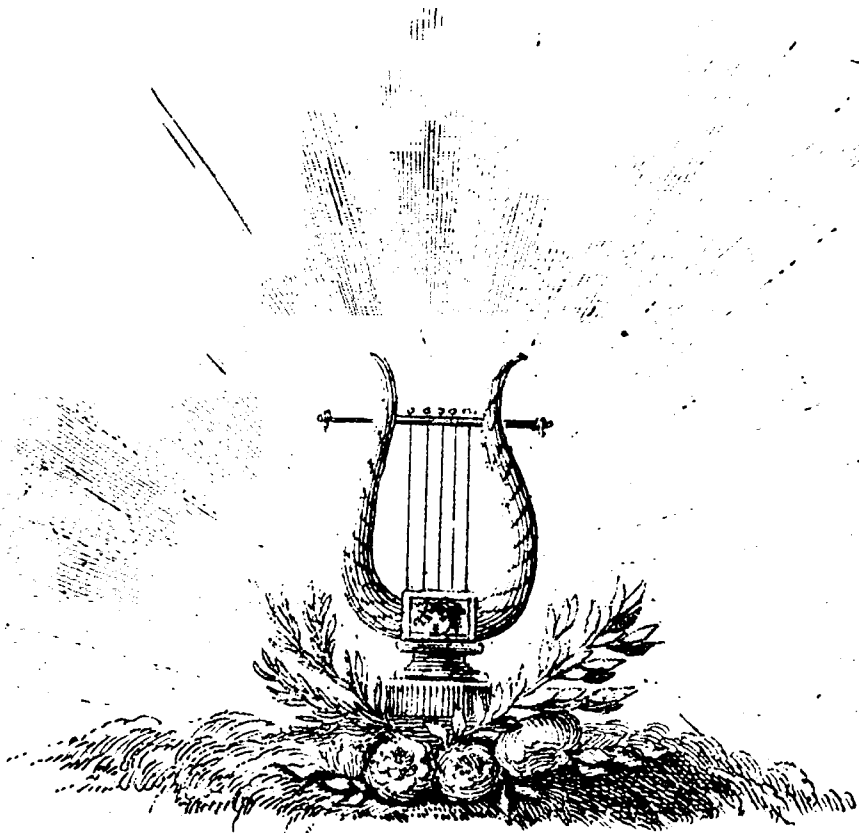
En kunstig Mølle bygte han
 I Dokken, os til Bedste.
 Saaet meer end for semhundred' Mand
 Det gior nu otte Heste;
 Og den befriede Matros
 Nu synger høit til Gerner & Noes:
 Vort Fødeland er endnu riigt
 Paa Mand, som gior det Vere.

Og blant de Store og de Cmaac
 Gik om vor Gerner Dugte,
 Og maugen een kom ud og saae
 Den Mølle, han os bygte;
 Og hver har sagt, som det forsted:
 Han var saa klog, som han er god!
 Vort Fødeland endnu er riigt
 Paa Mand, som gior det Vere.

K a h b e k.

P o e s i e r .

Anden Samling.

Kjøbenhavn, 1786.

Trykt og sælges hos J. F. Schultz,

Kongel. Universitets Bogtrykker.

Til en Bondkone.

(Efter Horatius's 3 Bog, 23 Ode, til Phidile).

Naar troelig du tilbeder Gud,
Hver Aften og hver Morgen,
Og stedse holder ved hans Bud,
Og tryk betroer ham Sorgen;
Hans Hans i from Eenfoldighed,
Hver Helligdag, besøger,
Og drager Noe og Sjælefred
Af Helligdommens Bøger;
Saa kan du være sikker paa,
Min kiere Dannequinde!
Du alt det Held, du kan attraae,
I alle Ting skal finde;

Saa skal du see Guds Godheds Spor
I hvad du foretager,
I Mark og Eng, blandt Fæe og Faar,
I Lader og paa Ager.
Slaaer alt end ei saa rigtigt an,
Du maae dog ei forsage;
Gud mange Midler bruge kan
Til Lindring i vor Plage.
Men frem for Alting fast du maae
Den Sandhed dig indprænte,
Vi har, hvordan det end maae gaae,
Et evigt Liv i Vente.
Dog han velfigner ogsaa her
Hvo sig paa ham forlader;
Han huld sit fromme Barn anseer;
Han er den bedste Fader.
Nu maae du ei misunde dem,
Gud meer af Lykken skjænker;
Lidt gaae de mindre glade frem,
End mangen Anden tænker.
Lad Præstekonen snærrerres i
Sin stive Sikkeshjole,

I Kirken rasle fram forbi
 Jer Bønderkøners Stole;
 Lad Præsten galloneret staae
 For Alteret og messe,
 Og kjøre, naar han ei kan gaae,
 Til Cogens i dækket Chaise;
 Lad Bispen komme fløielsklædt,
 Tert Cogn at visiterer,
 Din Bærkens Bull er dog ret næt,
 Og hvad er det saa mere?
 Det Silke, Fløiel, al den Stads,
 Og Alt hvad dertil hører,
 Den Brysten, Busten, Equipads
 Dem ei til Maalet fører.
 Aft paa hvad Godt, du lære kan
 Af dem, og hvo det være;
 Følg det med Godhed og Forstand,
 Og tilbed Livets Herre!
 Gjer alt det Gode, du formaaer!
 Deel from dit Brød med Næsten!
 Og Gud gie'r dig saa blide Kaar,
 Som Bispen eller Præsten.

Gud kun paa Sjælens Pryden seer,
Dens Fortrin i det Gode;
For ham alt Andet Intet er,
Vær derfor glad tilmode!
Og, selv i Modgang, fryd dig ved,
Alt han, som Dyd paastjerner,
Vist med lykkelig Evighed
Et velført Liv belønner!

P r a m .

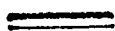

Til Zeline.

(Efter Tibullus's 3 Bogs 3 Elegie).

Hvad nytter det, med idelige Bønner,
 Med Puffer at bestorme Himmelen?
 Jeg beder ei, som andre Jordens Søner,
 Om Rigdom; Elste! jeg foragter den;
 Ei at paa Marmortrapper jeg maae sige
 Vidtglimrende til høie guldne Sal;
 At Tusend maae, for blot mig at berige,
 Med deres Sved bedugge Hertvedal;
 Men, at hos dig mit Liv maae sødt henfvinde;
 At jeg maae døe, som Ading, ved dit Bryst;
 At paa mit Liig din Taare da maae rinde,
 Naar du beklager ømt din tabte Lyst!
 Thi, hvad mon hine Riges Guld os nytter?
 Hvad tusind Hjordes fæede Meierie?
 Hvad Bygninger paa høie Jonkke Stytter,
 Med Sten: Apoller og Dianer i?

Hvad Høelvinger, behængt' med Lysekroner?
 Hvad Marmorgulv, hvor gyldne Stole staae?
 Hvad Purpurdragt, bebremmet med Galoner,
 Og andet meer, som Pøblen gaber paa?
 Misundelse, Misundelse kun vindes
 Ved disse Ting, — og Pøbels Dom er blind;
 Ei Sjælens Noe paa gyldne Sale findes,
 Ei Lægedom for et bedrøvet Sind.
 Mig Lidet, deelt med dig, skal Rigdom være!
 Jeg uden dig ei skjøtter Jordens Guld;
 Jeg uden dig ei skjøtter Jordens Ere;
 Jeg har dens bedste, naar du mig er huld.
 O! gyldne Dag, som dig mig kunde give!
 Tre gange lykkelige, gyldne Dag!
 Paa den jeg skulde Cæsar, Croesus blive,
 Selv under mindste Hyttes lave Dag.
 Men dersom evig ingen Guder høre
 Min ene Bøn, som jeg saa ofte bad,
 Ei alle Jordens Skatte skulle giøre
 Een Time mig Ulykkelige glad.
 Derom lad andre bede! stille Dage
 I min Selines Arm jeg søfter mig;

Fra hendes Haand mig Alting sødt skal smage,

Dg fattig skal jeg være lykkelig!

O! hør din Sangers Bønner, Erycine!

O! hør mig, du, som lønner Kierlighed!

Lad snart den Dag, som giver mig Zeline,

Gudinde! synke fra din Himmel ned.

Hvis ei, da hør mig, du, som Nattens Rige

Besyrer med din rædsomforte Stav!

Snart, snart, o! Pluto! lad mig Arme frige

Ned i den stille, tankeløse Grav!

Baggesen.

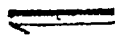
Paa en Faders Fødselsdag.

Med Glæde, som kun Hjertet fatter,
Men Læben ei at sige veed,
Betragter Din henrykte Datter,
Din Eise, sin Lyksalighed!
De Gatte, som fra Brystet sige,
De Saarer, som fremsnige sig,
De vidue, — Fader! at din Pige
Har al sin Held, sin Fryd fra Dig!

Da først et Fader: Kys jeg smagte,
 Og, fra den moderlige Arm,
 De søde Hænder mod Dig rakte,
 Og du mig trykte til din Barm,
 Da jeg, med barnlig Emil, Dig kjendte,
 Da var Du alt min bedste Ven!
 Den Hæld jeg har, den jeg kan vente;
 Du skabte, — Du bestemte den. —

Med Faders Omhug Du mig lærte
 Paa Dydens Vej med Lyst at gaae;
 Med Tillid aabned' jeg mit Hjerte,
 Med Godhed Du mit Hjerte saae.
 O Himlen, Himlen mig har givet
 Til Fader en fortrolig Ven!
 En kjerlig Fører gjennem Livet;
 Hvor mange, mange savne den?

Derfor min Tak til Himlen sige
 Fra mit beundrede, unge Bryst,
 Den Tak, som en lykkelig Pige
 Den skylder eene for sin Pust.
 Allgødhed mig en Fader skænkte,
 Hvis Glæde er hans Datters Vel;
 En Moder, som, ham liig, kun tænkte
 Alt styrke Dyden i min Sjæl. —

O! naar jeg engang skulde skænke
 Min Haand, mit Hierte til en Mand,
 O! gid han som min Fader tænke!
 Han være from og god som han!
 Da skal jeg, som min Moder, blive
 Hans Dages Fryd og Lykkelig;
 Da skal o Gud! min Wandel give
 Den Tak, jeg skylder dem og Dig!

Carl og Elna *).

Ridentur mala qui componunt carmina; — verum
Gaudent scribentes — — HORAT.

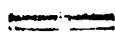

Herr Carl han reed saa vide om
 Til mangt et Kongesæde,
 Men, hvor han gik og hvor han kom,
 Var borte al hans Glæde.
 Han Verden som en Drk ansaae,
 Thi at! i skumle Kloster maac
 Elna eensom græde.

Den

*) En Umarbejdelse af Romancen: Kloster:Manet,
 i Hr. Sandvijs Levninger af Middel:Alde:
 rens Digtekunst. Kjøbenhavn, 1780.

Forf.

Den Sorg hans Fader voldte ham,
 Saa skolt af Adels-Re:
 „ En fattig Brud maae ingen Skam
 „ Min Søn! din Stamme være.
 „ Du reise bort i fremmed Land!
 „ Elina vel, i eenlig Stand,
 „ Skal andre Tanker lære. ”

Al fordums mange Venner var
 Hans Broder kun tilbage;
 Han Medynk med hans Smerte bar,
 Og folte dybt hans Plage.
 „ Kom Broder! „ skrev han ” vil du see
 „ Endnu Elina levende,
 „ Saa skynd dig, kom tilbage! ”

Han illed' did, og hemmelig
 Ham E d v a r d drog i Møde;
 Med Broder's Arm de favned' sig
 Og Venstabs-Taare fløde.
 „ Ja! min Elina vil jeg see!
 „ Det, som mig nægtes levende,
 „ Mig undtes, om jeg døde.

„ Indsvøbt i Sørgeslæder du
 „ Din Broders Død beklage!
 „ Og sig, at Sorgen endte nu
 „ Mit Levnets mørke Dage;
 „ Og at det var mit sidste Ord,
 „ At hvile i de Mure, hvor
 „ E l i n a er tilbage.“

I Sørgedragt, med muntert Sind,
 Sil Klofret E d v a r d rider,
 Han banker, meldes, lukkes ind,
 Hvor floret Skare sidder.
 „ Hjælp Gud! E l i n a raabte mit,
 „ Af E d v a r d, hvorfor sørger du?
 „ Af hvor mon C a r l nu lider?“

„ Han „soared’ E d v a r d“ ved mit Bryst
 „ Nys endte sine Dage.
 „ Snart skal jeg see, saa var hans Trost,
 „ E l i n a frie for Plage;
 „ Og end i Døden var hans Ord,
 „ At hvile i de Mure, hvor
 „ Hans Elskte er tilbage.

Og langsom ned af hendes Skjød
 Nu Stofenfrandsen glider,
 Og tungt en kostbar Taare flød,
 At vidne hvad hun lider.
 „Ja Carl! ja du skal hvile her,
 „Snart, snart, og jeg lofsalig er;
 „Snart komme bedre Tider.“

Af ædel Medynk glimrede
 Hver hjærlig Søsters Dje;
 Hvor grusomt, ei en Døende
 I sig en Bøn at foie!
 Og aldrig var den Pige fød,
 Som Elskovs Martyr, ved sin Død,
 Til Medynk ei kan bœie.

Nu Dagen kom, og festlig Pragt
 Maae Sorgens Dyrhed lære;
 Paa bløde Salumoers: Leie lagt,
 Som død, de Carl udbære;
 Og alle Klokker varse nu
 Det sørgelige: Kom ihu,
 Dit Støv skal Jordens være!

Dg nu, i Templet's Hvelvinger,

Alt Skaemesser lyde.

De Skjonne nu Hønsninger

I hellig Sang ham lyde;

Saa smeltende, at himmelsk Lyst

Selv i Elinas piinte Bryst

De kunde her indgyde.

Men ah! paa kvalfuldt Leie maae

Elinas eensom lide.

Forgjæves Edvard bange faae

Omkring til hver en Side.

Elinas! at hvor vil det gaae!

Din Skæbne vil, du ei maae faae

Din Elfers List at vide. —

Nu Risten til sit Sted man bar,

Dg Tjenesten var omme,

Dg alle Lyd udslukte var

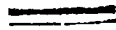
Dg alle Stole tomme;

Dg Carl ham laae og tænkte om,

Dg ventede' paa, naar Midnat kom,

Dg paa Elinas Komme.

Dg tryk! en sagte Fod sig ned
 Af Drappen synes lifte; —

Dg tryk! han horer Nogen ved
 De tunge Døre vriste.

Med blotte Bryst, med nogen Fod,
 Elin a nærmer sig imod
 Ein tabte Elfers Kiste.

„ Ha! „ sukked' hun „ saa undtes mig
 „ Endnu den sidste Glæde,
 „ Min døde Brudgom! ved dit Liig,
 „ Uhindret, frit at græde;
 „ Og du og alle Helgene
 „ Skal see min reene Ild, og see
 Min Graad dit Leie væde.

„ Ja du, som, herliggjort og frie
 „ Fra Etovets Baand, tilbeder,
 „ Og, blandt Martyrer, svæver i
 „ Navuløse Saligheder!
 „ D! bed i Himlen for din Brud,
 „ Bed, at hun snart maae løses ud;
 „ Snart samles op til eder!

D Carl!

„ O Carl! o Carl! foragter du
 „ Ei din Elinas Bue,
 „ Saa lad mig dig engang endnu,
 „ Du Herliggjorte, skue!
 „ O din Elinas falder dig,
 „ Din fjære Skygge træste mig!
 „ Ha! jeg har glemt at grue.“

Og langsomt Laaget hæver sig,
 Og langsomt Carl sig hæver,
 Og Selmoers-Teppet gyselig,
 Ved Maanens Skimmer, bæver:
 „ O min Elinas, græd ei meer!
 „ Til Ende af vor Kummer er,
 „ Endnu din Brudgom lever!“

„ Ja, fjære Skygge! ja jeg veed,
 „ Jeg veed det, at du lever,
 „ Tak, at du, fra din Herlighed,
 „ Til Støvet's Trøst, nedsvæber!
 „ Tak, at min Kummer Ende faaer,
 „ Med dig jeg glad i Døden gaaer,
 „ For ingen Grav jeg bæver!“

„ O nei, E l i n a ! Graven mig
 „ Ei meere skal tilhøre ;
 „ Kun for at see, og frelse dig ,
 „ Jeg lod mig død hidføre ;
 „ Kom , føl E l i n a ! dette Bryst !
 „ Høit banker det af himmelsk Lyst ,
 „ Lad det dig roeliggjøre ! “

Og uvis, nærmer hun sig ham ,
 Den kolde Haand at trykke ;
 Barmt brændte den , og hun fornam
 Nu henrykt af sin Lykke ;
 Tavst sank hun i hans Arme ned ,
 Og tabte sig i Salighed ,
 Som ingen Ord udtrykte .

Og han , ved hendes fjelne Bryst ,
 En Elfers Lykke lærte ;
 Den ubeskriveligste Lyst
 Dpfyldte nu hans Hjerte .
 „ E l i n a ! evig min du er ,
 „ Dø ingen Skjæbne stiller meer ;
 „ Gødt lønnes Elfskovs Smerte !

„ Men

„ Men, Elſkte! Matten iſer hen,
 „ Og Edwards Folk os vente;
 „ Hvor Nøglen er, jeg driffig den,
 „ Ved Maanlys, ſelv vil hente;
 „ For Døde man dog Frygt vel bær;
 „ Hvis ei, jeg ſtolar paa mit Sværd,
 „ Om Tuſend' mig end kjendte.“

Som ſagt ſaa giort; og ilende
 De Kloſteret forlode,
 Til Mattens trygge Stilhed de
 Sig glade nu betroede;
 Og over Bjerg og Dale hen,
 Før næſte Morgen kom igien,
 I fremmed Land de ſtode.

Og nu der' heele Nød var endt,
 Og Klerken kom tilſtæde,
 Ved hellig Eed og Sacrament
 Han vied dem til Glæde. —
 Duſt, fromme Læſer! gid det ſaa
 Den heele Verdens Nonnev gaae,
 Og aldrig Dyden græde!

Selskabsfang

paa

Stiftelses-Dagen.

Du, vort Selskabs Skyrsgubinde,
 Hulde Venkab! smil herved!
 Din Velgjernings glade Minde
 Samler os paa dette Sted.
 Mellem dine Feste her
 Denne Dag den første er.

Selv du var vor Samfunds Moder;
 Selv du knytted' dette Baand;
 Mangen nidkjer, værdig Broder
 Ledtes til os ved din Haand;
 Og hvo dem skal blive liig,
 Han maae skjæntes os ved dig.

Dig til Priis vi stadig brændte
 For Dit Hudlings-Selskabs Vel;
 Thi den Flamme, du antændte,
 Gav du Næring i hver Sjæl.
 Alt det blev og er endnu,
 Hvo har gjort det uden du?

Mangen Broder du bedrøvet
 Saae at vandre fra os hen;
 Mangen Ven, som var os røbet,
 Gile henrykt hid igien;
 Hines Sorg og disse Fryd
 Priser dig, trods Sangens Lyd!

Edel Glæde stedse bygger
 Sig et Tempel tæt ved dit;
 Den, blandt dine Palmers Skjgger,
 Dine Sønner gjæstet' tidt;
 Musers Gunst, vor Fryd og Noes,
 Altting, Altting gav du os!

See os her erkjendelig glade,
Læs din Lovsang i hver Sjæl!
Aldrig os din Aand forlade!
Da borttogst du alt vort Held.
Stedse trone Vensteb her!
Evigt da vort Selskab er!

A h b e f.

Sang
til
Søstrene.

More elskte Søstre leve!

Brodre, stemmer i med mig!

For enhver den Edle søve,

Som han har udkåret sig!

Sig ingen dermed maac undskyldt,

Hans Time end ei kommen er;

Ehver, som Venstabs Lov kan hylde,

Maac elske; — thi han er det værd.

Bort fra os hvo : usom frænker
 Den , ham Haand og Hjerte gav !
 Han gjer Hymens Baand til Lænker ,
 Egteskab til Elfers Grav ;
 Og bort med hver , som den kan følge ,
 Han elsked' , og der var ham huld !
 Hvo troløs handler med sin Pige ,
 Hans Venstab er ei prøvet Guld !

 Leve hver en ædel Mage ,
 Som , ad Livets tunge Bei ,
 Manden trofast vil ledsage ,
 Haand i Haand , og trættes ei !
 Naar Kummer ham til Taare nøder ,
 Bortkysser hun dem , før de faldt ;
 Hver Fryd hun deler , og forsøder ,
 Hun er hans Naad , hans Ven , hans Alt !

Leve Pigen, som indtager
 Denne Yngling uden Svig,
 Og hans Sjæl til Dyden drager,
 Ved at drage den til sig!
 O manges Ynglings Eftersind
 En ædel yndig Pige var;
 Hvor kan han blive Dyders Fiende,
 Naar hun dem elsker, og dem har?

 Lever længe lykkelige,
 Elskte Rovers sønne Mand!
 Hver, som sukker for en Pige,
 Blive elsket varmt igien!
 Sid den, hvis Blif end frie omfæve,
 Snart Amors Bønner høre maae!
 Nu, alle vore Søstre leve,
 De, vi alt har, og end kan faae!

Da h b e f.

S a n g
for
D e F a t t i g e .

Han, som kan ene Glæder skænke,
 Velgjørende vort Hjerte bød,
 Ved Glædens Bæger, at betænke
 Forladtes Graad og Armes Nød.
 Op, Brødre! følger dette Bud
 Fra Glædens Giver, Godheds Gud!

Han bandt, med en harmonisk Kjæde,
 Hver Broder til sin Broders Sjæl,
 Gav Næksomhed med dem, som græde,
 Og Attraae til at gjøre vel.
 Da lød hans Stemme faderlig:
 Hvo, som er god, han ligne mig!

O! nu, da Glædens Sange lude,
Betænker Armod's bange Mand!
O! lader Medynks-Taarer flyde,
Dg rækker den en hjælpsom Haand!
Op, Bødre! følger dette Bud
Fra Glædens Giver, Gødheds Gud!

Thaarup.

Bed en Vens Bryllup.

Venskab! Venskab! Himlens skjonne Datter,
 Du, hvis Smil er Dadeliges Fryd;
 Salig Lyk, som Sandfers Træl ei fatter,
 Nyder den, som hylder dig og Dyd!

Ven! naar Modgangs vilde Storme hvine,
 Sikker tyer du da til Vennens Bryst,
 Og et Ord af ham, — hans Døst, — hans Mine
 Gyder i dit Herte Haab og Trøst.

Og, naar Glædens blide Straale smiler,
 Og dit sulde Hjerter hæver sig,
 Altter til din Ven du henrykt iler;
 Udeelt Fryd er ingen Fryd for dig.

Benk! jeg i Dag din Gudsdom hylder!

Lav jeg knæler for dit Alter ned;
 Du min hele, glade Sjæl opfylder
 Med en stille, navnløs, salig Fred!

Chi den Mand, hvis Værd mit Hjerte kjender,
 Han, min ædle, sømme, varme Ven
 Saaer i Dag, af din og Elfsøs Hænder,
 Dydens Løn; — og han fortjener den!

Huuslig Fryd hans blide Sjæl begjerte; —
 O! den kjøbes ei for Indiers Muld! —
 Og han vandt en ædel Piges Hjerte,
 Sjeldent, skjønt og reent, som prøvet Guld.

Og i Dag, med Engle:Emil, hun skænker
 Ham den kjære, længe ønskede Haand,
 Og det høitidsfulde Ja, som lænker
 Begges Skjæbner med et evigt Vaand.

Allt jeg seer dem vandre, glade, milde,
 Sivets tornestrøede Bane hen!
 O! naar Hjertet selv er Glædens Kilde,
 Kan da Sorgens Ild udtørre den?

Og jeg seer en ædel Slægt oprinde,
Værdig til at bære deres Navn;
Den skal hædre deres Kjære Minde,
Bed at fremme seene Slægters Gavn!

Held mig! denne sjældne, sande Glæde,
Edle Venskab! har du skænket mig;
Byg dig i mit Bryst et varigt Sæde!
Ofte, som i Dag, jeg prise dig!

R i b e r .

Da Zeline seilede.

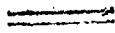
See, hun sletter bort! mit Die følger
 Sluppen. Triller varlig om dens Stavn,
 Triller sagte, muntre Bølger!
 Bærer hende trngt i eders Favon!

Overgionne, sprudlende Delphiner
 Skjæmtsom rundt om Sluppen boltre sig!
 Havets yngste Doridiner
 Trække den, Dionæs Choncha liig!

Muskelflædte, blæsende Tritoner
 Understøtte Nereiders Sang!
 Fæstlig, som da deres Toner
 Ved Entheres Fødsel fordum klang!

Tempes spædeste Favon besøge
 Amphitrite første Gang i Dag!
 For, i lette Flugt, at spøge
 Med det purpurrode Eilkeflag!

Ingen taaget Ette fra Vesten ile!
Havets Glade glimre, Himlen liig,
At i klare Dølgers Smile
Hun med Phoebus frit kan speile sig!

Men min Stoe forlød mig med min Pige.
Eene staacr jeg Arme her igien.
Smor! bring den Eisselige
Snart tilbage til sin omme Ven!

W a g g e n .

Prølog,

holdet

i Anledning af

et dramatisk Selskabs Stiftelse.

Deelt mellem bitter Qual og milde Glæder,
 For Leve-Alder hastig svinder hen;
 Snart Smertens Taare blege Kinder væder,
 Snart malar Glæde Rosen der igjen.
 O daarlige den, der føleløs misgjendte
 Hvad Gode, ham en naadig Himmel gav,
 Og Tid og Coner derpaa kun anvendte,
 At gjøre Verden til en rødsom Grav!
 Nei, Glæden vi taknemmelig vil nyde,
 Hvor det forundtes os at finde den;
 Vil Skjæbnen os saa Malurt-Begret byde,
 Skal Haabet snart dog trøste os igjen.

Men hvor er Fryd, naar ingen Ven den Deeler?
 Naar du, o Vensteb! ikke adler den?
 Stærk er din Magt! selv Slaven Lindring føler,
 Naar han kan sukke, Klage for en Ven.
 Du samled' os, og bød os her en Hvile
 Fra fuldendt Pligt og Dagens endte Goved!
 Vi faae dig fra din Gaddoms Trone smile
 Til Kunstens Børn dit milde Bifald ned;
 Af den veiledte nu vi Eder nødte
 At smile ved en revset Gniers' Harm;
 Nu gyste I, naar D o a r d o stødte
 Mord-Dolken i sin kjeffe Datters' Barm;
 Og Affrye nu i Eders Bryst vi vakte
 Imod en Clarendon, Forsøreren,
 Nu Medhøst, naar han Eugenie rakte,
 Til Trostabs Pant, sin hoire Haand igjen;
 Nu faldt I en stille Taare rinde,
 Ved Synet af, hvad en Sophie leed,
 Og skjalv for ham, der ei kan overvinde
 Den Spillelyst, han siden dræbtes ved.
 Hvert Hjerterod i høie Andagts-Flammer,

Naar Minna ofrede sin heede Von,
 Og Taarer vandt, naar Holbechs Moder stammer
 Ein Tak om Halsen paa sin ædle Søn.
 Saa bortsvandt mange lykkelige Dage,
 Hviß Lovsang tidt fra vore Læber led;
 Thi til fornyet Lyft, nye Fryd at smage
 Os Museu hver Gang venligen indbød.
 Vort Selskabs sjette Aar i Dag fuldender
 Sit blide Løb mod Nattens Dunkelhed;
 Dets sidste Smil en glad Erindring sender
 Om de forsvundne Aars Lyksalighed.
 Ekjen være os, o Dag! dit kjære Minde,
 Som Vaarens Minde i den gyldne Høst;
 Bevar, o Venskab, vores Held = Gudinde,
 Bevar det til vor fjerne Alders Lyft!
 Naar da, i hine Aldrens sølvgraae Dage,
 Vi glade see til vores Ungdom ned,
 O da hvor sødt, at tænke sig tilbage
 Til Glæden, vi har nydt paa dette Sted!
 Herff Venskab evig her, lad dine Love
 Staae prægede i hver en Medlems Bryst!

Dg aldrig skal den blege Avind være
At nærme sig og dræbe vores Lyst.
Bliv du vor Muse og vor Ekhts : Gudinde!
Dg lad din Aand besjæle Kunstens Søn!
Saa skal han Hædrens Laurbær : Krands vinde,
Thi Eders Bisald skænkes ham til Løn.

M. P. K r u n s e .

Efter

S o r a t i u s,

3 Bog, 50 Ode.

Jeg har mig reist et Monument,
 Nej, jeg har reist mig Monumenter,
 For hvilke, mens der læses Prent,
 Jeg vis lidodelighed venter.
 Jeg, med syv Tusend' Vers, din Priis,
 Stærkodder! ud mod Evigheden sendte;
 Og meer paa Vers, som evig Priis fortiente,
 I Prosa en Commerce: Avis.

Mit Navn er evigt. Far bortgaaer

Bort Robber efter Sølvets Bane; *)

Ja høit og fast, som Stangen staaer

Paa kongelige Skydebane, **)

Saa staaer min Roes, trods alle Klud,

Trods Døgn, trods Storm', trods alle Elementer,

Trods Tidens Vold, trods Møl, trods Decensenter,

Den doer dog aldrig ud!

Jeg evig nu skal være til

I Roes, mens man fra Leipzigs Messe

Ds nye Væger bringe vil,

Og Danmark Lydke Vers vil læse.

En stidig Fremtids Nyerup skal

Min Eksistens for sin Tids Verden melde;

Opdage, lærd, mit Navn, mit Værd, min Elde,

Og mine Vegers Siders Tal.

Fra

*) Ære perennius.

**) Regalique situ pyramidum altius.

Læsere udenfor Kiøbenhavn's Egne mærke, at denne Stang staaer fra Aar til Aar.

Fra Romerriget's Grændse: Naer,
 Hen over Dannerkongens Riger,
 Hvor Bog: Cataloguffer gaae,
 Mit Navn hver Hindring overfiger,
 Og lærer alle Nordens Mand
 De Evner, ringe Skrivers Bryst bestaae! —
 Kom Sorgens Musa! dette Mod at gaae,
 Bring til Comptoirret mig igien!

P r a m.

Caffebordet i Olympen.

I Olympens høje Middelsale
 Gaaer det næstendeel som her;
 Guder og Gudinder handle, tale
 Snart som blotte Mennesker.

Juno og den yndige Cythere
 Gifer hinanden tidt Besøg;
 Caffebordet maae dem daglig være
 Samlingsplads for Bid og Spøg.

Pallas, Wiisdoms mægtige Gutinde,
 Aldrig der forsemmer sig,
 Tidt hun tager med sig lille blinde
 Almør, har man sagt til mig.

Alle Muser, og de tre Chariter
 Gaae fra Bordet strax derhen;
 Kloffen tre er Phoebus fra sin Cither
 I hvor høit han elsker den.

Og Diana glemmer Jagtens Glæder;
 Dette lille Jomfruender,
 Farer i en Etøe til Himlens Stæder,
 Og ta'er Plads ved Junos Bord.

Mars er rigtig i sin Herres Glæde,
 Naar vor Truesilke staaer tre,
 Jeg har seet Mercur at staae og græde
 Og paa Raadskues-Kloffen see.

Thi paa Gammeltorv han mellemstunder
 Seer til sine Dyrfere,
 At hans Kunstler skal ei recnt gaae under
 Blandt hans troe Tilbedere.

Ellers Hjeren Tiden noie passer ;
 Gjærne han i Selskab vil,
 Sels Herr Zeus tidt undertiden spadser,
 Naar Humeren er dertil.

Og som oftest H y m e n sig indfinder,
 Saa alvorlig som han er,
 Som er lidt af Guder og Gudinder
 Og af kloge Mennesker.

Tank engang, hvor mangen herlig Tanke
 Og hvor mangt et Nectar : Ord
 Maae dog i et saadant Selskab vandre,
 Ved et himmelsk Caffebord !

Her paa Jorden, hvor dog Alt, desværre!
 Er, for første Delen, Tant,
 Jeg dog takked' mangen Gang vor Herre,
 Naar et Caffebord jeg fandt ;

Hvor der sad tre fire gode Venner,
 Og af Higebern et Par,
 Hvor ei Caffe maalkes af en Tjener,
 Eller rostes af en Nar;

Hvor den tykke Gløde mildt sig blanded'
 Med den Høstlandtske Drif,
 Hvor ei Tanken slappedes af Bandet,
 Som kun Naru af Caffe fik.

Men i Himmelen, hvor Diamanter
 Er saa tykt, som her er Steen;
 Hvor Karbunkelen fra alle Kanter
 Kaster lyse Straaler hen;

Hvor Gudinder paa Christal kun træde
 Med den nyffeliaste Fod;
 Syn, som fylder Guders Bønst med Glæde!
 Tanken farver mig med Blod!

Paa Mahogui = Bordets blanke Flade
 Er en Knipstugs = Dug udbredt,
 Hvor man seer Diana sig at bade,
 Og ham, som det havde seet;

Og paa Bordet staer af Guld en Kande,
 Smagfuld, kunstig, stor og skøn,
 Hvil Beskrivelse i ingen Pande
 Opsted hos en Jordens Søn;

Og, du Mad af Himlens Caffebaaler!
 Naadigst du tilgive mig,
 Da din Glæde mit Dje ikke taaler,
 At jeg ei beskriver dig!

Paa hver Side af den gyldne Kande
 Hæver sig en Jaspisbaal,
 Ligg de Bøller, som, fra Etnas Pande,
 Føres hid til Pouchens Maal.

Deri spiller guul og skindriig Fløde,
 Malket af Livkøerne,
 Som, skjønt alle andre Ræer uddøde,
 Dog bestandig levede.

De har, i hvert Selskab og hvert Møde,
 Rang for alle andre Ræer.
 Zeus har sagt: først de, som gi'er os Fløde,
 Siden de, som gi'er os Smør.

Sukkret der er bedste Raffinade,
 Som en Gud endnu har faset.
 Her paa Jorden maae vi være glade,
 Naar vi faae det halv saa godt.

Juno, som i Alt sig selv vil raade,
 Sukkret hun med Tingre ta'er,
 Og hoer Gud, som har lidt Levemaade,
 Naaber: gid jeg Sukker var!

Zeus, som tide vor Holberg mon citere,
 Her saalunde talet har:
 Herr Patron! hans Guddom udi Ere,
 Er han, masoi, en Nar!

Alle loe, som naar en jordisk Herre
 Byder andre til sit Vord,
 For at see ti Tusend' Gange værre,
 Naar han onsker, ved hvert Ord.

Ju no strax for Zeus en Tasse skænker,
 Og ta'er Suktertangen fat,
 Men han knytter alle hendes Stænker
 Bort, og Hevn god Nat, god Nat!

Derpaa sagde han: o Gemalinde!
 Man derom vel mumlet har,
 At jeg Fryd paa Jorden skulde finde,
 Men, min Gud! om nu saa var?

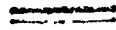
Jeg vil tilfaae, udi Ungdoms Dage,
 Var jeg just ei retiree,
 Naar jeg horte Jordens Sanners Klage,
 Skotted' jeg til Døttrene.

Men for Alt, min sødeste Gudinde!
 Sæt dog ikke al din Kiid,
 Troe dog ikke Alting hen i Blinde,
 Hvad du læser hos D v i d!

Hvo kan see, utændt af evig Flamme,
 Ilden i dit Dienpar?
 Jordens Piger blive her til Skamme,
 Om det selv Europa var!

Dg din Barm, som Alabastrer trodser,
 Guul mod den er Mattens Sneer,
 Dg mod dig er Jordens Meer Colosser,
 Grove og ubannede.

Dg din Sjæl er fyldt med høje Dyder,
 Kydsfæd kroner af din Dyd,
 Aldrig jeg den fede Lænke bryder,
 Hymen knytted' til min Fryd.

Haand i Haand med Himlens Herckerinde,
 Sees for alle Guder stød,
 Og den skjelmste Kjærligheds Gudinde
 Farved' Juno rød som Blod.

Derpaa Toget gik til Middelsalen,
 Hvor de danske ganske vist.
 Midlertid jeg traf heraf Moralen:
 Kydsfæd feirer dog tilsidst.

B u n k e f l o d .

Lycas til Lycilis.

D! jeg lykkelige! Lycilis elsker mig!
 Hvo er, som Lycas, usigelig lykkelig?
 Lycilis elsker kun mig!

Lycilis deilige Læber kun aabne sig,
 For at fortælle mig sødt, at hun elsker mig,
 Lycilis kysser kun mig!

Himmelske Muser og Gratier, lærer mig!
 Lærer min henrykte Sjæl at fortolke sig!
 Lycas forvildes i Fryd.

Lycilis synger; ophøiet, som Jupiter,
 Høit over alle lovsyngende Verdener
 Hører jeg Sangenes Lyd!

Eneas er mægtig og riig som Saturnion,
 Wiis som Tritonia, skøn som Endymion,
 Stært og berømt som Achill;
 Eneids smiler — Idalia skjuler sig —
 Wiisdom og Misdøme og Skønhed og Styrke mig
 Møder i Eneids Smil.

Nedfyng fra Thronen din Lynild, o Jupiter!
 Søndernuus Himle paa synkende Verdener!
 Gømt trykt til Eneids Darm,
 Intet kan skrække mig; roelig jeg slumrer der;
 Gødt under tusende buldrende Tordener,
 Døer jeg i Eneids Arm.

Baggesen.

Drik

Driffesange.

I.

Poeter roeste mangen Gang
 Det stille Liv paa Landet;
 Den Eensomhed og Fuglesang,
 Ja indtil Kilde-Bandet;
 De brune Piger, hvide Lam,
 Græsleiet, Hyrdens Hytter;
 Men for alt dette mavre Kraan
 Jeg Byens Fryd ei bytter.

Mon vel i Hytterne en Sal,
 Som Winther's Sal, kan være;
 Hvor Hyrden give kan et Val,
 Sin Dulcinee til Ere?
 Vil han Melpomene derned,
 Med hendes Søster, hente:
 Den ene loe, den anden græd,
 Men Begge sikkert rendte.

Blødt, som min Piges Ottoman,
 Græslejet ei kan være,
 Ei længe der den Stakkel kan
 Sin Blud paa Skjødets bære.
 Jeg holder nok af Lam til Steg,
 Men — hvad Poeter lære; —
 Til Ven og Selskab synes jeg,
 Det lidt for dumt maage være.

Hvo elsker Nattergalens Sang,
 Kan gaae i Kongens Have,
 Man der tillige for sin Gang
 Kan lidt at see paa have;
 Og derfor gaaer jeg ogsaa der;
 Jeg blev vist ellers hjemme,
 Thi Fuglesang dog Intet er
 Mod Carolines Stemme.

Lad Hyrden ikkun gotte sig
 Med trinde, brune Piger;
 Den Koff er lidt vel droi for mig;
 Min Det jeg vilia viger.
 Nei rank som Noret, smækker, stin,
 Og hoid som Piljer ere,
 Er Byens Skjenbed; saa er min,
 Og saa skal Piger være.

Vi kiende muntert Selskabs Værd;
Den stakkels Gjæf vi nyke,
Som Censomhed kan have Fjær,
Og drikke Vand og Flynke.
Selv Vandets Værd erkjende vi,
Og sjønt vi det smage ikke;
Vi kiøle Vinen af deri,
Som vi i Heeden drikke!

1780.

K a h b e k.

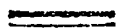

II.

Der var en Lov i Grækenland,
 Der gjør sin Autor største Ære,
 Og det er ilde, Tidens Tand
 Hans Navn har vovet at fortære:
 „Hvo kommer til Symposia,
 „Skal drikke eller gaae dersfra!“ *)

 Men, naar man grant beseer den Sag;
 Saa vidner dog den Lov tillige,
 At mangen een i deres Lag,
 Har havt for Skik, sin Pligt at svige:
 Thi hvortil var et saadant Bud,
 Naar hver sit Glas drak villig ud?

*) Mihi quidem in vita servanda videtur illa lex,
 quæ in Græcorum conviviiis obtinet: Aut bi-
 bat, inquit, aut abeat. Et recte.

Vi kjende ingen saadan Lov,
Da til vor Skam er det just ikke;
Thi vi den have ei behov;
Da vi vort Glas unødte drikke.
Med al Respect for Græfterne,
Er' vi dog visere end de.

A h b e k.

III.

Der var engang en tapper Mand,
 Som Dancer moune hedde,
 Der jages af sit Fædeland,
 Alt ved sin Faders Brede.
 Hendrevet til en fremmed Strand,
 Et Folk han sammenkaldte,
 Der, siger os H o r a s *), at han
 Saaledes til dem talte:

„ I Brødre! som saameget Dødt
 „ Hidtil med mig har døjet,
 „ Og det trolose Hælsespønt,
 „ Ved Winterstider, pløjet;
 „ Nu teer Jer ogsaa her som Mænd!
 „ En Polak lides ikke;
 „ I Morgen seile vi igjen,
 „ I Aften vil vi drikke!

*) Hor. Lib. I. Od. VII.

Paa denne Verdens falske Hav
 Vi samtlig jo omdrive;
 Det Raad, han sine Brødre gav,
 Jeg vil os Alle give.
 Her have vi en Ankerplads,
 Hvor skjønne Vine vanker,
 Her hvile vi af vor Seilads,
 Og kaste villig Anker!

 Dog, uden meer Allegorie,
 Til Trost i Livets Reje,
 Den Kloge siendum maae, som vi,
 Ved Vinen sig fornøie.
 Sid hver, som følger paa vor Jord,
 Og ei sin Sorg fortjener,
 Sad froe, som vi, ved sigt et Verd,
 Ved Vin og muntre Venner!

N a h b e t .

IV.

Venskab, Kjærlighed og Vin

Skal vort Tosen være!

Lad kun Tossen lyde sin

Usle / dumme Tare!

Den, at man bør ikke

Følge Fædres Skikke;

Elke, suge, drikke.

Brødre, skjenk bredfuldt Maal!

Det er vore Fædres Skaal!

See og spøge med sin Ven,

Ved hans Banhæld græde,

Troste ham, faae Trost igjen,

Er en herlig Glæde.

Brødre, Glæden nyder,

Som os Vennskab byder!

Viin i Glasset nyder!

Brødre, skjenk bredfuldt Maal!

Drifter! det er Vennskabs Skaal!

Modgang ofte i vor Barm
     Volder bitter Smerte ;
 Men , i elsket Piges Arm ,
     Trastes qualfuldt Hjerte.
 Smerten der forsvinder ;
 Selv paa blege Rinder
 Glædens Saare rinder.
 Brodre , skænker bredfuldt Maal !
 Det er vore Pigers Skaal !

Det tildælte Sjæbuen hver
     Sine visse Plager ;
 Men den klare Drue er
     Raad mod Suk og Klager.
 Tidt Erfaring lærte ,
 Den , i sorgfuldt Hjerte ,
 Skabte Fryd af Smerte.
 Brodre , skænker bredfuldt Maal !
 Det er Fader Evans Skaal !

Staaen hædre bør den Mand,
Som ei hader Viget,
Som ei blander Bii med Vand,
Venfæb aldrig sviger.
Vi, som Venner ere,
Om os tænker bare,
Medig Bii undvare,
Vi vil kjenke bredfuldt Maal!
Det er vores egen Staal!

M. P. K r u u s e.

J en Vens Stam bog.

J Kummer sounde bort dit Ungdoms Dage,
 Blandt Snyggerne af spæd uskyldighed,
 Hvis tabte Fryd du ønske dig tilbage
 Omsonst, o Ven! og græd.

Du reiser bort. Vent ikke hist at finde
 Den Roe, som Skæbnen nægtede dig her;
 I Kummer skal dit Liv og der bortsvinde,
 Du og skal græde der.

Thi du vil bringe med dit ædle Hjerter,
 Og naar var her den Ædle lykkelig?
 O! Ondens Lod er uophorlig Smerte,
 Og den skal følge dig.

Men naar du vanker om bedrovet, eene,
 Og blander dine Suk med Stormens Skrig,
 Blandt * * øens moesbegroede Stene,
 Hvis Ekko spotter dig;

Og langt fra — s, fra dine Benners Arme,
 Fra Dale, hellige ved hendes Fjed,
 Du gjennemtanke, med fortviolet Harm,
 Din Ulyksalighed;

Tenk da, der vanker om i Herthas Egne,
 En Ven, som, spottet, lider med dig nu,
 Som søger Nøe forjæves alle vegne,
 Ulykkelig, som du.

Baggesen.

I samme Stamboq.

Wor Lod er Kummer. Inger Bøn bevæger
 Vor Skjæbnes Herre til at ændre den ;
 Dog rækker han os skundum Glædens Bæger ;
 Det vil vi nyde og udtømme, Ven !

Og henrykt, himmelsk glad, vil jeg modtage
 Hvert Smil, hvert Kys, som L a u r a skænker mig ;
 Ei. tænke paa, maaskee om nogle Dage
 Gjør denne Fryd mig meer ulykkelig.

Og alle Flasker maae jeg først see tomme,
 Før jeg og mine Venner filles ad
 Og kommer Smerten siden, — lad den komme !
 Saa var jeg dog, den Gang jeg kunde, glad !

R a h b e k.

Jen Venindes Stambog.

Den Sindets Døe, som jeg skal aldrig smage,
 Den Munterhed, som Himlen nægted' mig,
 Skal uformørkt bestraaale Deres Dage,
 Veninde! De skal blive lykkelig!

Ehi blot Naturen ei, som lod Dem blive
 Saa vittig, ædel, yndig, skøn og god,
 Har givet Dem alt hvad den kunde give;
 Og Skjæbnens Yndest faldt i Deres Lod.

Sødt henflød Deres Ungdoms første Dage;
 Sødt de nærværende bortsnige sig;
 Til dem, som De, (gid mange!) har tilbage,
 Ud sigten smilende fortryller mig.

At! ofte, naar, i Deres lyse Die,
 Jeg muntre Dyders skyefrie Himmel saae,
 Naar, som en venlig Leder fra det Hoje,
 Jeg saae Dem ved min — — s Side gaae,

Naar ingen Taarer, intet Spor af Smerte
 Formorkede det's englemilde Blik,
 Da glemte tidt mit venkskabsfulde Hjerter
 Den tunge Lod, jeg selv af Skjebnen fik;

Og, naar jeg saae Dem, ganske Inffelige,
 Hinanden flyve kysfende imod,
 Udraabte jeg, skant kyst af ingen Pige,
 Som om jeg elstes selv: o! Gud er god!

Jeg doelte Deres Fryd; min egen Kummer
 Forsvandt i Følelsen af deres Kyst.
 Vid, aldrig vakt' af Deres Lykkes Slummer,
 De stedse mig maae skjanke denne Trost!

O! jeg beholder den! thi Haabet smiler

Før Dem, Elskværdige! hvorhen De gaaer;
 Thi Gud og Dyd og — — med Dem iler,
 Og dette Selskab varig Lykke spaaer!

Hvor ofte sovrner jeg blandt glade Dromme

Om Deres vorende Lyksalighed!

Naar De skal Elskovs hele Lyst udtømme

I fælles Favn, i uforstyrret Fred!

O! megen, megen Trost den Visshed glemmer,

At Elskov evig Dem velstige skal!

Beninde! ved den Tanke jeg forglemmer,

At Jorden blev for mig en Jammerdal.

Men, naar nu Roser rundt omkring Dem smile,

Og danner den for Dem til Himmelen,

Lad da en Medynks-Tanke stundum ile

Til Lydia's ulykkelige Ven!

Baggesen.

Til Døden.

1784.

Død! jeg troer, dit Budskab farev
 Gjennem Aarerne!
 Sjelden du kun Nogen sparer
 Med din skarpe Lee.

Styrke, Mod og Ungdoms Alder
 Dig ei trodsse kan;
 Snart den unge Pige falder,
 Snart den unge Mand!

Mørk er Graven, hvor du senker
 Alt dit Bytte ned!
 Sandt, du Noe og Hvile skænker
 Til Elendighed.

Sandt,

Sandt, du gjennem Nædsker leder

Til et bedre Vel!

Sandt, at Himlens Saligheder

Er den bedste Deel!

Men, o Død! isald du kunde,

Spar mig, spar mig du!

Jorden er dog nogenlunde

Skikkelig endnu;

Benner er vel Sjeldenheder,

Men maaskee et Par

Deler med mig Sorg og Glæder,

Som de hidtil har.

Og jeg vil dig Sandhed sige;

Det er kongeligt,

Naar at favne yndig Pige

Bliver Mandens Pligt;

Naar et Barn, om ikke flere,
 Frugt af Kjerlighed,
 Kan i Verden sijn spadsere
 I sin Faders Sted.

Eligt, o Dod, mig kunde handle,
 Dersom du tillod,
 At dit Budskab maatte vende
 Atter fra mit Blod.

See, jeg staaer i dine Haender!
 Hvad du vil, skal see,
 For du gaar til Jordens Ender,
 Gaae da med din See.

Bunkeflod.

 LII * *

Varet kommer, Varet viger,
 Og fremfalder unge Piger;
 Ingen vover op for mig.
 Himlen, som mig kun tilskæder
 Vorget Fryd ved Venners Glæder,
 Lærte mig at tjende dig.

Du, som fødtes til at være
 Jordens Bliir og Kjønnet's Ere,
 Og den bedste Elfers Bøn;
 Blev i Aar, hvad du har været
 Alle Aar, beundret, æret,
 Takkelig, uskyldig, sjen!

Ingen Nycaars Soel opstige
 For at see Dig, gode Pige,
 Græde i din Ungdoms Vaar!
 Ingen Kummer, ingen Smerte,
 Ingen Modgang naae dit Hjerter,
 Gjennem alle Livets Aar!

Naar jeg, langt fra disse Stæder,
 Elskte Venners Tab begræder,
 Klager, skilt fra dem og dig,
 Skal det søde Haab, Veninde!
 At jeg lever i dit Minde,
 Styrke, hæve, træffe mig!

G. F a y e.

Reporten.

En Fortælling.

Estedt i Tydskland skal der vere
 En lille bitte Stad, som pludselig
 Blev overvældet af den stolte Ere,
 At see en Erkebisp passere giennem sig.
 Hver Borger blev en Tomme højere,
 Da der kom Bud, at sig en Gjest var ventende,
 Men Magistraten skik sit Hoved kruset
 Med Forberedelser til at modtage ham
 Saaledes, at ei Staden havde Skam
 Deraf. Den var forsamlet paa Raadhuset
 Til Klokken to om Natten, uden Mad
 Og uden Drikke. (Jo! det koster ei saa lidt
 At staae i Spidsen for en reputeerlig Stad!)
 Imidlertid kom man dog ikke vidt

I denne Session; Man overvejede,
 Aftarred Soed, Parykken drejede,
 Stred pro og contra, sig bag Hret Klæde
 Med Hennen, tog Tobak og hoftede;
 Men neppe meldte sig en god Idee,
 Før den, til Uheld, strax i Fødslen døde.
 Tilfældt Naturen krævede sin Ret,
 Og Morphens begyndte sig at liste
 Saa smaalig ind i Raadet, da med eet
 Man eenig blev, at man — stot intet vidste.
 Og nu gik Stadens tunge Fædre hjem
 Til Konerne, som langtes efter dem.

Alt sove paa en Sag, og at betænke den,
 Det gjaldt for eet hos Hr. Borgmesteren:
 Han havde hjulpet sig af mangen Bilderede
 Ved dette Middel. Nu! hvad fæede?
 Han kom den næste Dag fuldkommen mild og blid
 I Raadet, længe før sædvanlig Tid.
 „Jeg har i Nat betænkt, hvad her skal gøres,“
 Saa brød han ud, „en kyndig Mand maaske heres;

- „ Vel har han just ei her sit faste Sæde,
 „ Men naar det gjælder om en Stads Honneur at redde,
 „ Maae al Betænkning vige. Sagen er
 „ At vide, hvordan man sig andensheds adber,
 „ Og hvad en sliq Prælat kan vente og vil træve
 „ Af Stæder, som forstaae at leve,
 „ Naar han i dem sit Indtog gjør.
 „ Jeg holder altsaa for, vi hente bør
 „ Den eneste af vore Borgere,
 „ Som kjender Skik og Brug hos Fremmede,
 „ Og er bereist, og selv maaskee har taget Maal
 „ Af mangen Erkebisp; med eet Ord: Mester Maal.
 „ Han snart vil hjælpe os af denne Rube;
 „ Og neppe kan jeg selv begribe,
 „ Hvi ingen af os saldt paa dette Raad i Gaar,
 „ Den Viseste er sundum dog et Faar!“

Det hele Raad i Hænder klappede,
 Og gav Bormester Ret. Man hentede
 Den kloge Skrædder, som sig strax iudfandt
 Med sliq en Mine og Ansæelse,

Som om han var en stor Monarch's Gesandt.

Foruden lang Indledning Maadet gif

Til Sagen, hvorom det hans Tanker vilde høre;

Dg troe mig, Mester Naal var hjemme. Paa en Pris

Han vidste, hvad der var at gjøre.

„ Ihr Herren! sagde han, jeg har, paa mine Reiser,

„ Seet Pave, Cardinal og Keiser,

„ Og Konge, Forste, kært alt hvad der kaldes Stort,

„ At hedges, hvor de kom, med Treport.

„ Mit Raad skal være, at I skal oprette

„ En saadan en. Hvor vil hans Heihed gloe,

„ Naar han faaer den at see? Han knap vil troe

„ Sit eget Syn, men raabe: Hvad er dette?

„ Saa liden Stad, saa megen Pragt og Smag!

„ Hvor skolt en Magistrat maae ikke være her?

„ I faae Taksigelser paa Stadens Vegne;

„ Og apostoliske Belsigelses

„ Dg Uffad vil i Strømmen's nedregne:

„ Hans Heihed glemmer ei saasort den Eng.¹²

„ Ved Himlen! færeg Bormester, I har Ret,
 „ Min gode Raad! jeg strax vil Anstalt gjøre
 „ Til Berporten, som I kaldte det.
 „ Dog maae vi først Jer Mening høre,
 „ Angaaende en vis Omstændighed
 „ Ved denne Port, som er, at ingen af os veed
 „ Hvad det er for en Ting, der hedder saa.
 „ Forinden man begynder paa
 „ En Sag, bør man dog noget til den kjende,
 „ Om den skal faae en heldig Ende.“

En viss Anmærkning! raabte med een Mund
 Det hele Raad. Blandt andre rare Pund,
 Som Skrædderen besad, og hele Verden kjendte,
 Wat eet, som han bestandig havde skjult
 Til denne Dag; og det var huult
 Af ham, thi hvad vi mindst os vente,
 Gjæser altid dobbelt Opfigt: Blot et Ord,
 Hvori der findes Menneskeforstand,
 Udmærker Raad langt for den viise Mand,
 Som taler luttet Tænkesprog, hvorfor?

Fordi man holder Max for et vanvittigt Fæ.

Man troede vist, Siur Naal blandt Skræddere

Var stor, opbojet, men hvo kunde vide

At Tegnekousten var aldeles i hans Magt,

Dg at han med et Stykke Kride

Forklare kunde, hvad han havde sagt?

Tre Streger — dermed var den hele Tereport

Beskuelig paa Bordet gjort.

Det ligner jo en Galge, raabte een,

En anden svarede: den Sag er reen;

Bormester selv tilstod det samme,

Dg lagde til: „Min gode Mester Naal!

„Paa denne Viis vi snart kan naae vort Maal.

„Vi flytte Galgen uden for vor Bye

„Herind. Den er saa got som nye.

„Om Stadens Caffe en Bekostning spare kan,

„Saaer Erkebispem ei det mindste an,

„Naar han kun faaer Honneurs. Thi man ber ei bortslænge,

„Foruden sand Nødvendighed,

„De Een betroede offentlige Penge.

„Den eneste Umstændighed,

„Com

„ Som kunde hindre os , saavidt jeg veed ,
 „ Er denne , at en Lys i Galgen hænger ,
 „ Som ikke vel bør tages ned
 „ For Mettens Skyld — “ „ Dertil “ faldt Skrædderen
 ham ind

I Talem , “ man ei heller trænger.

„ Lad Lyoen hænge der for Veir og Wind ;
 „ Vi kunne , paa en saare listig Maade,
 „ Benytte os af ham , hvis jeg maae raade.
 „ Han gjorde aldrig godt , imens han levede ,
 „ Lad ham i Døden nyttig være ,
 „ Og tjene til at decorere
 „ Vor Berømt , som et Sindbillede.
 „ Thi gandske uden al Slags Prydselse
 „ At sætte Galgen hen paa Byens Gade ,
 „ Det vilde dog saa fattigt lade.

Den ene paa den anden saae

Og taug. Bormester maatte selv tilstaae
 At dette Anslag for en Skrædder var for stort ,
 Og at han soimled ved at tænke blot derpaa.

Imidlertid blev hurtig Anstalt gjort
 Til at udføre det. Den høje Pørrighed
 Tog selv sin Haand i Galgen med,
 Som ellers ingen vilde røre,
 Og ganske magelig den lod sig føre,
 Med samt den døde Skjelm, til sit bestemte Sted.
 Og Thyen (som vel aldrig derom drømte,
 Saa lidt, som Raadet, da det ham fordømte)
 Blev iført Engledragt, og svævede
 I en lang Talar, saa hvid som Sne.
 I Haanden lagde man ham en Basun,
 Og bød den op til hans Mund,
 Saa at det lod, som han af fulde Kræfter blæste.
 For og at være vis paa at forstaaes ret,
 Opslog man (Kjont til Overflod) et Brat,
 Hvorpaa man tydeligen læste:
 Die holde Fama machet geru
 Ihr Reverentz dem grossen Herrn.

Saa stod den Treport med fuld Sirat, og kneiste,
 Da Bispen gjennem Byen reiste.
 Hvordan han hoved den, er ei bekjendt;

Men dette veed jeg, at fra samme Dag
Sik Staden sig en overdreven Smag
Paa hver en Kunst, af dem, man kalder frie,
At den opretted' et Akademie,
Hvor Mester Naal blev første Præsident.

Storm.

Til

B e l i n e .

Efter Catullus.

Giv mig, Zeline! tusind Kys, og atter
 Ti Tusind, og saa Tusind nok igjen;
 Det paa ti Tusind, under Svæg og Vatter,
 Et Tusind paa ti Tusind immerhen!

Maar vi paa denne Viis hinanden have
 Tre, fire Millioner Gange Kyst;
 Vi kunne det saa suiddeligen lave,
 At Ondskab taber reent sin Tællelyst;

Dg ingen skal til andre kunne siye,

Som ved den simple Maade mueligt var:

Saa mange Gange Kyste han sin Pige,

Saa mange Gange hun ham Kysset har.

Baggesen.

Drikkesang.

Bredre! lader Sungen stige!
 Eem et Favntag af min Vige
     Mig opvarmer Druens Blod.
 Vort Apollo, Hippokrene!
 Jeg vil mene,
     Bacchus han er nok saa god.

Phoebus gjerne maae uddele
 Kildens Vand til sine Tralle;
     Stolt jeg den foragte kan!
 Thi den Sang, som Vand indgiver,
 Stedse bliver
     Uden Smag og Kraft, som Vand.

Men den Sang, som Vin indgiver,
Gød, som Bacchi Dæ, bliver,
    Daff, som Glassets muntre Klang!
Bacchus! Du gav mig at synge!
Heit skal klinge,
    Dig til Ære, Glas og Sang.

A h b e f.

En
Club = Sang.

Som Mænd og Brødre vi samles her ;
 Og ædel , værdig og nordisk Glæde
 Vor føles tredobbelt af enhver ,
 Hvil Hæld det blev i vor Kreds at træde.
 Vi følge trolig Naturens Stemme ,
 Og hvo iblandt os tør vel forglemme
 Dens store Gud ?

Af Modens Vanker vi fængsles ei ;
 Vi elske Kundskab og jevne Tæder ,
 Og rene Dyder , som bane Veie
 Til Sjæle = Adel og Borger = Hæder ;
 Ei Lykkens Blendværk vort Syn forblinder ,
 Vor Aigt , vort Venfkab har ene vinder ,
 Som handler vel !

Dg glade holde vi Venfjabs Navn!

Hvo af os føler ei stadig Jver
At fremme indbyrdes Lyst og Gavn?

Ehi Broder = Handen vor Darn opløser.
Hver Broders Fryd er os fælleds Glæde,
Dg langt fra dette vort, Venfjabs Gæde
Maane Rummer flye,

Vort Selskabs Hæder skal varig staae;

Paa faste Støtter vi den jo bygge,
Dg Hvinds Piiil ei vort Bryst skal naae;
Dag Venfjabs Skjold er vi stedse trygge;
Dg hør, hvis Lyst er vort Selskabs Ære,
Det Hædersnavn han til Ven skal bære:
Han er vor Ven!

At i b e r.

Selskabs-Sang

ved en Vens Bortreise.

Saa see vi Dig for sidste Gang,
Hvor Venskab har sit Sæde!
Saa skal ei Glassets muntre Klang
Min Ven, Dig mere glæde!
Saa skal ei meer vor Venne-Arm
Dig trykke til vor aabne Barm,
Nei! af vi see Dig sidste Gang,
Hvor Venskab har sit Sæde!

Du nærmed' Dig til dette Sted ;
     Som Glæden mild beskytter ,
 Og fandt , at Lyst og Eenighed
     Er vores Selskabs Støtter ;
 Du hørte vores glade Nøst
     Sig hæve fra det sorgfrie Dyrst ;
 Og tidt Du kom til dette Sted ,
     Som Glæden mild beskytter .

Her lærte Du , i denne Kred's ,
     Som muntre Venner former ,
 Den Kunst , at være vel tilfred's ,
     Naar Skjebnen grusom stormer ;
 Thi traste Sorgen , strax vi den
     Ved Venfkab , Sang og Spøg slog hen ,
 Og alting lœe i denne Kred's ,
     Som muntre Venner former .

Men æ! de hastig, Lynet liig',
 Forsvandt, de Glædskabs Dage.
 Dog nu Dit Embed' byder Dig
 Langt bort fra os at drage.
 Saa reis min Ven! lev lykkelig!
 Bort Hjerter stedse følger Dig,
 Æ! alt for hastig, Lynet liig',
 Forsvandt de Glædskabs Dage!

Dog hør fra det beklemte Bryst
 Et Puske for Dig stige,
 Du nyde længe Jordens Lyst
 Med Din udvalgte Pige!
 Og i den bedste Kones Favn,
 Sid Du forsøde Venners Gavn!
 Det Puske fra det klemte Bryst
 For Dig, min Ven, opstiger.

Naar Du da nyder Eiskovs Ven,
     Da tank paa disse Dage,
 Og sjaent os i en værdig Sen
     Dig selv, min Ven! tilbage,
 Og glad skal vi ham savne her,
     Naar han, som Du, oprigtig er;
 Og han skal nyde Dydens Løn,
     De glade Venkabs Dage.

Saa her Du roet, for fidske Sang,
     Den Sang, som burde fryde,
 Saa her Du Classets muntre Klang,
     Som Dødning, Klokker lunde;
 Saa pifer Piets Laare Dig,
     Gvad Hjertet onsker skjult for sig:
 Dog, nei! det er ei fidske Sang,
     Vor Sang min Ven skal fryde!

Til Ungdommen.

Bort vilde Pøbel! bort fra mig
 Og fra min Harpes Klang,
 Bort Easters Slave! ei for dig
 Istemmes Sjældens Sang.

Du muntre Unge, som endnu
 Kan føle Dydens Lyst,
 Med aabent Herte høre du
 Den unge Bardes Røst.

Din Skaber dig, til varigt Hæls,
 Sin Yndling blive lod;
 Gav milde Glæder i din Sjæl
 Og Sundhed i dit Blod.

Dit Kjeldfrie Hjerte føler Tryk
 Ved Morgenlærkens Sang,
 Du hører henrykt Bækfens Lyd
 Og Bølgenes sagte Gang.

For dig Naturen klæder sig
 I Vaarens bedste Dragt,
 Og Salighed omringer dig
 I Vinternattens Pragt.

O skjønn Uнге! Fastens Træl
 Ei kjender denne Lyst;
 Dov er hans føleløse Sjæl
 Mod Glædens milde Døst.

.Hav Medynk med ham, om han bær
 End Sceptret i sin Haand;
 Ei Slavens haarde Kænke er
 Saa tung, som Fastens Baand.

Kun den, som Kæmper mandig mod
 Enhver forbuden Enst;
 Som styrer Heeden i sit Blod
 Og Puffet i sit Bryst:

Kun den, som vil hver Skabning vel,
 Og føler andres Nød,
 Og til sin arme Broders Hæd
 Vil deele glad sit Brød:

Kun den, som kan, med roelig Mand,
 Op mod Guds Himle see,
 Og haabe tør paa Herrens Haand
 I Velstand og i Bee;

Kun han kan føle Glædens Bærd
 Og Livets Salighed,
 Ei Modgang, ei Tyrannens Sværd
 Hans faste Mod slaar ned.

Han gaaer i Død for Fødeland,
 I Fare for sin Ven,
 Og heit, som Fader, Ven og Mand,
 Han elkes da igjen.

Med rollgt Haab han synker ned
 I Gravens kolde Skjød,
 Og Landets Edle græde ved
 Den gode Borgers Død!

Du Himlens Yndling! vaag og strid,
 Thi herlig Palmen er
 O skjælv, naar Lasten smiler blid,
 Da er din Fare nær.

Haard er den Kamp, du kaldes til,
 Men modig frem du gaae!
 Thi Dydens store Fader vil
 Selv ved din Side staae.

Da skal og du Enkfalighed
Dg blide Dage see,
Dg gaae til dine Fædres Fred
Begrædt af Dydige.

Dg taug end Klagen's høie Lyd,
Sank du end miskjendt hen:
Han, som er evig, seer din Dyd,
Dg evig lenner den.

E.

Under en Venindes Silhouette.

Belgjørende Skygge! du mig skal ledsage
 I Glædens og Smertens de kommende Dage,
 Ved Dig skal mit henrykte, stirrende Blik
 Sig ofte fornøje.

Ved Dig skal jeg mindes det herlige Hjerte,
 Der føler saa smert ved den Lidendes Smerte!
 Og dykker, ved Medynk hver dræbende Nummer,
 I Dvale og Slummer.

Hiint Smil, der, liig Foraarets Morgen, opsløber
 Alt, hvad der min blide Veninde omgiver,
 Og omkister Sorgen til underfuld Lise,
 Skal Skyggen mig vise.

E p i g r a m m e r.

I.

Til Baggesen.

At ingen er saa reent ulykkelig,
 At Lykken ham et Kys jo stundum giver,
 Om denne Sætning jeg ei cuig med Dig bliver;
 Thi aldrig kysser Laura mig.

K a h b e k.

II.

Til R * * * * *

i et Exemplar af mine komiske For-
tællinger.

Til Fatter Himlen just saa lige

Mig ingen Drikt, og intet Kald lod faae;

Men Creditorer og deslige

Har uødt mig til, at lade faa.

Baggesen.

III.

Til Madame * * * *

i en Bog af Wieland.

Lat Himmelen, Madam! at Skiebuen ei falde paa,
At skjenke mig en Wielands Lire,
De heele Skotte Vers af mig da vilde faae,
Isteden for De slipper nu med fire.

Baggesen.

IV. .

Eil Lucil.

(Efter det Svenske.)

Lucil! hvad Ondt har jeg Dig gjort,
At mine Sange Du berømmet?
Veed Du, hvad Kjøbenhavn da dømmer?
At mine Vers maage ikke due stort!

K i b e r.

V.

Claus Mar og hans Ven. *)

B.

Det falder jeg en Skurk!

C.

O, Kjære! ladt ham ikke!

Han, efter Døden, dog et Fortrin har

For os.

B.

Hvi saa?

C.

Hans Grav skal ingen Hund beflikke!

B.

Hør, Claus! Du snakker som en Mar!

Hvi kan vel Sligt med nogen Nidhed sige?

C.

Maar har Du seet en Hund at flattere op paa Stige?

N i b e r.

Over-

*) See Meißners Skizzen, 6te Samling.

Overdaadigheds-Forordningen,

i tvende Klagebreve

efter Nasos Maade.

Første Klagebrev.

Damon til Philinde.

Ei meer som for, tilbedede Philinde!

Din Damons Geist til munter Fryd er stemt.

Dod er hans Lust; han vanker som i blinde,

I Sorgens skumle Nat, tung, qualbeflemt.

For første Gang hans Brev hans Elstes Saarer

Fremkalde skal; tide det dig Fryd har bragt;

Thi her den Qual, mit piinte Hjerter saarer,

Og dom, om Ekjebnen meer har i sin Magt!

Du veed, Tilbedte! dette Hjertes Lykke,

Fra den Tid her du første Gang mig saae;

Man kaldte mig hvert edelt Selskabs Smykke ;
 Mit Smil var Kjønnets ypperste Uttraae.

Naar Terpsichores Døttre samled' stode
 Til Albionste Swing i yndig Mad ,
 Men jeg ei der , hver mørk var hver til Møde !
 Men naar jeg trined' frem , hvor blid og glad !
 Omsonst led blandet Klang af Valste Strange
 Til Gorchisk Trommes Lyd i høvelvet Gal ;
 Omsonst forsøgte flitterblanke Dreng
 Bacchantste Swing til raske Tonensald ;
 Omsonst det stebne Glas titusind Straaler
 Af kunnig Krones tændte Luer bred ;
 Omsonst stod Nectar i Japanste Skaaler ,
 Thi naar man savned' mig — var Glæden død.
 Og naar i Templet , som Thalins Vælde
 Indviet er , opmærksom Ungdom stod ,
 Uvis til hvem dens Biefalds Brag skal hælde ,
 Men straalende jeg steenrig Haand oplod ,
 Og man mig saae den lydende at trykke
 Til steenrig Haand , hvor brast det rask her frem !

Erkjendtlig modtog Dids selv sig Lykke,
 Skjænt deende med faldne Diadem.

Hvor stelte Flokke glimrende sig trænge
 Ydmyge frem, naar Kunst og Smag og Flid,
 Forud opfordrede raadspurgtes længe
 For hver især, før blant har bragtes did;
 Naar Perus Guld, Golcondas Diamanter
 Fortolke deres Værd, som bære dem,
 (Om ikke selv, saa ved Repræsentanter,
 Som Nürnberg's skjulte Troldom bragte frem)
 Da kom jeg did; som Stjernerne forsvinde,
 Naar Phoebus klar i Østen viser sig,
 Saa vidste jeg hvert Øje at forblinde,
 Blandt hine Sole saae man ene mig.

Ja du, selv du, Philinde, du som harded'
 To Snese Vintre dit tilbedte Dyrst,
 Mens Myriader Beilere, forferded',
 Forglemte, ved dit Mei, al Livets Lyst;

Du, som din første Mages elskte Minde
 For tilbød, Arthemis's tro, til nu,
 Du seer de femten Iustra at henvinde;
 Min Glimmers Magt erkjender endog du.

D mindes du den herlige blandt Dage,
 Den, da, bevæbnet vel med Dollans Kunst,
 Jeg saae dig først, og du, rørt ved den Klage,
 Mig Elskov lærte, loved' mig din Gunst;
 Din Gunst? o' meer — dig selv, din Haand, dit Hjerte,
 Og dertil Frugten af de Trælles Svæd,
 Som Fogdens Svøbe dig at lyde lærte
 Fra Buggen af, hist fiern ved Veltets Bred.
 O hvor lykkelig blev da din Tilbeder!
 Hvi bryder Skiebnet grum min Lykke af?
 Hvi blandes den med disse Bitterheder?
 Hvormed fortjente jeg saa grusom Straf?

Du saae mig daglig der i Glands fremstige,
 O, Glands, liig din; ved Værdet af vor Pragt,

Sig meer end hundred' agted' lykkelige

Tank Hundreds Belskæd mod din Elfers Dragt!

Hvor hurtig gik de glade Øjeblikke!

Tre Gange Maanens Løb kun blev fuldendt.

Du iler bort, for Fæsten at beskikke

Paa eget Borg. Alt Hymens Blus er tændt.

Jeg dvæler her, mig store Gysler binde,

Vor Bryllupspragt jeg her berede skal,

Min ædle Smag skal herligt Bisald finde;

Ved fjerne Kunst man rose skal mit Valg.

De høje Anslag prøves, vejes, svæve

I dyb Betragtning, i hiint vise Raad

Al Folk, hvis Grandfæen fandt den Kunst at hæve

Den Edles Værd — dem, som, ved Raal og Traad,

Dem, som ved Guld Archaiff kunstig spundet,

Beslæmmede Apelles's Kunst, og dem,

Hvis blotte Dom, paa høi Erfaring grundet,

Tidt kaldte Mennesker af Chaos frem.

Og nu var Raadet endt, og nu adskiller

Hiin Skabers Sax det Purpur Floil, — og nu

I gyldne Bæm den klare Jaspis spiller,

Dens Junkken synes raabe: kom og kue!

Dg høit paa Bordet sidde Ehrenpreiser

Paa yndigt Kryds af ubestømpet Been;

Dg sarbevæbnet Skaber gaaer og kneiser,

Dg finder Skabningsværket uden Meen.

Dg nu Israелiten anbefaler

Steenprændets Glands, og Dingen, ægte Ekær;

Nu strømmer Guld i tusinde Canaler

Til dem, som gjere mig Philinde værd.

Da — o hvad Ord afbilder denne Torden?

Hvad Lyd dens Brøl og dette Hjertes Qual?

Da brølede en Stemme knuste Morden,

Forkyndende dens gyldne Hæders Fald.

Ha intet Sprog den Rædsel kan udtrykke;

Dg, kunde det, o Lyden qualte dig!

„Bort, tordued' det, med Glands og fremmed Smykke,

„Bort, bort med Guldets og Juvelers Svig.“

Blasphemisk blev den ved: „Guld, Sølv, Juveler

„Bed

„ Ved blist og gavnligt Brug sit Værd kun har ;
 „ Men ingen Glands og Hæder sigt meddeler
 „ Til den , som, uden det, var blot en Nar.
 „ Og nu det ene Narrens Mærke være,
 „ At søge Hæder ved udmærket Pragt ;
 „ Ham staae det frit sit Hjertes Væg at bære,
 „ Og kjendelig at tee sig i sin Dragt. “

Ha Elfte , ha det gæler , ha det dræber
 Min høje Siæl , at nævne denne Gru !
 Dog kun en Deel deraf er det, jeg stræber
 At male dig, — o der er meer endnu ;
 Langt mere dræbende , hvad jeg fortærr
 Af denne rædsfulde Tordenrøst ,
 Som ikke passer sig i Elegier ,
 Endskjøndt det knuser din Tilbeders Bryst.
 Den skreg , at den , som, for at blive hædret,
 Blot kunde lade Smag og Dignom see ,
 Er uden Noget , kaldet Dyd , fornødret
 Til nedenfor gemeene Borgere.

Den paastod , at enhver , hvis Daad ei sigter
     Sik Alles Vel, fortjener ingen Agt ;
 Den skreg , at den Fornemste selv har Pligter,
     At Rigdoms Skjold mod dem er ikkun svagt.
 Og sigt blasphemisk meer ; og grunt gjentyder
     Det hule Brøl endnu fra hver en Braae ;
 Uadlet Pøbel , Armods Træl , sig fryder
     Med Høiheds , Rigdoms Glæds at see forgaae.
 Og den forgaaer ! hvad er os meer tilbage ,
     Naar nedrig Armod sig kan see som vi ?
 O skummel er den Nat , din Elfers Dage ,
     Hans Rigdom , Rang og Hæder hylles i !

 Og havde man kun viis forbudt den Dinge,
     Som pøbelagtig Glid beriget har ,
 Sig op til Lighed med os selv at svinge
     Med Guld og Pragt ; ja dette Wiisdom var !
 Men Støvets Sønner selv det end tilstædes,
     Naar de har Naad , til Vogns at rable frem :
 I ubelappet Klædes Kjøl . at Klædes !
     U ! saa nu intet skiller os fra dem !

Og, os, som Ahner eller Arb bød svæbe

Høit over dem! os Vindens Slægt — ha os!

Vi trykkes ned til intet, mens man hæver

Forchadte Orme, al vor Ret til Trods,

Ja, er det sandt — og hvad er ei at frygte,

Naar hiint er rædsom Sandhed? — o da hør,

D hør, og skjælv for end et Tordenrygte,

Om ei jeg alt dig har forsteenet før;

Selv Folk, som Gulds og Ahners Ret bestemme

Til ene Hæder, ene Glæds og Magt,

Skal, siger man, sig selv saa reent forglemme,

At man har alt de sorte Planer lagt,

Til ei allene Mod og Drist at bringe

I hvers, i ringest' Borger's, Broders Sjæl;

Men selv for Midterne dem at paatvinge

Til Armod at undsky, at vinde Held;

Og rasende skal man sig selv frastige

All Eneret til hver Lykkeligbed;

Og ansee alle Jordens Børn for lige,

Hvis fælles Gavn er deres Niemeed.

O Stædsel, o den skulde gjennemføre

Min omme Barm, isald mit Haab ei faae,
At det er Taat, hvormed man kun vil more

Det bundne Kræ, og smigre dets Attraa;
Og, medens Trællen glad paa Frihed tænker

Og guldne Tid, og alting vente tør,
Man dobbelt fast kun vil fornye hans Lænker;

At! at det maatte lykkes nu som før!

O styrk mig glade Haab, styrk min Philinde!

Ah var det sandt, og opfyldt, men o Qual!

En selfom Dei til Trællen sat forblinde

At true Herskeren med evigt Fald!

At at hiint Haab maae lykkes! men o Smerte,,

Om det er falskt! — o Proven selv er haard!

O meer end halv den alt har knust mit Hjerte!

O Haab, selv du at styrke ei formaær!

Na jeg er din; men din, lig din Forpagter,

Med al min Smag kun lidt udmærkt fra ham;

D som en Maddik jeg mig selv betrakter;

    Hvad er min Slimmer? o jeg døer af Skam.

Dit Kjon, o Elskte, man dog vilde skaane;

    Ei stet saa dybt man det fornødret har.

D iil, mig Mod og Ild og Liv at laane,

    Jil, styrk mit Haab, en troe Tilbeder spar!

Andet Klagebrev.

Philinde til Damon.

Fra Sorgens Dyb en trofast Elskerinde
 Sin Smertes Hilsen, Damon! sender dig.
 Vi er' ei meer; kun siget af Philinde
 Det er, som skriver til sin Damons Liig.
 Al jo, i Alt, vor Tilstand ligner Døden;
 Hvad Forskjel? begge Liv forsvundet er,
 O Dødens Lee er ikke meer fornøden,
 For at udredde os blandt Mennesker.

 Dog af! et Glimt af Liv er end tilbage,
 Men tusindfold meer mørkt end Dødens Nat.
 Al! saa, men sorte er' de Sorgens Dage,
 Hvortil os Skæbnen grum har overladt.

Uæfelig den Qual, mit Hjerte saarer,
     Optegnet er i dette Sørgedreb;
 Jeg skriver; men en Strom af salte Taarer
     Udfletter, hvad ved Haanden Hjertet kreb.
 Ei sødt, som før, ei blidt harmonisk stude
     Dets Følelser, — før idel Elfskøvs Fryd! —
 Læs Brevet sagte, thi det vilde lyde,
     Selv declamert af dig, som Stormens Lyd.

Din Qual er sand, retfærdig er din Smerte,
     Ne, at det stod til mig, at lindre den!
 Men hvad imod de Qualer i mit Hjerte?
     Hvad Glimt af Haab og Trøst har jeg igjen?
 Dig Livets Fryd med Malurt er bestænket,
     For dig er Jorden tom og fæl, og mørk;
 Du er tilintetgjort, i Sorg nedstænket,
     Dit Intet svæver i en stummel Drk.
 Men selv dit Intet har dog Fryd tilbage;
     Udspredelesernes Lethe, Tumlets Trøst;
 Dit Kjen kan nu ved Jagten Sorg forjage;
     Nu glemme den i glade Samkvems Lyst.

Ved fulde Glas J nu dens Hylen dyffe,
 Nu ved at undersøge Statens Bel,
 Nu ved en munter Phrynes søde Kyffe;
 Ak! men hvad Trøst har din Philindes Sjæl?

Der var en Tid, da Hoffets Glæds og Glæder
 Var ogsaa Fryd for mig. Jeg mindes det,
 Hvor Smag i Broderie, Frisur og Glæder
 Lyksaliggjorde mig ved mit Toilet;
 Der var en Tid, da, ogsaa ved Toiletet,
 Jeg modtog glad en henrykt Coridon;
 End er det søde Minde ei udsløttet,
 Om Ungdoms Leeg med Amors lette Vaand.
 Ak! men de er' forbi, de Glædens Dage,
 Og ofte Lustra stille dem fra nu,
 Træt af at prydes, elske og behage,
 Jeg kommer svagt hiint fordums Speg Ihu.
 Den modne Alders sande høie Glæder
 Lyksalige Afsværling mig tilbød;
 Og Værdighed og Dignoms fulde Hæder
 Jeg nu, som Glædens Skaberinde, nød.

Det blev min glade Grublen, at formilde
 Det usle Liv; hvor uselt uden sligt?
 Ved Belyst hentet af dens rette Kilde,
 Mod hvilken hiint er ikkun sulten Digt.

Det rige Spillebord har Fryd; Toilettet
 Har Fryd; og Garderoben selv har Fryd;
 Og Dandsesalen — ha! og Cabinettet,
 Naar Amor der er Trediemand — har Fryd;
 Men den er Angstig; hurtig den borttrinder,
 Den trætter — ia tilsidst den kjede kan,
 Den som bestaaer, som Kraft og Godhed vinder
 Ved varigt Brug, den Glæde kun er sand.

Den søgte, og den fandt jeg, fandt den ægte
 Af Armod kun miskjendte Biddoms Steen,
 Og hvo er den, som spotterst tør fornægte
 Dens Guddoms Værd? Blandt Cimbrers Folk ei een,
 Træt af at ride, jage, dandse, spille,
 Ved Bacchus dorst, ved Venus flau og suur,

Af Mars mishandlet, af en Phoebi Grille

Gjort vranten, og beskuffet af Mercur,

Maae hver og een af alle Jordens Skarer

Dag, villig eller ikke, søge hen

Til Livets Kilde, til vort Kjønns Bevarer,

At hente Styrke, Mod og Liv igjen;

Til dig, hvis Guddom dette Bryn tilbeder,

Hvis Dyrkelse saa grumt indskrænkes mig;

Dig, hvis Tilbedelse, hvis Guddoms Hader

Man frygtet har, — o K a a g e k u n s t! — til dig.

Hvo ofrede saa gavmild i dit Tempel?

Hvo søgte saa utrættelig din Vel?

Hvo var et saa opbyggende Exempel,

Saa vi's i din Tilbedelse, som jeg?

Mænd, som min Guddom selv indstjød den Gave,

At lære Verden, ret at dyrke den!

Fremkommer, stiger op af eders Grave,

Dg vidner om mig, Jordens største Mænd!

Først C a t o du; skjøndt Skumlere forkyndte,

At du var misantrop, og oud og grum,

Det var dog dig, som først ved Skrivt begyndte,

At gjøre Jorden til Elysium *);

Saa Columella, og 3 flere Wiise!

I eene Wiise i den ferne Tid,

Og Pollio **), som Livets sande Wiise,

Trods

*) Cato's Bog om Agerdyrkningen har, efter min Indsigt, mindre Værd af det, som, efter dens Titel, skulde være dens Hoved-Indhold, end fordi den uden Tvivl er at ansee, som den ældste Raagebog, der har været til. Cato underviser grundigen om adskillige Slags Raager's Bøgning, om den puniske Grods Lavning, og mange andre delicate Nætters Tilberedning, som dog de nyere Tiders Kunst har forbedret. Vel lærer han ogsaa meget, og endnu mere udførligen, hvorledes man skal gjøre sin Wiin ret nydelig og stærk; men i mine Tanker ere dog hans Raage-Underviisninger langt dyrebareere. — Dog fortjener han for dette tilfammen sit ferlige Navn af Wiis og Philosoph, som man, i de nyere Tider, for andre hans Egenskaber vil nægte ham. Jeg nævner ikke Varro, fordi han saa løseligen har afhandlet dette allervigtigste. Columella derimod fortjener al Noes. Du seer ellers heraf, at jeg har ligesaa meget theoretisk som praktisk studeret min Videnskab. Forfatterindens Philindes egen Anmærkning.

**) Er det den Medius Pollio, som fedede sine Murræner med Meannesskjød, og ordentlig lod slagte Slaver, for at gjøre dem ret nydelige; (See Seneca de Clementia, Lib. 1. 18., saa viser det vel, at

Trods Spotten, lærte Dem ved praktisk Flid,
 Og I, fornøjet Alders færdige Store,
 Helst I, som, døde hørt fra Verdens Larm,
 Bag Klosters Muure grundede' paa at moere
 Det dunkle stille Liv, og dræbe Harm;
 Og du, o Rohr, og alle I derauffen,
 Og Iostbeaf: Eder Folkets store Mænd,
 Og fremfor alt du store Germershausen,
 Og Loft, du blide Pys for Danien!

Staaer alle frem, og vidner til min Ære,
 At intet eders Bud blev mig fordulgt;
 Men at jeg trolig eders høie Ære,
 I hver en Punct, andægtigen har fulgt.
 Og I, mit Alters hellig vise Præster,
 I dets Præstinder, og da Myrias

Uf

at Romerne maae have bragt det meget vidt i det
 Studium, at frembringe lækkre Netter; men saa er
 Exemplet rasaa maaſkee lidt for stærkt. Maaſkee
 burde Forsatterinden heller have valgt den Birro,
 eller den Montanus, eller nogen af de andre, om
 hvilke Juvenal taler i hans ondſkabsfulde og ned-
 drige ſierde og femte Satyrer. Indſend. Num.

Af dem, som rød min Doffrens glade Fæster,

Dg fandt mod dem al Livets Belyst Fias!

D vidner, at jeg ingen Tid har søget

Mit høie Kald; at I har seet, og veed,

Af Dag af Hekatomber er opsteget

Fra det af mig indvieede Offersted;

Af ingen Verdens Fryd mit Bryst attraaede,

Som den, at dyrke hellig Raagekunst,

Dg at min Stræben Kunstens Spidsse naaede,

Dg vandt hver ædel Skjonners bedste Gunst;

Af ogsaa mig forundet blev den Glæde,

Af trede hver, som paastod mig at naae,

Skiondt derved mig man Kunsten at udbrede,

Den rundt om daglig at tiltage saae.

D hurtig var dens Tilvæert! aldrig bade

Vi Cimbrers Vældige en ædel Ven,

Af stolt Afvevling jo af tyve Fæde

Var Vidner om vor Smag i Cimbrien.

Af! og fra nu af, skal os Voblen spotte!

D Skjændsel! vi, hvad Borgeren gjør med,

Skal noies nu med saltne usle otte!

O knust, o falden er vor Herlighed!

Og Selv Plat:de:Menagen, Girandolen

Skal nu indstuttet staae i dunkle Skab,

Uset, ubrugt! — Laksen bag ved Stolen

Skal gottet staae, og see vor Storheds Tab!

Burgund, Tokaier skal ei meer opbyde

Vor sjunkne Appetit, ei Spaniens Sec!

Champagneren skal Fæksen meer ei fryde

Med løste Props de glædelige Smek!

Men nei! det er for grumt; den Stærkes Kræfter,

Gjer dog ei, at han alting bærer. Nei,

Her nedrig svagt det var at give efter!

Og saadan nedrig Svaghed har ei jeg.

Mens jeg, utræstelig og dybt fornødret,

Skal Svaghed see i Armodss Lænker lagt,

Skal dog mit Mod, af mandig Kjækhed hædret,

Ei reent nedgrave al min Nigdoms Pragt.

Mit Selvsfabs Dørre vidt jeg skal oplade,

Stolt, prægtigt i min Spisefal det staaer:

Og tyve Retter, kjøndt kun otte Fade,

Skal

Skal fryde talrigt Selskab ved mit Bord.

De tolv, paa Dresdenske Affjætter bragte,

Skal kuffe trodsende despotisk Bud;

Dg i min Qual og Harm skal jeg foragte

Dg seirende lee hver Forhindring ud.

Men af, min Elfte! svagt kun dette trøster

Min knuste Barm; det hæver ei dens Frygt.

Alt sprede Glands vidt over Nordens Kyster

Var Maalet, som min Grublen's Flid har søgt.

At dette Maal, alle Haab er mig berøvet;

Dg reddes min, er Nordens Glands dog tabt,

Min Rest af Dage kummerfuld, bedrøvet

Skal rinde hen — Til Smerte blev jeg skabt!

Det Baand, o Dypbare, som skal binde

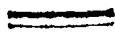
Din Haand til min, er derfor dog ei løst,

Skjøndt selv utroffeligt skal din Philiinde

Dog skimte Fryd, ved digklat yde Drest.

Ei Elfevs Leeg det var, din Vrend attraaede,

O Elskede! i Damons Favnetag,

En Mand, som skjønnede, i værdig Maade,
     Paa Rigdoms Bærd og Brug, og paa min Smag;
 En Mand, som, i vor Tids forfaldne Dage,
     Var hiin udarted' svage Slægt ei liig,
 Men lod sig Glædens rette Fylde smage,
     Var det jeg søgte, det jeg fandt, i dig.

Kom snart! min Bængsel kan ei tøve længer;
     Som det sig bør modtager dig din Brud;
 Min Sjæl i denne Qual til Lindring trænger,
     End virker her ei hiint det grumme Bud.
 Kom klædt i Floil, brodeert, kun som du lyffer;
     Her ingen Ting din Smag i Bejen faaer;
 Det fordrer Tid, før her paa fjerne Kyster
     En Lov, hvad den end byder, Virkning faaer.

Og er du her, skal alle dine Dage
     Ved lange Gæstebude svinde let;
 Hver yndig Morgen du paa Jagt skal tage,
     Og Jagt befaler kun et kort Toilet.
 Og frydelig, naar Middagsklokken lyder,

Du triner ind til velbemyndet Bord,
 Alt du, med Selskab, indtil Aften nyder
 Dets Fryd med Smag, det skal jeg sørge for.
 Nu vinker glimrende Souper, og atter
 J nyde Livets Hæld! saa Dag for Dag,
 Hver, trods vor Qual, gaar hen i Støi og Latter,
 Saa selv vor Sorg ei mangle skal Behag.

Afverling ene gjør os Livets Riede
 Fordragelig; den dig beredet er;
 Og klædt i Fløiel, Vadmel eller Klæde
 Du Elskovs Speg kan aldrig mangle her.
 Sandt; femten Eufra vel har, som du siger,
 Detroniseret Amor af min Barm;
 Men jeg har to ret kjønne Kammerpiger,
 Og intet ydelsøst Mid; jeg uden Harm
 Din Fryd skal see, din Smæd skal fortjene,
 Du er den lykkeligste Mand i Nord,
 Naar kun du fæjer mig i dette ene:
 Hver Dag en Snees Personer ved vort Bord;
 Hver Dag, trods Alt, en Snees udvalgte Netter

Med Elskhet. — Jeg selv besørger dem —
I alting, alle Dage, alle Nætter
Du ellers Herker er i rige Hjem.
Ik! Enkstaadens Stikthed nok har qvælet
Mit omme Bryst; du skal afbryde den:
Den Fryd har ingen Dødelig besjælet,
Som havde ventet mig med dig, min Ven,
Om — vee mig — alle Hjertets Aarer bløde —
Om ei hiin Nædsel havde brudt den af!
Jil, Elskte! sættes Dvaler at forsæde,
Snart, snart de dog mig lægge i min Grav.

Den

Den forvildede Gratie.

De trende Gratier (som trende
 Bekjendte ved saa mangen Sang,
 Hvil Digtre lidt dem oftest kjende)
 Kom i mit Naboelag engang.
 Men i mit Naboelag, desværre!
 Satyrer, Fauner, Troldpaf seer
 All Udgang mangen Gang tilspærre
 For dem, jeg meget heller seer.
 Dog ufornærkt de kjære Nigler
 I Lunden nu jeg seer i Dands.
 Men lumsk en Faun sig til dem sniger,
 Troer her at finde herlig Kans,
 Og springer frem. Af alle Kræfter
 De løb; han gie'r sig Tid at see,
 Og ikke seen han lober efter
 Den Skjønneste blandt alle tre.

Naſt Nymphen jeg til Viſtand rendte,
 Og den, der nu løb bedſt, blev jeg.
 Han blev mig var, min Arm han kjendte,
 Forlod ſin Jagt, og ſoer ſin Dei.
 De to, ſom ogſaa maatte flygte,
 Sig ei ſaa ſnart i Tryghed ſaae,
 Før de den ſavnte Søſter ſogte
 Med Angſt og Jil i hver en Braae.

Omſider møde de Elmire,
 Og glade troe, det Søſteren er;
 Men ſtrar kom ogſaa hun; — hvad ſire?
 „ Men hvem af os er fremmed her? “
 Det ſpurgte deres Blik hinanden;
 Elmire ſtudsede, ſom de.
 Jeg kom. „ Velan, der har vi Manden,
 „ Som ſkal blandt os udvælge tre. “

Jeg altsaa ſandt mig ſat til Dommer,
 Og, kjøndt jeg ſaae det vanſkeligt,
 Paatog mig det, da ſigt tilkommer

En Digter efter Embeds-Pligt.
 I Kraft deraf for Det jeg kjendte;
 At Sex i Tal de være maae;
 Da i det mindste tre foreente
 Jeg eene hos Elmire saae.

De taug, og lod det derved være!
 Og dobbelt kjendtes vante Tal.
 De vidste, ved at appellere,
 Der sjelden meget vindes skal.

Og, mellem os, blev jeg holdt værdig,
 I denne Sag at domme om,
 Jeg nødtes til, som uretfærdig
 At underkjende egen Dom.
 Min Sag er ikke blandt de lette,
 Og selv i dem der boures tidt;
 Jeg Millioner maatte sætte
 Til satte Tal, — for lidt! for lidt!
 Thi fleer og fleer Chariter siden
 Hver Dag jeg hos Elmire sees

Og nye hjer Das, — nu frem i Tiden,

Da de kan alt ei tælle mere!

Og jeg, hvis Regnekunst indskrænket

Det søgte Tal til stakkels ser!

Selv Algebra mig nu kun skænker

Sit uoploselige X.

Ja uheldig jeg blev i Kæbe,

Isald jeg skulde domme om;

Det Middel kun jeg veed at gribe,

For dog at sælde nogen Dom;

Thi just saa manne maade de være,

Saa vidt man tælle kan sig Flok,

Elmire! som de Kysse ere,

Jeg faaer af dig, før jeg faaer nok.

Om nu de vilde vide Tallet,

Saa maatte de befale dig

Elmire! — var det alt befalet! —

Til jeg har nok, at kysse mig.

Elmire! troe den sandrue Digter,

Det er befale, du maade, du skal,

Dig ældre Søsterchor forpligter,
 Til at bestemme eders Tal.
 Thi de har hørt, hvad jeg bekjendte
 Om fældte Doms Urigtighed;
 Og nu nysgjerrige de vente
 Paa Midlet, som den hæves ved.
 De selv med Noe os skal omhegne,
 Selv viste bort det mindste Hys;
 At de kan tælle og optegne,
 Og finde Sum paa vore Rys.

O søi dem, du skal dog ei røbe,
 Hvor mange Gratier' du er;
 Thi Secler vil i Hast henløbe,
 Før vi er' end det Halve nær.
 Saa trættes de; utvangne siden
 Vi ubemærkte blive ved,
 Og, uden Tal og Maal paa Tiden,
 Vi knuse hen i Evighed.

P r a m.

E p i l o g,

holden i et privat dramatiskk Selskab.

Stjøn vaagner du, Natur! — See, Vaaren bryder
 Den Slummer, høri du nedseufet laae.
 Fra Høiens Top ned gjennem Dalen syder
 Fjeldhjerget, vi nu nys med Gynsen scae.
 See Larken hæver sig paa lette Vinger,
 Og fylder Luften med sit klingre Slag;
 Den om sin Elskov og sin Mage synger
 Og spaaer os om den blide Foraars-Dag.
 Hiin Bæk, som nys laae stiv af Vintrens Kulde,
 Snart rinder klar blandt unge Roser hen,
 Og Engene, af spæde Blomster fulde,
 Snart smile blidt ad Vaarens glade Ven.

Den kommer, — og de mindre Vinter-Blæder
 Følge for de større, den os giestfrie bød;
 Vi tile hen, hvor Flora Eletten klæder,
 Og Hyrdens Sang tidt om hans Elskte lod;
 Hvor gyldne Enge, grønne Skove, smile,
 Hvor Hunden speiler sig i Rildens Vand,
 Og Vandringemanden nyder gægsom Hvile
 Og Eye mod Solens heede Middags-Brand.
 Hvor Nattens Sanger kun dens Sanghed bryder,
 Og vækker Smertens Søn til uvant Lyst;
 Thi ved sit Slag medlidende den gyder
 Sad Lindring i det kummerfyldte Bryst.
 Saaledes vanke vi henrykte glade
 Nu ved en Bæk, nu langs ad Høien hen,
 Nu i en Labyrinth, hvor Egeens Blade
 Gjør Dagen liig med Aftenkumringen,
 Til Stormen atter Dalens Roser bryder
 Og Engen stilles ved sin gyldne Pragt,
 Og Sanden falmer, — Hyrdens Floite lyder
 Ei længere om Høien Eifoss Magt,

Dg ned paa nægne Jerd Vilmfrosken falder

Dg Træet med dens Stovgran staaer bestræet,

Da Vensteb og vor yndte Musc falder

Ds atter hid ; fra Vintrens Kolde, Skjod. —

Men æ! hvo veed, om ei den blide Sommer

Skal røve os en kjær, en elsket Ven?

Hvo veed, om vi, naar Vintren atter kommer,

Skal samles lige glade her igjen?

Maaskee hiin Olding da i Graven summer

Dg hører aldrig meer vor glade Sang,

Hiin sølvgraa Moder maaskee snart forstummer,

Dg deeler nu vor Fryd for sidste Gang:

Hvo veed, om ei hiin elskte omme Mage

Da græder ved den Elsktes Kolde Liig?

Maaskee o Ungling! endes dine Dage,

Før Vintrens Skrak og Fryd udvikle sig.

Dg lever du, saa mueligt skal du græde

Ved Tabet af din unge, skjønnne Møe,

Dræbt er din Fryd, kun Veemods Taarer væde

Den Skjønnes Grav, der i sin Vaar maae døe.

Thi Suk og Graad ei standse Dødens Torden,
 Ei Skjønhed selv formilde kan dens Harm!

O! den lod ofte rædsom over Jorden,

Og knuste Vigen ved sin Dydslings Barm.

Men, skaaner Døden os, mon anden Emerge,

Ei derfor kunde naae vort aabne Bryst?

Jo sørgelig, men vis Erfaring lærte,

At Livet er en evig Trang til Trøst.

Høitidelig skal derfor Dagen være,

Der samler os i Aar for sidste Gang,

Og os skal Muses, vores Venskab, lære

At hadre den ved høi og festlig Sang.

Tak Søstre! Brødre! for de ædle Glæder,

Vi hidindtil ved fælleds Venskab nød,

Det var vor Noes vor Stolthed og vor Hæder,

At vi ei Troe, ei Venkabs Love brød.

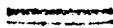
Tak for hvert Smil! tak for de hede Taarer,

I stedse skienkte Kunstens varme Son!

Staff hævnede han Dyd og revsed Daarer,

Forvisset om sit Arbeids gyldne Løn:

O gid at vi, naar Vintrens kolde Dage
Nedglide taagede fra Himmelen,
Maac langseisfulde ile her tilbage
Og alle samles glade her igjen.

M. P. Kruse.

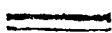

Til Beline.

Gøden mig ei bragte Glæde ;
 Maanen stedse saae mig græde ;
 For mit Syn var alting fort.
 Ved dit første Smil , Beline !
 Tingted' Mørke , Straf og Pine
 Fra min Sjæl for evig bort.

For jeg saae Naturen ode ;
 Morgenrødens Straaler døde
 I mit Dies mørke Skye ;
 Nu jeg seer , og Godhed priser,
 Allmagts smilende Beviser ,
 Seer dem glad hver Morgen isye.

Før jeg hørte kun paa Jorden
 Støvets Skrig og Himlens Torden;
     Bækken rislede mig Skræk;
 Nu, mens Skrig og Torden tier,
 Lyde Glædens Melodier
     Sødt i Skov og Dal og Bæk.

Før mit sorgopfyldte Hjerter
 Følte lutter Nag og Smerte,
     Da det ikke slog for dig;
 Nu, det ganske dig tilhører,
 Ingen Plage meer det rører;
     Altting nu henrykker mig.

Før med bange Blik mit Øie
 Gjennem Taarer saae den Høje,
     Saae ham lyne, saae ham vred,
 Støvet glad jeg nu forlader,
 Naar jeg svæver nær min Faders,
     Drukken af hans Salighed.

==

Dg ved Foden af hans Trone
Priser ham i Glædens Tone ;

Ved min Side knæler du.

Bred og stræng jeg seer ham ikke,

Alt! thi gennem dine Blikke

Seer jeg denne Fader nu.

Baggesen.

Selskabs = Sang.

Mild som Aftenstjernen smile
 Sande Glæder til os ned;
 De forskjænte Mandens Hvile,
 Og belønne Dagens Svædd;
 Gam hver ædel Broder møde
 Med uskræmtet Favnetag;
 Selvtilfredsheds Aftenrode
 Slutte den anvendte Dag.

Sjælens blide Fred forsamle,
 I fortrolig Vennekreds,
 Ungling, Manden og den Gamle,
 Med den frundne Dag tilfreds.

Ved dens Harmonie forsoinde
 Forskjel mellem Stand og Aar.
 Her graneiffet Olding minde
 Glad sin Sommer og sin Aar.

Her, ved Venfjabs Væger, lyder
 Sang om ædle Brødres Daad,
 Og Gøddadighed udgyder
 Hjælp og Trøst til Armod's Grand?
 Her uskyldigt Gjæmt forbinde
 Vi med Venfjabs Favnetag,
 Og Blufærdighed's Gudinde
 Smiler til vort Vennelag.

Ædle Venfjabs! Du vor Fæder?
 Stadig du iblandt os boe,
 Udle du vort Selskabs Glæder,
 Og befaft vort Hjertes Noe!

Dig, som øver Hjertet byder,
Dig til Hæder synge vi!
Ædle Venfæb! intet bryder
Dine Gennerd Harmonie.

T h a a r u p.

Efter Búrger.

O! hvem der har en Venneisio,
Den Mand er lykkelig!
Hun eier alt i dette Liv,
Det sande Himmerig.

Han blæser kun ad Ondskab's Mid
Og Fruer Fortuna's Had,
Og, om han ikke har en Guld,
Er han dog lige glad!

Der Jord kan løbe eller staae,
Kan dreje sig omkring,
Og alting op og ned kan gaae,
Han ændrer ingen Ting!

Hvi!

Hui! siger han til Regn og Væst:
 Gjør I kun hvad I kan!
 Du gjør kun Vind, min gode Væst!
 Og Regnen gi'er kun Vand.

All Modgang agter han som Slud,
 Er fri og frank og fro,
 Og synger glad udi sin Gud
 In dulci Jubilo.

Dg ingen Skjæbne er saa barsk,
 At den ham skramme kan:
 Han er bestandig frisk og farsk,
 Dg rask som Fisk i Vand.

Dg han er ædel, god og viis,
 Trods nogen Stoiker,
 Dg drømmer sig i Paradiis,
 Allt med sin Hjertens kjær!

Kort: ingen Tunge sige kan,
Hvor lykkelig den er,
Som sige eller synge kan,
At ham hans Viv har kjær!

Men af! hvad synger jeg her om?
Jeg selv har ingen Viv.
O kom, min Eva! hurtig kom
Og bliv min Venneviv!

Da h b e k.

L i n a.

(Efter Sprickmann.)

Det vare, det vare lykkelige Dage,
 Som Himlen mig lod hos min Lina hendrage!
 Ak! Jorden ei har sig Lykfelighed meer!
 Og aldrig en Pige som Lina jeg seer!

I Skjønhed og Fromhed og Nude min Pige
 Blandt Himmelen's Engle kun havde sin Ege;
 Og hun var en Engel, — og al hendes Hu
 Til Englenes Hjem da stod henvendt endnu.

Til eengang, hist under de blomstrende Linde,
 Min Lykke lod hende mig smægtende finde:
 Hun saae mig og elskte mig, og hendes Hu
 Ei ene til Himmelen henvendtes nu.

Jeg sittred', henryktes og haabed' og tvivlte,
 Den Gang mig den Engel sin Elskov tilsmilte,
 Ufattelig Glæde berused' min Aand,
 Da Lina mig rakte smt bævende Haand.

Dg da, ved min Arm, til min Hytte hun søved',
 Hvor slog da mit Hjerte! hvor henrykt jeg bæved'
 Min fattige Hytte var Himlen for mig,
 Saalænge, min Lina! den deektes af dig.

O det vare Timer, o det vare Dage,
 Dg Glæder, som Glæden de Salige smage,
 O Gud! naar den Engel, med sneehvide Arm
 Omfløged' mig, trykked' mig op til sin Barm.

Da søgte, da spurgte de himmelske Engle,
 Hvor er hun, den Kjønreste mellem os Engle:
 De søgte omsonst blandt de Saliges Chor,
 Dg vendte det forskende Blik til vor Jord.

Der fandt de den Skjønne, af! i mine Arme;
 Jeg græd da saa saare, bad dem sig forbarne;
 Dog maatte jeg see hende rives fra mig,
 Og torde ei vandre, o Hulde! — med dig.

Af! sagde hun, Elskte! vi skilles, du græder!
 Men hjertet, men hjertet har Elskov og Glæder,
 Og hvis du er from, fort adskilles vi kun!
 De Ord jeg bortkysset' af døende Mund.

Saa fromt jeg her lever, da sørger saa saare,
 Og væder den blomstrende Grav-Hoi med Taare;
 Og grædende op imod Himmelen seer,
 Og sukker: hist er hun; og jeg dvæler her!

Paa hiin Side Graven har Elskov og Glæder!
 Saa sagde den Elskte, hvis Savn jeg begræder;
 Du Særgendes sikreste Velgjører! Kom;
 Ledsag mig til hende! af, jeg er jo from!

Da h b e k.

Sanz

S a n g e
af
Claudius.

I.

Bredre op! Drikker Wiin!

Dhi kun for de Gode

Er den gode Wiin;

Bærer frisk tilmode!

Glæder Gauds og Sind!

Bredre op! drikker Wiin! ;:

Stemmer i: Gid alle Svage

Snart maae unde Sundheds Dage!

Herligt er Alting her!

Smertor tidt dog faare
Midt i Glædens Skjød;

Mangen bitter Taare
Under Maanen fæd.

Herligt er Alting her! ;:

Dem, som sukke, Klage, græde,
Gud! o giv dem Fred og Glæde!

Brødre op! Drikker Viin!

Hver en Broder blive
En retskaffen Mand!

Garne, træste, gite,
Hjælpe, hvor har kan!
Brødre op! Drikker Viin! ;:

Arme! Skjælv ei for at bede!
Kald os kun: vi ere rede!

Seer, o seer! Brødre seer!

Gud jo gi'er os gjerne,

St'er han ei enhver

Sol og Maane, Stjerner,

Og utalligt meer?

Seer, o seer! Brødre seer!

Arme! Skjels ei for at bede!

Vær vi og ei være rede?

Arme Mand! arme Mand!

Skjals ei for at bede!

Hvorfor frygter du?

Vi jo ere rede;

Kald os kun! — og nu,

Brødre op! Drikker Blin!

II.

P h i d i l e.

Jeg var i min Uskyldighed ;
 De sexten Aar jeg endte ;
 Og Mark og Skov og Blomsterbed
 Var al den Ting, jeg kjendte.

Da kom en ung, en fremmed Mand ;
 Jeg ham vist ikke kaldte ;
 Hvor jeg blev underlig, da han
 Til mig om Elskov talte !

Hans Haar om Halsen flagred' hen,
 Var kort og langt tillige ;
 Og Halsen, — o hvor smuk var den !
 Det kan jeg aldrig sige.

Og i hans Øie saae jeg tidt
 En venlig Bøn og Klage;
 Hvor var hans Øie klart og blidt?
 Jeg har ei seet dets Mage.

Hans Ansigt var som Mælk og Blod;
 Jeg aldrig saae dets Lige;
 Han talte godt, men jeg forstod
 Ei hvad han vilde sige.

Han fulgte stedse efter mig,
 Og sukede, — den Arme!
 Min Haand han trykte inderlig,
 Og kyssede den med Barme.

Eengang, med venlig Emil og Dots,
 Jeg spurgte: hvad han vilde?
 Da trykte han mig til sit Bryst;
 Jeg saae hans Taarer trille.

Jeg blev ei vred paa ham, og dog
Har ingen for mig kryftet,
Og begge mine Øine slog
Jeg lige ned paa Bryftet.

Jeg lod mig ikke mærke med
Den allermindste Klage;
Stet ikke, — og han søi affted;
Gid han dog kom tilbage!

III.

Y h i d i l e.
 efter Brude=Vielsen.

D Præstemand! Gud signe dig!
 Af dig jeg ham har faaet;
 Mit Hjerte -- nei saa underlig
 Har det dog aldrig faaet!

Dg rørt var og min Wilhelms Sjel,
 Da Præsten til ham talte
 Om Egestandens Bæe og Vel,
 Og hvad ham Gud befalte.

Da vilde han omfavnet mig;
 Af Fryd hans Pie spilled',
 Klare Taare rundelig
 Med af hans Kinder trilled'.

Du, bedste Wilhelm! hør min Tød:

Jeg vil dig ei forlade!

Fra nu af i al Evidhed

Wil jeg dig ei forlade!

O! jeg skal komme den ihu,

I Glæde og i Smerte.

Min Wilhelm! ingen uden du

Kan glæde dette Hjerte.

Og ingen skal! — o hør det, Gud!

Jeg kræver dig til Minde.

Saaer een af os da Dodens Bud,

Skal vi os hiffet finde.

R i b e r.

